

AV PEŞİNDEKİ BİR SERİ KATİL

JENNIFER HUNTER

Her yeni cesetle birlikte Kate'e
bir hediye geliyor.
Tek bir kırmızı gül ve ardından şu uyarı:
YAKINDA GÖRÜŞÜRÜZ

KURBAN

GÜL BİÇEN

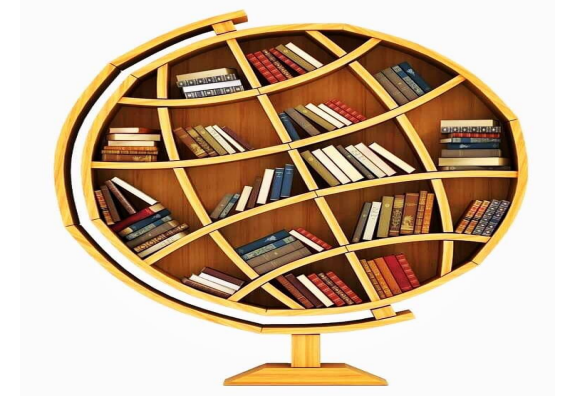

sonsuz

Çevirmen: Mehmet Serdar Falay

AV PEŞİNDEKİ BİR SERİ KATİL

JENNIFER HUNTER

KURBAN

Düzenleme
Ny.ozlem

Çevirmen: Mehmet Serdar Falay

YEDİNCİ KURBAN

Orijinal Adı: THE ROSE REAPER

Sonsuz Edebiyat: 350
ISBN: 978-605-297-717-0
Yayıncı Sertifika No: 49073

Yazar: Jennifer Hunter
Çevirmen: Mehmet Serdar Falay
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Yayın Koordinatörü: Selcan Karabulut Tat
Kapak Tasarım: Filiz Odabaş
Sayfa Tasarım: Sadık Kanburoğlu
Satış Pazarlama: Zehra Bostancı

YAKAMAZ KİTAP © 2025 Jennifer Hunter

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kalem Literary Agency.

Tüm hakları saklıdır.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle ve kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.**

YAKAMAZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamazkitap.com / bilgi@yakamaz.com.tr

ⓧⓂⓃ / *yakamazkitap

BASKI
Alioğlu Matbaacılık Basım Yayım ve Kağıt Sanayi Ticaret Limited Şirketi
Orta Mah. Fatin Rüştü Sk. No:1-3/A
Sertifika Numarası: 45121

AV PEŞİNDEKİ BİR SERİ KATİL

JENNIFER HUNTER

KURBAN

Senin için, sevgili okur.
Bu seriye benimle devam ettiğin için teşekkür ederim.
Karanlık ve çarpık bir yolculuğa hazır ol.

Giriş

Yine işi bittiğinde saldırganı bedeninin üzerinden aşağı doğru kayd; terli göğsü ve yüzü karnında sürüklendi, çapraz bağlanmış ayak bilekleri onun sırtına ve omuzlarına sürtündü. Sonunda plastik örtülü yatağın ucuna geldiğinde durdu ve ona tepeden baktı. İçindeki o vahşi öfke yerini huzursuzluk veren bir sükûnete bırakmıştı. Sonun yakın olduğunu hissediyor, bu korkunç durumun bitecek olmasının getireceği rahatlamayı dört gözle bekliyordu; ne kadar kaçınılmazsa da bunu zihninde bölümlere ayırıp başa çıkmaya çalışıyordu. Onun bedenini kirletmiş, ona en acı şekilde zarar vermişti ama hâlâ aklını kaybetmemeye çalışıyordu. Umutsuzca bu çıkışsız durumda bir yol arıyordu.

Nefes almak acı veriyordu.

Saldırgan direndikçe böğrüne yumruk atmayı alışkanlık edinmişti, bu yüzden gücünü korumak adına artık karşı koymamayı tercih ediyordu.

Ne için olduğunu bilmiyordu. Bu cehennemden tek kurtuluşun ölüm olduğunu düşünmüştü bir ara. Ama sonra vazgeçti bundan. Yaşamalıydı. Bir gün bu canavarın hapse atıldığını ya da öldüğünü görmek için. O gün gelecek umuduyla direnmeliydi.

Adam tek odalı kulübenin içinde yer alan masa başındaki iki sandalyeden birine yürüdü. Oda temizdi ama yıpranmıştı. Ahşap duvarlar ve zemin zamanla solmuştu. Kapının iki yanındaki küçük pencereler gündüz bile zar zor ışık alıyordu. Gece olunca ise

içeride yaşanan dehşet sahnesini yansıtıyorlardı; kız bu hikâyenin yakında ölümle sonuçlanacağından emindi.

Buradan sağ çıkamayacaktı.

Zaten tüm bunlardan sonra yaşasa da nasıl bir hayatı olabilirdi ki?

Gözyaşları yine süzüldü yanaklarından ama boşunaydı. Ağlaması umursanmıyordu. Bağırsa da değişmeyecek bir şeydi. Onun gözünde bir hiçti. Yalnızca kafasında dönen o sapkın senaryoları oynayabileceği bir araçtı. İçinde büyüyen o korkunç arzuyu tatmin etmek için onu kullanıyordu.

Kulübenin tek kapısını açtı, çıplak bir halde sigarasını yakıp kırık dökük verandaya çıktı. Umursamazca geceye duman savuruyordu.

İssiz bir yerdeyiz.

Yakalanmaktan korkmuyor.

Kimse burada olduğumu bilmiyor.

Panik çılgınlığını bastırıp boğazına tıkmaya çalıştı. Kafasında bir kaçış planı kurabilmek için net düşünmeye çalışıyordu.

Adam ondan yeterince uzaktaydı; arkasını dönmüştü ve yumuşak bir ses çıkarsa duyamayacaktı. Bu fırsattan yararlanarak, ayaklarıyla bileklerine ve kollarına binen baskıyı hafifletti. Ağrıyan vücudunun pozisyonunu biraz değiştirdi. Sonra fark etti, başının üstündeki eski metal yatak başlığına bağlayan düğüm gevşemişti. Tam çözülmemişti belki ama biraz uğraşırsa, kendini kurtarabilirdi.

Peki ya sonrası?

O adamın yanından nasıl geçecekti? Onunla başa çıkması mümkün değildi. Ne gücü ne de hızı yeterdi.

Ama denemezse, ister hayatta kalsın ister ölsün, pişman olacaktı. Çünkü pes etmek istemiyordu. Hiç değilse bir çaba göstermeliydi.

Kapıdan dışarıyı gözetledi; adam geceye duman üflüyor, o garip melodiyi mırıldanıyordu. Sonra birden gerildi, içeri döndü,

kot pantolonunu ve ayakkabılarını giydi, yatağın yanındaki masada duran bıçağını kaptı ve tekrar dışarı çıktı. Kapıyı açık bırakmıştı. *Meraklandı, bu bir oyun muydu? Başka bir işkence yöntemi mi?*

Yakalayıp öldürmek için onun kaçmaya çalışmasını mı istiyordu?

Ya hareketsiz kalırsa, belki de onu ödüllendirir ve hayatını bağışlardı?

Ama büyük ihtimalle aynı şeyleri yapmaya devam ederdi. Ta ki sıkılıp sonunda onu öldürene kadar.

Tüm bunları düşünürken, ellerinin artık yatak başlığına bağlı olmadığını fark etti. Bilekleri hâlâ birbirine bağlıydı ama bu bir ilerlemeydi. Doğrulup sağ ayak bileğindeki düğümle uğraşmaya başladı, ardından sol ayak geldi. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki neredeyse nefes almak imkânsız hale gelmişti. Kulaklarında sadece bu deli çarpıntısının sesi yankılanıyordu.

Altındaki plastik örtü hışırdadı. Üstüne bir şey giymeyi düşünmedi bile. Elbiseleri adam tarafından bıçakla parçalanmıştı. Kollarında, gövdesinde ve bacaklarında hâlâ kanayan birkaç kesik vardı. Ama asıl acı, bilekleri ve ayak bileklerinde oluşan kızarıklıklardaydı. Ayakkabılarını yatağın altından buldu, giydi ve açık kapıya doğru sessizce yürüdü. Hızlı nefesleri, eğer adam yakınlardaysa, her şeyi ele verebilirdi. Ama durduramıyordu kendini. Korku ve adrenalin aynı anda hem durmak istiyor hem de delicesine kaçmak. Belki de tek şansı buydu çünkü gizlenmek bir seçenek bile değildi.

Ve eğer gerçekten son bir fırsatı varsa, o zaman ciğerleri patlayana kadar koşacaktı.

Bu düşünceyle birlikte verandadan sola doğru dışarı fırladı. Adamın diğer tarafa gittiğini biliyordu. Ve kulübenin arkasından dolaşıp doğrudan onun önüne çıkmayacağını umuyordu.

“Seni burada bulacağımı biliyordum,” diye bir ses karanlığın içinden geldi.

Olduğu yerde dondu kaldı.

Bu da kim?

Bir kurtarıcı mı?

Yoksa başka bir canavar mı?

Gözlerini karanlığa dikti. Nerede olduğunu, hâlâ kaçma şansı olup olmadığını anlamaya çalıştı.

“Burada olmamalısın. Bu seni ilgilendirmez.” Bu onun sesi miydi? Daha önce hiç onunla konuşmamıştı.

“Bunu neden yaptığını biliyorum ama yapmana gerek yok. Durabilirsin.” *Bu da kimdi?*

“Buna ihtiyacım var!”

Daha fazlasını duymaya kalmadan uzaklaştı. Durmayacaktı. Duramazdı. Ve onun ne yapacağını öğrenmek için burada kalmayacaktı. Bu yüzden can havliyle kaçtı çünkü yakalanırsa her şey bitecekti.

Nerede olduğunu ya da hangi yöne gittiğini bilmiyordu ama bu çok da önemli değildi. Yeter ki o adam onu bulamasındı. Koştı, koştu ve koşmaya devam etti. Ağaç köklerine takıldı, dikenli dallar bedenini çizdi, bacakları ciğerleriyle birlikte yanıyordu. Duyduğu her ses, korkusunu daha da artırıyordu. Peşinden geldiğini hayal ediyordu, gerçi kendi çıkardığı seslerle etrafından gelenleri birbirinden ayırt edemiyordu çünkü kulaklarında sadece nefesi ve kalp atışları yankılanıyordu. İçindeki korku onu koşmaya zorlayan tek şeydi.

Dik bir yamaçla karşılaştı ve ayaklarını yere sağlam bastı, toprakla çakıl taşları ayakkabısına ve tırnaklarının altına doldu ama durmadı. Ağaç dallarına, uzun otlara, ne bulursa tutundu; yeter ki

aşağıya kaymasın. Yamacı aştığında kendini bir virajda, barikatların hemen arkasında, kendisine yaklaşan farların ışığında buldu.

Hiç düşünmeden yola fırladı, ellerini salladı, saldırganının arkasından gelip onu yeniden o kulübeye sürükleyeceğini, orada bekleyen ölüme götüreceğini hissetti.

Araba hızla yaklaştı, ani frenle durdu, farlar göz kamaştırıcıydı. Yüzünü kollarıyla kapattı, geriye çekildi; oysa yardım istemekten başka arzusu yoktu.

“Hey, iyi misin?” diye seslendi bir erkek.

“Dur,” dedi bir kadın. “Sana yardım edebiliriz.”

Kate bir kolunu indirdi, diğer eliyle gözlerini ışığın etkisinden korudu. “Geliyor. Ne olur, beni buradan çıkarın.” Kulaklarındaki uğultu yavaş yavaş azalırken bedenindeki son enerji de tükenmeye başladı.

“Virajdaki on ikinci kilometre taşı. Üstü çıplak, kanıyor. Hemen ambulans yollayın.” Adamın telaşlı sesi onu duraklattı. Gerçekten yardım etmek istiyordu.

Kadın öne çıktı, gövdesi farlardan birini kapattı, ışığın içinden çıkan karanlık bir silüet gibiydi.

Kate tekrar kaçma dürtüsünü bastırmaya çalıştı. Tüm bedeni titriyordu.

“Geçti, sana zarar vermeyeceğim,” dedi kadın, yavaşça yaklaştı, elleri havadaydı, niyeti belli olsun istiyordu.

Kate bunun iyi bir sonla biteceğine inanmak istiyordu ama zihni ikna olmuyordu. İçindeki her şey uzaklaşması gerektiğini söylüyordu. Ne kadar uzağa gitse de yetmeyecekti.

Kadın onun tam karşısına geldi. Siyah saçlı, esmer tenli, gözlerinde sıcak bir ifade vardı. “Sana zarar vermeyeceğim,” dedi tekrar. Ceketini açtı. “Bunu omuzlarına alalım. Üşüyorsun.”

Kadın yaklaşıncı Kate yana dönebildi. Kadın ceketini omuzlarına yerleştirdi. O anda bileklerinin hâlâ bağlı olduğunu fark etti.

“Onu da çıkarayım,” dedi kadın ve düğümü ustalıkla, nazikçe çözdü, ipi bileklerinden çıkarıp cebine tıķıřtırdı.

Kate elini ceketin kolundan geçirmeye çalıştı ama kolları düzgün hareket etmiyordu, başaramadı.

Kadın onun parmaklarını tuttu, nazikçe elini kol boşluğına yerleştirdi ve kumaşı yukarı çekti. “İşte bu. Biri tamam. Diğerini birlikte yapalım,” dedi ve diğer kolunu da aynı şekilde yerleştirip ceketini düzgünce yerleştirdi. “Tamamdır.”

Kate anında açık hırkanın iki yanından tuttu ve kollarını kavuşturarak kıyafeti sıkıca beline sardı.

“Gel, seni arabanın önüne alalım. Polisle ambulans gelene kadar burada güvende ol.” Kadın elini arabanın önünü işaret ederek uzattı. “Söz veriyorum, kimse sana dokunmayacak. Sadece yanında olacağız.” Kadın araca doğru bir adım attı.

Kate onu takip etti, onun önden gitmesine izin verdi. Gözünü ise hâlâ şoför kapısının arkasında duran adamdan ayıramadı. İçinde bir his, onun tehdit oluşturmadığını biliyordu ama yine de kaçma hissi bastırılacak gibi değildi. Burası güvenli değildi. O adam dışarıda olduğu sürece hiçbir yer güvenli değildi.

“Benim adım Vivian. Bu da eşim Jamal. Senin adın ne?”

Kate yol kenarını, ormanın içini gözden geçiriyordu. “K-Kate.”

Uzaklardan siren sesleri gelmeye başladı, yaklaşıyorlardı. Ama arka taraftan yanaşan kamyonet, yeni bir korku dalgasını tetikledi.

Jamal bağırdı. “Yoluna devam et,” ve elini salladı.

Kate’in içinde bir ses tekrar kaçmasını emretti. Arabadan geri

geri uzaklaşmaya başladı, farların ışığı onu tam hedef haline getirmişti. Boşuna bir kaçıştı çünkü adamın onu bulduğunu biliyordu.

Birden kamyonet homurdandı, hızlandı ve Jamal'in arabasının yanından geçip onların arasına girdi. O canavar, kamyonetin kapısını açtı ve sadece kot pantolonla, iş botlarıyla ve yüzündeki her şeyi anlatan ifadeyle dışarı çıktı.

Artık ölüsün.

Söylemesine gerek yoktu. Kate'in zihninde yankılandı bu söz.

Yırtıcı bir hayvan gibi ona doğru yürüyordu, avına saldırmak üzereydi.

Jamal aracın önüne çıktı, farların aydınlattığı yerde, "Dur! Korkutuyorsun onu!" diye bağırdı.

Siren sesleri iyice yaklaşmıştı.

Kate geriye doğru çekiliyordu, onlara doğru yöneldi.

"Kate. Buraya gel," dedi o canavar.

Silueti karanlıkta zor seçiliyordu ama bu bile korkması için yeterliydi. Başını salladı, ceketini sımsıkı tutmaya devam etti. Bu ince kumaş, onu bıçaktan ve yapılacaklardan koruyamayacaktı.

"Kate," dedi, bu sefer tehditkâr bir tonla.

Ve sonra her şey bir anda kaosa döndü. Arka arkaya birden fazla araç geldi, Jamal'in arabasının arkasında beliren diğerleriyle birlikte acil durum ışıkları yanıyor, yolun bu ıssız bölümünü aydınlatıyordu.

Sesler birbirine karıştı.

"Polis! Olduğun yerde kal!"

"FBI! Kımıldama! Elleri yukarı kaldır!"

FBI mi? 911 neden FBI'ı göndersin ki?

Kate aklını dağıtan bu düşünceleri bir kenara itip tekrar yaşananlara odaklandı. Durmadı. Geri geri yürümeye devam etti, gözünü ondan ayırmadan memurlara doğru yaklaştı.

Adam bir elini arkasına götürdü.

“Beyefendi, ellerinizi havaya kaldırın.” Ses bir megafondan yankılandı.

“Kate, az kaldı. Bana doğru gelmeye devam et,” diye seslendi birisi.
Adımı nereden biliyorlar?

“Kate,” dedi adam.

Bir anda sırtında “FBI” yazan bir adam önüne geçti, adamın elindeki kalkan onun canavarla arasına girdi. Canavar hüsrarla hırladı.

“O bana ait.”

Bu çıplak sahipleniş Kate’i daha da tedirgin etti ve tüm vücudu titremeye başladı.

Önündeki FBI ajanı bir adım geri çekildi. O da aynı şekilde geriledi. Sonra tekrar bir adım geri gittiğinde Kate yine onu takip etti.

Adam ise ileriye doğru, her şeye rağmen ona ulaşmak istermiş gibi, içindeki bastırılmaz arzuyla adım attı.

Arkasındaki memurlara öfkeyle baktı, sonra birden durdu.

Kate de durdu, gözlerindeki ifadeye kilitlenmişti.

FBI ajanı istemsizce ona çarptı.

Kate yerinden kıpırdamadı. Adamın siper aldığı bedeni ve kalkan onu koruyordu ama olan biteni tamamen görebiliyordu.

Adam tekrar bir elini arkasına götürdü.

Arkasındaki polisler hafifçe hareket etti. Kate onların da onun arkasında ne sakladığını anlamaya çalıştığını düşündü.

Bıçak mıydı? Silah mı?

“Ellerinizi kaldırın ve diz çökün.” Emir megafondan tekrar geldi.

Kate adamın bu emre uymayacağını biliyordu ve olacıkları bekliyordu.

“Eller yukarı, diz çökün,” diye yinelediler.

Her şey aynı anda hem çok hızlı hem de yavaş ilerliyordu. Adam bir anda Kate’e doğru atıldı, elini arkasından çekti. Önce tüm sesler yok oldu, sonra silah sesleri ortalığı inletti. Göğsünde ve karnında küçük kan damlaları aniden genişleyip aşağı doğru aktı. Sonunda dizlerinin üstüne çöktü, ardından yan tarafa yığıldı, kolları iki yana açılmıştı. Elllerinde hiçbir şey yoktu.

Onun gözleri önünde hayatının sönüp gitmesi Kate’i derinden sarstı.

Adam ifadesiz bir şekilde yere, yolun ortasına yayılmış olan memurlara ve araçlara baktı.

Kate başını gökyüzüne kaldırdı, ne kadar süredir ilk kez nefes aldığını bilmiyordu. Bu canavar hak ettiğini bulmuştu, hatta belki de fazlasını.

Sonrasında her şey bulanıklaştı. Ambulansa yerleştirildiği, sağlık görevlisinin nazikçe vücudunu kontrol ettiği, bir FBI ajanının sorular sorduğu ama kendisinin cevap veremediği görüntüler aklında belirsizce dolanıyordu. Sonra hiçlik.

Son birkaç saati hatırlayamıyordu.

Gözlerini, ışıkları kısılmış sessiz bir hastane odasında açtı. Bir hemşire sürekli başucundaydı. Zamanın geçip geçmediği anlamını yitirmişti.

Zihninde yalnızca onu kaçırap acı çektiren adamın yüzü vardı. Sürekli ismini söyleyen o sestti.

Sonra içeri yeni biri girdi. Ses tonu, adını söyleyiş biçimi onu kabustan uyandırdı.

“Kate, ben Ryan Strickland. Sana yardım etmeye geldim.”

Gül Biçen'in Günlük Notu

Güller kırmızı,

Menekşeler mavi.

Eğer beni görüyorsan...

Senin için artık çok geç.

Aptalca bir tekerleme. Ne zaman aklıma geldiğini bile bilmiyorum. Kafamda dönüp duruyor, bir türlü susturamıyorum. Onları izlerken hep bu sesi duyuyorum. Varlığını hissetsinler istiyorum. Hemen orada olduğumu bilsinler. Çünkü izliyorum. Ve bekliyorum. Ve ilk kurbanım olacak o özel kişiyi avlıyorum.

Artık kendimi tutamıyorum.

Onların önümden yürüyüp gitmesine dayanamıyorum.

İçimdeki bu arzuyu, bu sızıyı sadece hayal kurarak bastıramıyorum artık.

Onun, beni beklerken hissettiği korkuyu, bana boyun eğişini, kanının benim için aktığını hissetmek istiyorum. Benim için ölmesini istiyorum. Bu gece.

1. Bölüm

Üç yıl sonra...

A dam çalışırken o melodiyi mırıldanıyordu. Aklından bir türlü çıkaramıyordu. İlk kez bu tekerlemeyi okuduğundan beri içinde bir şey uyanmıştı. Kafasında dönüp duran o karanlık düşünceler, bastırdığı dürtüler, içini kemiren o ihtiyaç... Artık delirdiğini düşünmüyordu. Ne hasta ne de psikopattı.

O zaten böyle doğmuştu.

Ve bunu fark ettiğinden beri özgürdü.

Şimdi, geleceğini şekillendirecek bir planı olduğu için, dünya sonsuz olasılıklarla doluydu.

Bir zamanlar karanlıkta kalmıştı ama artık aydınlıkta yaşıyordu.

Bir planı vardı. Ve o plan bu gece başlıyordu.

Onunla.

O mükemmeldi. Tüm yabani otlar arasından seçtiği bir gül.

Aslında gerçekten istediği o değildi. Ona sonra sıra gelecekti. Zamanı gelince. Ona yol gösteren kişinin işini tamamladığında.

O zaman geçmişten daha büyük olacaktı.

Mirasını sürdürecekti.

Bununla başlayarak.

Onun bileğine son düğümü atarken bekleyiş iyice arttı.

Kalbi hızla çarpıyordu. Alnında ter damlacıkları belirdi.

İşte bu kadardı.

Elini çıplak bacağına koydu ve ağzındaki bezden boğuk sesler çıkararak fısıldayan, yanaklarından yaşlar süzülen kadının dehşet

dolu gözlerine baktı. Kadın durmasını umarak başını iki yana salladı. Onu serbest bırakmasını diledi.

“Artık benimsin. Ona borçlu olduğum yediden biri. Sonra istediğim gibi devam edebilirim. Ve her şeyi başlatan sen olacaksın.”

Yapacaklarını düşünmek bile onu tahrik etmiş ve çaresizce arzu duymasına neden olmuştu.

Yatakta bilekleri birbirine bağlı ve başucuna sabitlenmiş halde yatıyordu. Ağzındaki bez yakarışlarını ve inlemelerini boğuyordu. Bacaklarını çaprazlamış ve her iki bileğine ip bağlamıştı; bu da ona, bacaklarının arasına girebilecek kadar boşluk bırakıyor, bileklerinin belinde veya uyluklarının arkasında çaprazlayarak onu istediği yerde tutmasını ve kadının kaçamamasını sağlıyordu.

Kasıkları çaresizce ihtiyaç duyduğu boşalma isteğiyle acıyordu.

Ama önce bunun her saniyesinin tadını çıkarmak istedi. Tadını çıkarmak.

Çünkü “ilk” sadece bir kez yaşanabilirdi.

Bunu değerli kılmayı planlıyordu.

Kadın onun insafına kalmıştı ve yakında onda merhamet olmadığını anlayacaktı.

Dizini plastik kaplı yatağa koyduğu an, kadın kıpırdandı ve kaçmaya çalıştı. Ama gidecek hiçbir yeri yoktu ve onun için mükemmel yer, kadının kremesi uyluklarının kucağıydı.

Dizlerinin altından kavradı ve bacaklarını bileklerindeki bağlar daha fazla gitmesine engel olana kadar olabildiğince yukarı itti. Kadın çığlık attı. Ya da denedi diyelim. Sesi şimdiden kısılmıştı. Gözleri fal taşı gibi açılırken sanki bitmek bilmeyen göz yaşları kuruyordu.

Niyetini sezdi. Ondan korktu. Olmadan durdurmak istedi.

Ama hayır. Kasıkları ona açık, mücadele ederken göğüsleri sallanan, gözlerinde korku olan kadına bir kez bakmak bile onu daha çok arzulattı.

Sonra istediğini aldı, bağların bileklerini paramparça etmesini umursamayarak. Havada kan kokusu onu daha da tahrik etti ve bu anın daha uzun sürmesini istese de daha sert ve hızlı hareket etmesine neden oldu.

Onun çığlıklarına, gözlerindeki yakarışa ve dehşete doyamadı.

Günlükteki yavan kelimelere benzemiyordu. Onları aşmıştı.

Vücudunda yükselen güç, bunun heyecanı, onu öyle coşturdu ki sonunda haz tüm benliğini kapladı.

Nefesi hırıltılarla başladı, sonra uğultu dinerken soluk soluğa kalmaya dönüştü. Bacaklarını yolundan itti ve sırtüstü yanına düştü.

Onun kıvrılıp arkasını dönmeye çalışmasını, bacaklarını göğsüne çekip ayaklarıyla kendisini çok iyi kullandığı ve yeniden istediği kasıktan engellemesini komik buldu.

Çünkü bu duygunun çok çabuk bitmesini sevmiyordu.

Bitmek zorunda değildi. Onunla işi bitene kadar onundu. Ancak o zaman son eylemi tamamlayacaktı.

Geceye hazırlanırken elleriyle kendini yukarı itti ve güle baktı, şimdi biraz solmuştu ama hâlâ çok tatlı ve baştan çıkarıcıydı.

Oda seks ve kan kokusu doluydu. Onun inlemeleri kulaklarına müzik gibi geliyordu.

Ve ona tekrar uzandığında kadında hâlâ biraz karşı koyma gücü vardı ve ona tekme attı.

Onu çevirdi, kalçasına bir şaplak attı, kalçalarını yukarı çekip dizlerinin üzerine getirdi. O güzel yuvarlak kalça, cinselliği parıldayan... ona yalvarıyordu. Dudaklarını yaladı ve çıplak vücuduna baktı, baştan sona yeniden arzuladı.

Saatler sonra, son bir kez geldi, solmuş gülü ona bakıyordu, gözlerinde sadece yıkım ve teslimiyet vardı.

Asla geldiğini görmedi; ama o, hançeri kaburgalarının altına, doğruca kalbine sürerken, acının sızısıyla birlikte kabullenişin yüzüne vurduğu o anı izledi. Temiz, basit bir cinayet. Selefinin kendisine hizmet edenlere verdiği bir merhametti. Yedi kurbanına vereceği ve başka hiç kimseye vermeyeceği bir şeydi. Ve bir anlığına, sonunda onu özgür bıraktığı için gözlerinde beliren teşekkürü ve huzuru gördü.

Son nefesini verirken alnından öptü.

“Bunu bu kadar unutulmaz kıldığın için teşekkür ederim.”

Onu öylece bırakmak isterdi. Bu büyülü yere geri gelip onu orada görebilirdi.

Ama plan açıktı. Ve eğer buna sadık kalırsa yedinci kurbanı ulaşacaktı.

Kaçan kişi.

O zaman ufuklarını genişletmekte özgür olacaktı.

Ama bu kişi zihninde ve rüyalarında sonsuza dek yaşayacaktı.

Onu ölümsüzleştirmişti.

Kendisi için de aynısını yapmayı planlıyordu.

Telefonunu çıkardı ve çıplak yatan gülünün bir fotoğrafını çekti, gözleri açık ve ona bakıyordu, cansız ve boştu.

Ona hayatının en harika gecesini yaşatmıştı.

Onu daha iyi bir yere göndermişti.

Tekrar yapmayı dört gözle bekliyordu.

Önce temizlenmeli ve yabani otların arasından koparacak yeni gülü aramaya başlamalıydı.

Malzemelerini topladı, geri döndü, ona son bir kez hasret dolu bakış attı ve onunla bir kez daha sevişmeyi diledi. Bu yeterli olmazdı. Ama daha fazlası gelecekti. Üzerine çamaşır suyu sıktı ve küçük bir havluyla sildi, her yerinin temiz olduğundan emin oldu. Üzerinde kendinden hiçbir iz bırakmak istemiyordu.

Geri çekilip kadının boş bedenine baktı, birlikte geçirdikleri zamanı hatırlayarak, bu son bakışın tadını çıkararak.

Gitmesi gerekiyordu, şafak sökmeden şimdi yapmalıydı.

Plastiği yatağın altından yukarı çekti ve ayaklarını örttü. Aynısını başucunda da yaptı. Sonra iki tarafı da üzerine çekip boynuna ve ayak bileklerine naylon iple bağlayarak her şeyi kapattı.

Bağları ve havluyu aldı ve odun sobasına attı. Anında alev aldılar. Saniyeler içinde küle dönüştüler.

Giyindi, sonra kulübeye göz gezdirdi, kaçırdığı bir şey olup olmadığını aradı. Burayı kimsenin bulmasından endişelenmesine gerek yoktu aslında. Tüm bu yıllar boyunca saklı kalmıştı, ta ki o cevaplar aramaya gidip kendini bulana dek.

Plastiğe sarılı ölü gülünü yataktan aşağı sürükledi, omuzlarını kaldırdı, onu yukarı ve omzuna çekti, sonra onunla ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Kulübeyi şimdiden özlemişti ama görevini tamamlamak için dışarı çıktı.

Ölü ağırlıkla yürüyüş beklenenden uzun sürdü.

Ama keşif yaptığı yere vardığında taş çıkıntısının üzerinde durdu ve aşağıda hızla akan kara suya baktı; yüzey, nehrin hızlı dip akıntısına kıyasla, karanlık gecede girdaplar ve dalgalanmalardan başka bir şey değildi, sakindi.

Ağır yükünü vücudundan aşağı doğru kaydırды, ta ki ayakları kayanın kenarına değene kadar, sonra onu kucakladı, yüzü ince

plastığın içinden net bir şekilde görünüyordu. Elini başının üzerinden geçirdi. “Beni serbest bıraktığın için teşekkür ederim.”

Onu kayadan aşağı itti, bedeni bir sıçrama yaptıktan sonra nehir onu hızla altına çekip götürdü. Muhtemelen kilometrelerce aşağıda, kayalar ve enkaz tarafından çıplak bedeninden sıyrılmış plastikte bulunacaktı. Üzerinde gözden kaçırdığı tüm kanıtlar yıkanıp gidecekti.

Şişmiş ve çürümüş bedeninin daha sonra bulunmasını düşünmek istemiyordu.

Onu aldığı zamanki gibi hatırlamak istedi. Güzel gülünü.

Görevi bittiğinde kulübeye geri döndü. Yürüyüş onu rahatlattı ve ona bu çok özel geceyi hatırlaması için zaman verdi.

Kamyonentinin bagaj kapağını kaldırdı, karavan kasasının arka camını kapattı, sonra direksiyonun başına geçip eve doğru yola çıktı; kimse yeni ve geliştirilmiş Gül Biçen’in bir hayat daha aldığından habersizdi.

Ama önce bir mola vermesi gerekiyordu.

Çok özel birinin yeniden doğuşunu bilmesi gerekiyordu.

Onun geldiğini görecekti ama bu onu istediğini almaktan ve Gül Biçen’in başlattığını tamamlamaktan alıkoymayacaktı.

2. Bölüm

Ertesi gün...

Kate Doyle ön kapısından çıktı ve kaldırımındaki şirin küçük bahçe kapısına giden yola baktı. Kaldırımında yatan tek kırmızı güle baktı ve üç yıl öncesine, Gül Biçen'in onu arabasının garaj yolundan kaçırdığı, geride tek bir kırmızı gül bıraktığı zamana geri döndü.

Onun imzasıydı.

Ya da imzalardan biri.

Onu iki gün boyunca bir kulübede tuttu, ta ki kaçana dek.

Ve o öldü.

Öldü.

Peki kim bu gülü yoluna bırakırdı? Kim ona böyle eziyet ederdi?

Bedeninin iyileşmesi haftalar sürmüştü. Başına gelenlerden başka bir şeyi net bir şekilde düşünebilmesi aylar aldı. İşine geri dönüp hayatını yeniden kurabilmesi bir buçuk yıl sürdü.

Neden birisi onun dünyasını tekrar parçalamak istesin ki?

Paniğin yükseldiğini hissetti ve içeri geri koştu, kapıyı kapatıp kilitledi. Telefona uzandı ve polisi aradı.

“911, acil durumunuz nedir?”

“Birisi ön bahçeme bir gül bıraktı.”

“Acil durum nedir?” diye sordu santral görevlisi tekrar.

“Gül. Birisi bir gül bıraktı.” Sesi histeriyle tizleşti.

“Yaralı mısınız, hanımefendi?”

“Hayır.”

“Şaşkınlık veya kafa karışıklığı mı hissediyorsunuz?”

“Hayır. Görmüyor musunuz? Bir gül bıraktı!” Paniğe kapıldı, yine de kendini toplamaya çalışıyordu.

“Üzgünüm, hanımefendi, ama bu acil bir durum değil. Çöp şikayetinde bulunmak için acil olmayan numarayı aramak isterse-
niz, size numarayı verebilirim.”

Kate telefonu kapattı. Ona inanmadılar. Anlamadılar.

Çantasına sarıldı, kapıdan çıktı, gülü aldı ve arabasına koştu. İçeri girdi, çalıştırdı ve arabasını garaj yolundan geri sürdü, her yere bakarak bunu ona yaptığı için bedel ödetebileceği birini, herhangi birini görmeyi umarak.

Polis karakoluna gidiş sadece birkaç dakika sürdü. Park etti ve aceleyle içeri girdi, ön masada durdu. “Teğmen’i görmem gerek—”

“Kate, sen misin?”

Döndü ve Teğmen Griffin’i arkasında buldu. Ona doğru koştu ve kolunu sıkıca kavradı. “Yardıma ihtiyacım var.”

“Elbette. Benimle ofisime gel. Bize birer kahve alırım. Konuşuruz.”

Telaşla başını salladı. “Anlamıyorsunuz. Zaman yok. Onu durdurmanız lazım.”

Teğmen başını yana eğdi, kısaca arkasındaki masada duran memura baktı, sonra tekrar ona döndü. “Kimi durdurayım?”

Çantasından gülü çıkardı ve havaya kaldırdı, geçmişinin net bir anısıydı bu. «Onu.»

Teğmen eliyle ofisini işaret etti. “Benimle gel.”

Onu takip etti ve masasının önündeki ziyaretçi koltuğuna oturdu.

Masasının arkasındaki sehpadan, tam istediği gibi, iki kremalı kahvesini doldurmak için zaman ayırdı. Bardağı ona uzattı, bu da onu yumruğunu gevşetmeye ve gülü masaya koymaya itti.

O yerine oturup ona bakarken titreyen iki eliyle bardağı tutuyordu.

“Gül hakkında konuş benimle.” Nazik tonu onu yatıştırmadı.

“Bahçede, ön kapıdan kaldırımındaki kapıya giden yolda buldum. Öylece duruyordu.” Tanıdık bir korku titremesi yine içinden geçti.

“Sen ya da komşularınızdan biri son zamanlarda bahçe işleriyle uğraştı mı? Belki sen ya da bir komşu temizlik yaparken orada kalmış olabilir.”

Başını iki yana salladı. “Neden bana inanmıyorsunuz?”

“İnanıyorum. Ama o öldü. Peki hayatında ya da sokağında yeni biri var mı?”

Donup kaldı. “Biriyle tanıştım,” diye itiraf etti. Ona nazik gözlerle ve sıcak bir gülümsemeyle bakan, ilişkiye yavaşça alışması için ona alan ve zaman tanıyan ilk kişiydi.

“Nasıl biri?”

“İyi. Normal. Bir müteahhit.” Bir şeyler düzeltir ve inşa ederdi. Bu fikri sevdi çünkü kendisini düzeltmek ve yeni bir hayat inşa etmek için uğraşıyordu.

“Ne kadar zamandır görüşüyorsunuz?”

“Birkaç hafta.” İlk başlarda kahve içmek için buluştular. İlk seferinde on beş dakika sonra kaçıp gitmişti. Sonra onu arayıp eve sağ salim varıp varmadığını sormuş ve tekrar buluşmak isteyip istemeyeceğini öğrenmek istemişti. Bu jesti nazik buldu. Korkmuş bir tavşan gibi kaçtığı için onu tuhaf bulmamıştı. Aksine, zor bir geçmişi ol-

duğunu söylemişti. İşleri yavaştan almayı sorun etmediğini çünkü o güzel, hüzünlü gözlü kadını gerçekten tanımak istediğini söylemişti.

“Çiçeği o mu bıraktı sana?”

Böyle bir şey yapacağı hiç aklına gelmemişti.

Sadece iki gün önce bir akşam yemeği randevusuna razı olmuş, hatta evinden onu almasına bile izin vererek büyük bir adım atmıştı. O zamanlar bu hareketi oldukça korunaklı hayatında büyük bir ilerleme sanmıştı.

Şimdi ise, eğer o kendisiyle dalga geçen kişi çıkarsa, bu yaptığı en aptalca hata olabilirdi.

Yoksa ona kur mu yapıyordu?

Tüm bu durumu tamamen yanlış mı değerlendirmişti?

Cep telefonunu çıkardı ve onu aradı, umarım bir şantiyede meşgul değildir de telefonuna bakabilir diye düşündü.

“Günaydın, Kate. Sesini duymak güzel.”

Onu asla aramazdı. Hep onun aramasını beklerdi. “Merhaba. Şey... Dün gece veya bu sabah evime uğradın mı?”

“Hayır. Neden? Uğramamı ister miydin?” Sesi gerçekten şaşkın geliyordu.

“Hayır. Sadece... bir şey oldu.”

“İyi misin?” Acil sözlerini saf bir endişe doldurdu.

“Evet. Belki. Bilmiyorum.”

“Canım, ne oldu anlat bana. Nasıl yardım edebilirim?”

Dudağını ısırды, bir saniye bile olsa bu harika adamdan nasıl şüphe duyabildiğini düşündü. “Kapımın önüne kırmızı bir gül bıraktın mı?” *Lütfen evet de.*

“Hayır. Gerçi başka biri bunu yapıyorsa, ben de kendimi geliştirmeliyim sanırım.”

“Hayır, gerek yok,” diye güvence verdi ona. Onun sabrını her şeyden çok takdir ediyordu.

“Tüm kadınlar çiçek almayı sever sanıyordum.”

“Bu farklı. Şu an açıklayamam.” Geçmişini ona anlatmamıştı.

“Bu akşam yemeğinde konuşalım bunu.”

O değildi. O olamazdı. «Şey. Tamam.»

“Sabırsızlanıyorum. Gerçekten iyi misin?” Sesindeki endişe ona dokundu.

“İyi olacağım. Telefonu açtığın için teşekkür ederim.”

“Her zaman ve her an. Ciddiyim Kate. Bana güvenebilirsin.”

Ona gerçekten inanmak istiyordu.

“Seni altı buçukta alırım.”

Bu hoş geliyordu. Normal. Dört gözle beklenecek bir şeydi, keşke geçmişi onu bir çıkmaza sürüklemekle tehdit etmese. “O zaman görüşürüz.”

“O zamana kadar bana ihtiyacın olursa ara.”

Tereddüt etti. “Çok işin yok mu senin?”

“Senin için her zaman müsaaidim Kate. Ciddiyim.”

Gözleri doldu. “Teşekkür ederim.”

“Bana daha sonra, o kaçamak gülüşlerinden biriyle teşekkür edersin.”

Şimdiden gülmeye başlamıştı, o göremese de. «Hoşça kal Reed.»

“Yakında görüşürüz, canım.” Ona iki kez böyle hitap etmişti. Daha önce hiç yapmamıştı.

Hoşuna gitti.

Teğmen kadını süzdü. “Yani, gülü bırakan erkek arkadaşın değil.”

Tam olarak erkek arkadaşı değildi. Henüz. Ama olur diye umuyordu.

Başını iki yana salladı, düşüncelerinin dağılmasına izin vermek yerine anda kalmaya çalışıyordu. Reed'in o telefon konuşmasında hissettirdiği küçücük mutluluğa tutunmak istese de ortaya çıkan olası kabusa yeniden odaklandı. "Sokakta kimseyi fark etmedim. Sakindi. Sadece komşular, alışılmadık bir şey yok."

"Garip bir posta veya arama oldu mu?"

"Hayır."

"Dışarıda işlerini hallederken sana yaklaşan biri oldu mu?"

"Hayır." Açıklayamıyordu ama bunun onunla bağlantılı olduğunu biliyordu.

"Eğer herhangi bir mesaj ya da dikkatini çekmeye çalışan biri yoksa, mantıklı olasılık birinin onu yanlışlıkla düşürmesi değil mi?"

Gülü kaptı ve salladı. "İşte mesaj bu."

"Biliyorum, sana öyle geliyor ama birinin seninle uğraştığını veya seni tehdit ettiğini doğrulayacak başka bir bilgi olmadan araştırabileceğim hiçbir şey yok."

İçini bir dehşet kaplarken kalbi sıkıştı.

"Ama yapacağım şey, kendini güvende hissetmen için sokağındaki devriyeleri artırmak olacak."

Minnettar oldu ve başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Şimdi söyle bana, son birkaç yıldır nasılsın? İyi gidiyor umarım." Kasabaya taşındığında terapistinin tavsiyesine uymuş ve teğmenle tanışmıştı. Hikâyesini bilen ve halk içinde geçmişe dönüş yaşaması ya da birilerinin Gül Biçen'in hayatta kalan tek kurbanıyla ilgili bir hikâye aramak ya da ona yaklaşmak için gelmesi durumunda yardımcı olabilecek bir kolluk kuvveti mensubunun olması, ona huzur veriyordu.

Görünüşe göre kötülüğün bile hayranları vardı.

“Evet. Artık her şey farklı. İşimi, evimi, hayatımı geri aldım.”

“Yeni bir adam.” Teğmen gülümsedi, onun için mutlu görünüyordu.

Evet. Reed yaşadığı çileden sonra gerçekten hoşlandığı ve yakınlaşmak istediği ilk erkekti.

Bir hayat istiyordu. Aşk ve mutlulukla dolu, bir gün bir aile kuracağı bir hayat. Ama onun için, geçmişiyile birlikte, başkalarına güvenmek kolay değildi.

Teğmen masada dirseklerinin üzerine eğildi. “Ve bu seni ürküt-tü. Anlıyorum. Temkinli olduğun için seni zerre kadar suçlamıy-orum. Ve ben de öyle olacağım, devriye arabalarını senin sokağına göndererek ve güvende olduğundan emin olarak.”

Mesele şuydu ki, son altı ayda yavaş yavaş gardım düşürdüğü bir noktaya gelmişti.

Şimdi ise birinin geçmişe bir kapı açtığını hissetti.

Yeniden sıkıca kapatmak isteyeceği bir kapı.

Gül Biçen'in Günlük Notu

İlki bir telaş, bir heyecandı. Her şey daha yoğun hissedildi.

Bıçağı atan kalbine sapladığımda gözlerindeki ifadeyi hâlâ hatırlıyorum. Kalbinin durduğunu hissettim.

Sakinlik ve sessizlik içinde onu izlerken buna son verenin ben olduğunu biliyordum.

Ve bir anlığına ihtiyaç, saf bir rahatlamaya dönüştü. O hazzı yaşadım.

Ve sonra gitti.

Onu geri istiyorum.

Güller beni çağırıyor.

Onları incitmek, kanatmak istiyorum.

Son nefeslerini duymak istiyorum.

Gözlerindeki ılık sönerken gördükleri son gey olmak istiyorum.

Ve sonra her geyi bağtan yapmak istiyorum.

3. Bölüm

On bir hafta beş gün sonra...

Kalabalık kahve dükkanında diğerleri gibi kafein ihtiyacını gidermek için sırada bekliyordu; avlarının arasındaki bir avcı gibiydi. Kimse aralarında kimin gezindiğini bilmiyordu. Önündeki güzel gül, tüm yabani otların arasında ne kadar mükemmel görüldüğünden habersizdi.

Aslında onun için buraya gelmemiştir.

Başka birini takip etmişti.

Ama şimdi onu gördüğüne göre onu istiyordu.

Telefonunu çıkardı ve ellerine kadar çektiği kapüşonunun kollarıyla ekranı temizledi. Mükemmel gülü siparişini bitirdi ve alması için tezgâhın diğer ucuna doğru dönerken *yanlışlıkla* ellerine çarptı. Ona dokunduğu anda, içinden bir elektrik akımı geçti, onun olduğunu doğruladı ve planladığı gibi telefonu yere düşürdü.

“Ah, çok özür dilerim.” Tatlı sesi yumuşak bir ninni gibi kulaklarını doldurdu, onu sakinleştirdi. Ah evet, onun için o kadar güzel inleyecek, iç çekecek ve fısıldayacaktı ki.

“Sorun değil.” Arkasındaki kişiye döndü. “Bunu benim için alır mısın? Belim kötü. Eğilmek çok zoookoor.” diye abarttı.

Yardımsever müşteri, telefonunu hızla kaptığı gibi kapüşonunun koluyla kaplı avucunun içine bıraktı.

“Teşekkürler.” Kahvesini sipariş etmek için öne geçti. “Büyük bir Americano alayım.” Ona yardım eden kişiye döndü. “Sizinki benden.”

“Ah, bunu yapmak zorunda değilsiniz.”

“Memnuniyetle. Zavallı belimi kurtardınız.”

“Teşekkürler. Ben de büyük boy koyu kavrulmuş kahve alayım.”

Baristaya yirmi dolar uzattı. “Üstü kalsın.” Gülünün arkasında durup bekledi. O, kendisinden bir dakika önce ayrıldı ama otoparkta hızla ona yetişti, arabasını not etti ve onu takip etmek için kendi aracının direksiyonuna geçti.

Ne kadar verimli bir sabah.

Yapmaya karar verdiği şeyi başarmıştı ve şimdi tüm gününü gülünü izleyerek ve onu yabani otların arasından koparmak için en uygun yolu bularak geçirebilirdi, böylece onu gerçekten tanıyabilirdi.

Ve onu bitirebilirdi.

4. Bölüm

Beş gün sonra...

Plastikle kaplı yatağa bağlanmış kahve dükkânı gülüne baktı ve sırtıttı. Mükemmeldi. Gül Biçen'in ikinci kurbanıyla kıyaslanabilecek başkalarını da görmüştü. Neredeyse birini alıyordu ama yabancı otların arasından doğru gülü bulmak için beklemişti. Onu kendine çeken gülü.

Herhangi birini istemiyordu. Olabildiğince kusursuz olmalıydı ki, selefinin adımlarını takip edebilsin ve başladığı işi bitirebilsin. Ona olan armağanıydı bu. Gerçi bunu yıllara yaymayı planlamıyordu. Hayır. Yediden sonraki için kendi planları vardı.

İçindeki ihtiyaç azalmamış, son birkaç gündür kemirici boyutlara ulaşmıştı. İzlemiş, beklemiş ve onu hayatından koparmak için doğru anı seçmişti.

Onun rutinini ezberlemişti. Sabah 6:00'da kalkar. 6:30'da koşu için dışarı çıkar. 7:15'te eve döner. Duş alır, giyinir, yanında götürmek için bir fincan kahve doldurur, 8:20'de arabasına biner ve bir ofise işe giderdi. Gün boyunca onu orada bırakır, sonra akşam 6:00'dan hemen önce eve döndüğünde onunla buluşurdu.

Biriyle çıkmıyor gibiydi. Yalnız yaşıyordu. Evcil hayvanı yoktu. Yaşadığı evi kiralayacak ya da satın alacak kadar kazanıyordu.

Büyük ihtimalle bir komşu bir şeylerin ters gittiğini fark etmeden önce işte yokluğu fark edilirdi.

Pencerelerinden onu izlediğini, evin içinde hayatını sürdürürken, TV izlerken, yemek hazırlarken, postalarını ayırırken, insanların yaptığı tüm sıradan şeyleri izlediğini hiç hissetmedi.

Uyurken onu izlemeyi severdi. Çok huzurlu görünüyordu.

Rüyaları karanlık arzularla doluydu. Onunla gerçekleştirmek istedikleri.

Ön kapısının hemen dışında onu yakalarken bu arzu onu ele geçirmişti. Hiç kimse hiçbir şey görmedi, sokağa ve ötesindeki komşulara manzarayı kapatan özel avlu sayesinde. Onu kamyonetine taşımak bir riskti ama sabahın o saatlerinde çoğu kişi ya uyuyor ya da güne hazırlanıyordu, kendi ön camlarından dışarı bakmıyorlardı.

Ve tehlike onu heyecanlandırdı.

Onu kamyonetine aldıktan sonra, onunla yapmak istediği her şeyi düşünerek kulübeye doğru sürmenin keyfini çıkardı. Onu nasıl kendi insafına muhtaç bırakacağını.

Ve orada yatıyordu, ağzı tıkalı, inleyerek, gözyaşları yüzünün yanlarından süzülerek kısa koyu saçlarına karışıyordu. Bilekleri bağlı, kolları metal yatak başına uzatılmış, ayak bilekleri çaprazlanmış ve yatağın alt kısmının yanlarına bağlıydı. Çıplak. Açıkta. Korkuyla titriyordu.

Onun için bu bir beklentiydi.

Evet, onu böyle seviyordu.

Ve ah, ona yapmayı planladığı şeyler. Bugün. Yarın. Ta ki ondan bıkana kadar.

Ta ki onun için kanayana kadar.

Ta ki onun için ölene kadar.

Kafasına takılan melodiyi mırıldanıp duruyordu, sertleşmiş aletini okşayarak.

Onu görünce gözleri büyüdü. Onu ne kadar istediğini g rebi-
liyordu.

Ah, kafasındaki tüm o karanlık ve kirli Şeyleri ne kadar yapmak
istiyordu. Heyecan doruğa çıktı ve ona uzandı.

 ığlık attı.

Kulaklarına müzik gibi geldi.

Bacaklarını yukarı itti, yumuşak uyluklarının arasına kaydđ, o
savaŐmaya ve onu üzerinden atmaya çalışsa da ayak bilekleri be-
linin alt kısmına kilitli, kalçaları o g r uyluklar tarafından  evre-
lenmiŐken işe yaramadı. Onu ve istediği her Şeyi, onun yakarđları,
nefes nefese kalđları, inlemeleri ve kaçınılmaz teslimiyet sessizliği
eşliğinde aldı.

Ve henüz işini bitirmemiŐti.

5. Bölüm

Altı gün sonra...

“Genç bir kadının cesedi bu sabah iki balıkçı tarafından nehir kıyısında bulundu. Kurbanın Kelly Russell olduğuna inanılıyor. Kelly ne rapor vermeden ne de amirinden veya arkadaşlarından gelen çağrılara yanıt vermeden iki gün üst üste işe gelmeyince kayıp olarak bildirilmişti. Aile üyeleri, Kelly’nin arabasının hâlâ evinde park halinde olduğunu, ani bir tatil için hazırlanmış herhangi bir belirti olmadığını ve tüm işaretlerin onun basitçe kaybolduğunu gösterdiğini fark edince endişelenmişlerdi.

Adli tabip, cesedin çıplak bulunduğunu ve üzerinde çok sayıda sıyrık olduğunu rapor etti; bunların çoğu nehirdeki kayalar ve enkazdan kaynaklanmış gibi görünüyordu, ancak kurbanın bileklerinde ve ayak bileklerinde bağ izleri olduğunu ve göğsünde tek bir bıçak yarası olduğunu da belirtti.

Adli tabip ve emniyet birimi bugün ilerleyen saatlerde bir açıklama yapacak ve biz de bunu saat üçte canlı yayınlayacağız, ayrıca davadaki tüm son dakika gelişmelerini size aktarmaya devam edeceğiz.

Şimdi de hava durumu. Tom son iki gündür hissettiğimiz bu sıcak dalgasının yakında biteceğini söyle bize.”

Kate haber yayınının geri kalanını kapatıp kaybolan başka bir kişiye dair makaleye baktı.

Denise Simmons on üç hafta önce kaybolmuştu. Cesedi aynı nehirde bulunmuştu, ancak tamamen farklı bir bölgedeydi. Aslında iki ceset neredeyse yirmi mil arayla bulunmuştu.

“Onları herhangi bir yere bırakmış olabilir.” Cesetlerin bulunduğu iki noktayı kırmızı X’lerle işaretlediği haritaya baktı. Büyük olasılıkla onları nehrin yukarı kısmına bırakmış ve akıntının götürmesine izin vermişti. Su kanıtları siler, geride kalan her şeyi kirletir ve cesetler farklı polis bölgelerinde bulunduğu için bir kalıp ortaya çıkana kadar kimse onların bağlantılı olduğunu fark etmezdi.

Ama o fark ediyordu.

Çünkü altı gün önce evinin dışındaki yolda bir değil, iki gül bulmuştu.

Son üç aydır teğmenin ilk gülün masum olduğu fikrine sıkı sıkıya bağlı kalmıştı. Birisi onu yanlışlıkla düşürmüştü. Birisi ona bırakmanın nazik bir davranış olduğunu düşünmüştü. Belki yakındaki bir evin bahçıvanı temizlik yaparken düşürmüştü.

Evden her çıktığında yeni bir tane arıyordu. Gül olmadığı her geçen gün, bunun Gül Biçen ile alakası olmadığı fikrini pekiştiriyordu.

Her gün defalarca kendine bunun hiçbir anlam ifade etmediğini söyledi.

Ama onun için ediyordu.

Ve onu, ayrıca yaklaşık bir hafta önce aldığı diğer iki gülü bırakan kimse, tam olarak ne anlama geldiğini onun bildiğini biliyordu.

Gül Biçen geri dönmüştü ve yeniden öldürmeye başladığını onun bilmesini istiyordu.

Ama bu imkânsız görünüyordu. Gözlerinin önünde öldüğünü görmüştü. O korkunç sahneyi, ona nasıl baktığını, gözlerinin nasıl boşaldığını ve onun gitmiş olmasının, ona veya başkalarına bir daha asla zarar veremeyecek olmasının verdiği o mutlak rahatlama dalgasını hâlâ hatırlıyordu.

Ama dışarıda birileri avlanıyor ve öldürüyordu.

O gülleri ona bırakacak kadar yakındılar.

Elbette geçen hafta teğmeni aramış ve iki gülden bahsetmişti. Teğmen bunu bir şaka olarak görmüştü. Mahalledeki biri onun geçmişini keşfetmiş ve onunla uğraşıyordu.

Veya belki de iş yerinden biri, algılanan bir kırgınlık yüzünden ona sataşıyordu.

Kimseyi üzdüğünü hatırlamıyordu ama belki de yanlış konuşmuş veya bilmeden duygularını inciten bir şey söylemişti.

Bu durumu başlatan her şey olabilirdi.

Ama şimdi, nehirde başka bir ceset bulunmasıyla, bunun sadece başlangıç olduğuna inanıyordu.

Neden iki kurbanı ona bildirdi? Neden ona, görünüşte hiçbir ortak noktaları olmasa bile, kadınların bağlantılı olduğu konusunda yetkilileri uyarma şansı verdi?

Neden onu bu ölümcül oyuna çekiyordu?

Çünkü o kaçmıştı. Hayatta kalmıştı.

Ve belki de bunu yapan kimse, nerede yaşadığını bildiğini ve Gül Biçen'in başlattığı işi bitirmek için geleceğini onun bilmesini istiyordu.

Titredi ve kollarını beline doladı. Giyinip işe gitmesi gerekiyordu ama yapabildiği tek şey haritadaki o iki kırmızı X'e bakıp katil yakalanmadan önce kaç tane daha işaretleyeceğini düşünmekti.

Kim onun yerini işaretleyecekti?

Telefonunu masadan kaptı ve terapistinin hızlı arama tuşuna bastı. Sabahın bu erken saatinde ofisi kapalıydı. Bu yüzden bir mesaj bıraktı. "Rebecca, sana güllerin bir anlamı olduğunu söylemiştim. Başka bir ceset buldular. Neden bu tekrar oluyor?" Telefonu kapattı, söylediği veya yaptığı hiçbir şeyin başkalarını haklı

olduğuna ikna edemeyeceğini hissediyordu. Dışarıda avlanan bir seri katil vardı.

Ve ona gösteriş yapıyordu.

Neden gülleri tıpkı Gl Biçen'in eskiden yaptığı gibi avını yakaladığı yere değil de ona bırakıyordu?

Bunlar onun için bir tür çarpık hediye miydi?

Yoksa onun için geleceği zaman için bir geri sayım mıydı?

6. Bölüm

On hafta beş gün sonra...

Kate kapısının önünde üç kırmızı gül buldu. Teğmenle iletişime geçti. “Başka bir kadını kaçırdı. Nehri izleyin. Yakında onu bulacaksınız.”

“Kate. Eve bir memur göndereyim.”

“Neden? Bu üçüncü kurban. Ben yedinciyim.” Telefonu kapattı, başka bir kayıp kadın aramaya başlamasını umuyordu. Zamanında ona ulaşması için dua ediyordu. Ama o herhangi bir yerden olabilirdi. İlk iki kurban farklı şehirlerde yaşıyordu. Gül Biçen bu yüzden bu kadar uzun süre yakalanmadan kurtulmuştu. Tek bir bölgede avlanmazdı. Dağıtırdı. Kimsenin çok geç olana kadar geldiğini görmediğinden emin olurdu.

Bu sefer kaçırdığı kişi için çok geçti.

On üç gün sonra...

“Bu, son altı buçuk ayda nehirde bulunan üçüncü ceset ancak yetkililer aralarında bir bağlantı olduğunu doğrulamadı.”

Kate haberleri kapattı. Tina Parker’a ne olduğunu zaten biliyordu. Hayatta kalamamış veya kaçamamıştı. Diğerleri gibi nehirde son bulmuştu. Kate’in ayrıntıları duymasına gerek yoktu. O cehennemi yaşamıştı ve adli tabip raporunun tecavüzlerden kaynaklanan morlukları ve sıyrıkları, bileklerdeki ve ayak bileklerindeki bağ izlerini, kalbe saplanan bıçak yarasını içereceğini

biliyordu ancak ruha ve psikolojiye verilen zararı içermeyecekti. Bunların hepsi bir forma cümleler veya paragraflarla yeterince tanımlanamayacak şeylerdi.

Bu, hayatın boyunca dalgalanan, her yönüne dokunan türden bir şeydi, ölü olmadığın sürece. Bununla yaşamak zorundaydı. Hayatına haber vermeden ve istenmeyen bir şekilde giren tetikleyiciler, anksiyete ve güven sorunlarıyla baş etmek zorundaydı. Bir gün, hatta bir dakika her şey yolunda gidebilirdi ve sonraki dakika, kendini yeniden acı ve travma içinde bulur, kontrolü ele geçirmek veya yeniden başa çıkabilene kadar sadece atlatmak için savaşırdı.

Çok iyi gidiyordu.

Ve sonra o ilk gülü almıştı.

Bu, yeni hayatının yavaş yavaş aşınmaya başlamasına neden oldu.

Ama şimdiye odaklanmak için savaşıyordu. Terapistiyle şu anki durumda kalmak ve basit şeylerde neşe bulmak için teknikler üzerinde çalışıyordu.

Bugün bu trajedinin nedenini bulmak zordu.

Bir aile, sevgili kızını kaybetti.

Diğerleri, değerli bir dostunu kaybetti.

Tina Parker'ın hastaları, onlara ihtiyaç duyduklarında yanlarında olan özverili uzman bir hemşireyi kaybetti.

Dünya, bir başka değerli ruhunu kaybetti.

Kate hepsi için, en çok da Denise, Kelly ve şimdi de Tina için gözyaşı döktü.

Üç hayat erken solmuştu.

Ve o kişi paçayı sıyrıyordu.

Bir saat sonra Kate işine gitmek, görevini yapmak ve normal bir insan gibi yaşamak için kararlı bir şekilde ön kapısından çıktı.

İçgüdüğü yürüme yolunu başka bir demet gül için kontrol etmekte ama bunun yerine gözleri sırtı ona dönük bir şekilde verandasında oturan adama takıldı.

Reed döndü ve ona doğru gülümsedi. “Günaydın, canım.” Elinde bir paket kahve tutuyordu. “Favori karamelli macchiato’n.”

“Teşekkür ederim.” Kahveyi aldı, bir basamak indi, sonra yanına oturdu çünkü onunla birlikte ayağa kalkmaya niyetli görünmüyordu. “Burada ne kadar zamandır bekliyorsun?”

“On dakika. Kapıyı çaldım ama muhtemelen hazırlanıyordun ve duymadın.”

“Neden zili çalmadın?”

Başını çevirdi ve onun bakışlarını yakaladı. “Seni ürkütmek istemedim. Bugün değil.”

İç çekti. «Duymuşsun.» İkinci kurban bulunduktan sonra, güllerle ilgili ve onların kendisi için ne anlama geldiğini ona itiraf etmişti. Yeni hayatında geçmişini anlattığı ilk kişi oydu.

Reed onu süzdü. “Başka bir ceset buldular.”

“O üçüncü kurban.”

Sessiz sokağa doğru baktı. “Bunu senin için nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyorum.”

Çantasını yanına bıraktı, kahvesini diğer eline aldı, sonra ona yakın olan elini onun kolunun arasından geçirdi ve başını omzuna yasladı.

Donup kaldı, ona uzanmasına şaşırılmış gibiydi, sonra basitçe başını onun başına yasladı.

“Geldin. Buradasın.” Bu onun için çok şey ifade ediyordu. Parmaklarını kolundan aşağı kaydırды ve doğrudan eline geldi, parmaklarını onun parmaklarıyla kenetleyerek elini tuttu. “Geldiğin için teşekkür ederim.”

Başından öptü. “Senin için her zaman ve her an, Kate.” Ciddiydi. Bunu şimdi biliyordu.

Onun tempoyu belirlemesine izin verdi. Onun için bu acı verici derecede yavaş gelmeliydi. Ama asla şikâyet etmedi. Asla zorlamadı. Bu, onunla en yakın olduğu ve geri çekilmeden, rahat hissetmesi için aralarına mesafe koymadan en uzun süre kaldığı andı. Bu anda, iyi hissettirdi. Ona dayanmak, onun gücünü ve sonsuz sabrını hissetmek, istemek doğru geliyordu.

Başından bir kez daha öptü. Bunu sık sık yapardı. Bazen bir randevunun sonunda alnından. Her seferinde, onun daha fazlasını isteyip istemediğini hissederdi, ama hiçbir zaman bu konuda bir şey söylemezdi. Yine de her seferinde tamamen uzaklaşmadan önce kısa bir duraklama olurdu; sanki ona, samimiyeti bir adım daha ilerletme şansı veriyordu. Oysa bu, ne kadar normal ve yakın hissetmek istese de onun için artık kolay değildi.

Ama bugün, bu sabah onun için, burada olduğu için ona ne kadar minnettar olduğunu gösterme ihtiyacını ifade etme cesaretini buldu. Dünyası hayatının en karanlık zamanına geri düşüyormuş gibi hissederken, o onu şimdiki zamanda, onunla her zaman bulunduğu bu huzur anında tutan bir çapa gibiydi.

Döndü ve onun kararlı, sıcak bakışlarıyla karşılaştı. “Reed.”

“Evet.”

“Öp beni.”

Ona doğru eğildi ve dudaklarını nazik bir okşamayla onun dudaklarına değdirdi, acele etmedi, nefesleri karışırken dudaklarının onun dudaklarında kalmasına izin verdi.

“Daha fazla,” diye rica etti, gözlerinde görmek istemediği bir şeyi arıyordu ama sadece sevinç ve arzu yansıması buldu.

Onu tekrar öptü, bu sefer dudaklarını onun dudaklarına bastırdı, dilinin tadına en hafif şekilde bakarak.

Beğendi. Çok. Ve daha fazlasını istedi. Böylece öpüşmenin kontrolünü ele aldı, ona doğru eğildi, dilini çekinerek dudaklarına sürdü. O ona açıldı ve dilini onun dili boyunca kaydırды ve öpücük eşit şekilde paylaşılan bir şeye dönüştü. İkisi de alınlarını birbirine bastırarak bitirene kadar devam etti. Gözlerini açtı ve onun kendisine hayranlıkla baktığını gördü.

Memnuniyetle içini çekti. “Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum.”

“Seni beklettiğim için özür dilerim.”

“Değdi.”

“Güzel.” Sırıttı, sonra itiraf etti, “Çünkü umarım bunu yakında tekrar yaparız.”

Gülümsedi. Bu onun kalbini aydınlattı.

Geriye yaslandı ama elini onun elinde tuttu ve ona yaslandı. “İşe gitmeliyim.”

“Ben de.”

Başını onun omzuna yasladı. “Sadece birkaç dakika daha kalabilir miyim?”

Yanağını saçlarına bastırdı. “Seninle burada olmaktan mutluyum.”

Ona inandı. Ve bu da gölgelerde saklanan bir katil olsa bile hayatta hâlâ ışık ve neşe bulabileceğini fark etmesini sağladı.

Bir canavardan kurtulmak için savaşmıştı.

Başka bir canavarın yeni hayatını ve sonunda bulduğu mutluluğu çalmasına izin vermeyecekti.

Bu sefer değil.

Ne olduğunu biliyorum. Geldiğini görüyorum.

Seni durdurmanın bir yolunu bulacağım.

7. Bölüm

Ryan Strickland asansörden indi, ofisin karşısında Ajan Chapman'ı gördü ve ona doğru yöneldi.

Ajan Chapman son üç buçuk yılda pek değişmemişti. Koyu saçlarında birkaç beyaz vardı. Gözlerinin etrafındaki çizgiler daha belirgindi. Bel bölgesinde birkaç kilo almıştı. Ama rahat gülümsemesi aynı kalmıştı; bu da Ryan'a Chapman'ın her gün yaptığı zorlu ve duygusal işin, mutlu olma yeteneğini köreltmediğini gösteriyordu.

Üçüncü kurban Tina Parker bu sabah erken saatlerde bulunmuş ve Ajan Chapman geliştirmekte olan dava hakkında danışmak için Ryanı çağırmıştı.

Ryan bir FBI ajanı değil, bir psikologdu. Adli ve çocuk ile ergen psikolojisi uzmanlık alanlarına sahip bir psikoloji doktora derecesi vardı. Temel olarak insanlarla nasıl konuşulacağını ve travmaları hakkında açılmalarını nasıl sağlayacağını, sonra semptomlarını ve zamanla bunları nasıl yöneteceklerini daha iyi anlardı. Çünkü travma asla geçmezdi.

Bu durumda Ajan Chapman'ın olası ilgili kişileri sorgulamasına ve davranışları ile yaşlarının bu suçu işlemeye uygun olup olmadığını belirlemesine yardımcı olmak için adli psikoloji bilgisini kullanacaktı.

Eğitimini tamamlarken özel muayenhanede çalışıyordu, ancak kız kardeşinin kaçırılması ve öldürülmesi nedeniyle her zaman kolluk kuvvetleriyle çalışmak istemişti. Bir FBI danışmanı olarak yer kazanmak için çok çalışmıştı.

“Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim.” Ajan Chapman, Ryan’ın elini sıktı.

“Yakınlardaydım.” Tabiri caizse. isteksiz tanıkları ve travma yaşamış kurbanları konuşmaya ikna edip soruşturmacılara yardımcı olmasını sağlamak, işinin büyük kısmının seyahat gerektirmesi anlamına geliyordu. New York’tan Maine’e kısa bir uçuş olmuştu. Ryan orada başka bir davada yardım ediyordu ki Ajan Chapman iki potansiyel şüpheli için onun yardımını talep etti..

Ajan Chapman onu bir konferans salonuna götürdü. “Telefonda sana söylediğim gibi—”

“Bir taklitçi seri katiliniz var.” Ryan, Kate’in başına gelen kâbusu çözmeye yardım ettiğini canlı bir şekilde hatırlıyordu.

Şimdi son altı buçuk ayda üç kurbanı yayılmış durumdalar.

Gül Biçen ise sekiz yıla yayılan bir süreçte altı kurbanına tecavüz edip öldürmüş, cesetlerini nehre atmıştı. Cinayetler arasında dokuz ila on beş ay gibi uzun bir sakinleşme dönemi vardı. Gül Biçen’in yedinci kurbanı Kate, bu uzun hareketsiz dönemlerden birinin ardından kaçırılmıştı ve cesur kaçıışı sayesinde hayatta kalan tek kişiydi.

Bu katil... bekleyemiyor gibiydi. Gül Biçen’in birinci ve ikinci kurbanları arasında geçen süreden daha kısa bir sürede üçüncü kurbanını almıştı bile.

Ryan, Ajan Chapman’ın bu adamı hızlıca yakalamak için neden bu kadar yardım istediğini anladı. Konferans masasına yayılmış üç fotoğraf ve dosyaya baktı. “Haklısınız. Yeni kurbanlar, Gül Biçen’in ilk üç kurbanına ürkütücü derecede benziyor.”

“Dava, özellikle Kate’in kaçıışı ve Biçen’in ölümü sonrası bir sansasyon yaratmıştı. Birinin bilgileri çevrimiçi olarak araştırması

ve eski kurbanların fotoğraflarını görmesi, sonra yenilerini avlaması yeterince kolaydı.” Ajan Chapman üçüncü dosyayı kendine yaklaştırdı. “Tina Parker iki hafta önce evinden iz bırakmadan kayboldu.”

“Ve Kate Doyle üç gül aldı.” Bir katilden kurtulup hayatta kalmış zavallı kadına bir başkasının eziyet etmesi.

“Evet. Kate gülleri her aldığında emniyet birimlerine haber verdi. İlk ceset bulunduktan sonra, güller Kate’e bırakıldıktan hemen sonra ikinci ve üçüncü kurbanları aramaya başladık. Gül Biçen gibi bu adam da kurbanlarını nehir boyunca farklı kasaba ve ilçelerden aldığı için bunu yapmak kolay değildi.” Ajan Chapman’ın hayal kırıklığı altında çizgiler oluşturunuyordu. Yüz milden fazla bir nehirde kayıp bir kişiyi bulmak kolay olamazdı. “Tıpkı Gül Biçen gibi onları birkaç gün tutuyor, öldürüyor, sonra da sonunda bulundukları yerden nehrin yukarı kısmına atıyor.”

“Cinayetlerle ilgili diğer her şey aynı mı?”

Ajan Chapman’ın sert ifadesi evet diyordu. “Ana unsurlar mevcut, ancak ince farklılıklar var. Benim umduğum şey ilgilendiğim iki kişiden hangisinin bu suçları işleme kapasitesine sahip olduğunu belirlememe yardım etmeniz.” Ajan doğru koşullar, kışkırtma ve arzu verildiğinde herkesin vahşet işleme kapasitesine sahip olduğunu zaten biliyordu.

Bilmek istediği sorguya çağırdığı iki adamdan hangisine odaklanması gerektiği için çünkü bir sonraki kurban olarak avlanan kişi için zaman daralıyordu.

“İlk adayla tanışalım.” Ryan, ajanı kapılı ve penceresiz bir odaya kadar takip etti. Odada sadece bir masa, dört sandalye, kapının köşesinde bir video kamera ve Todd Lane vardı.

Ajan Chapman'ın Ryan'a uçakta çalışması için gönderdiği rapora göre Todd daha önce birden fazla kez saldırı, darp, aile içi şiddet ve cinayete teşebbüs suçlarından tutuklanmış, ancak tüm suçlamalar kesinleşmemişti. Cinayete teşebbüsten teknik bir detay yüzünden beraat etmişti ve hâlâ kız arkadaşlarından birinin öldürülmesinden şüpheleniliyordu, ancak suçu işlediğine dair yeterli kanıt olmadığı için dava açılmamıştı.

Todd Lane avına sataşmayı ve ona zarar vermeyi seven bir yırtıcıydı. Hayatındaki kadınlar onun nazik ve şefkatli doğası yüzünden onunla kalmazdı. Onları döverek boyun eğdirirdi.

Todd'un acımasız ellerine düşme talihsizliğini yaşayan kadınlardan en az biri, dövülmüş, boğulmuş ve nehre atılmış olarak bulunmuştu. Polis bunu kanıtlayamasa bile onun yapmadığı anlamına gelmezdi.

Ama bu onu taklitçi yapar mıydı?

Ajan Chapman, Ryan'ın yanındaki sandalyeye oturdu ve doğrudan konuya daldı, üç kurbanın fotoğraflarını Todd'un önüne yerleştirdi.

Todd fotoğraflara bakmadan doğrudan ajana baktı, yüzünde bir küçümseme vardı. "Neden buradayım?"

"Bu kadınları tanıyor musunuz?"

"Hayır." Todd önüne serilen resimlere bile bakmadı.

Ajan Chapman geri adım atmadı. "Onları tanıyor musun?"

"Hayır."

"Onları hiç gördün mü ya da onlarla tanıştın mı?"

Todd masadaki Tina'nın resmini ona aslında bakmadan işaret etti. "Bu sabah haberlerde gördüm. Nehirde bulmuşlar." Todd'un ağzının kenarında hafif bir kıvrılma belirdi. Gerçek bir sırıtış ya-

pacak kadar değil ama Todd kendini yakalamadan önce Ryan'ın bu bilinçsiz hareketi görmesi için yeterliydi.

Tina'yı nehre o atmış olabilirdi. Ya da belki kolluk kuvvetlerinin öldürdüğünden şüphelendiği diğer kadını düşünüyordu. Her iki durumda da o hafif sırıtma Todd hakkında çok şey söylüyordu.

Ajan Chapman bir kağıt parçası çıkardı ve üzerine yazılan notları okudu. "Bu kadınlar kaybolduğunda nerede olduğunuza dair meslektaşına bilgi verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Gördüğünüz gibi onların yaşadığı yere yakın bile değildim."

Ryan, ajanın fark ettiği şeyi o da fark etti.

"Nereden biliyorsun nerede yaşadıklarını?"

Todd ters ters baktı. "Aptal değilim. Sizin adamınız üç farklı kasabada çalışıp çalışmadığını soruyor, sonra üç kadının fotoğrafını çıkarıyorsunuz, biri ölü."

"Hepsi ölü," diye düzeltti Ajan Chapman. "Ama sanırım bunu biliyorsun."

Todd'un bakışları kısıldı. "Onların hiçbirini tanımıyorum."

"Nehir boyunca birçok farklı kasabaya seyahat ediyorsunuz."

"İşim bu. Patronum beni nereye gönderirse oraya giderim."

Todd hem ticari hem de konut ısıtma ve iklimlendirme şirketinde çalışıyordu. Kurbanlarla işte veya bulundukları yerlerde çalışırken tanışmış olabilirdi. Ajan Chapman'ın Ryan'a gönderdiği notlara göre Todd'un patronu onu sadece ticari işler için kullanıyordu. Ryan, Todd'un kadınlara karşı şiddet geçmişi yüzünden böyle olduğunu tahmin etti. Patronu, Todd'un bir müşterinin evinde bir şey yapma riskini almak istemiyordu. Ticari bir binada daha fazla tanık olması, Todd'un tek başına birini köşeye sıkıştırma ve işi dava riskine atma olasılığını azaltıyordu.

Todd'un kurbanlardan birinin kaçırıldığı aynı gün aynı kasabada bulunması onu tutuklamak için yeterli değildi.

"Gül Biçen hakkında ne biliyorsunuz?" Ajan Chapman soruyu, saati soruyormuş gibi ortaya attı.

Todd duraksadı. "Cinayetlerden paçayı sıyırdı. Ta ki sonuncuya kadar." Todd'un gözlerinde, kendini belli etmeden önce, çok ufak bir hayranlık belirtisi vardı. "Beni bir şeyle mi suçluyorsunuz?"

"Sadece konuşuyoruz." Ajan Chapman tonunu sohbet havasında tuttu.

"Evet ben de artık ölü kızlar ve seri katiller hakkında konuşmuyorum. Bana sorduğunuz günlerde nerede olduğumu biliyorsunuz. Düşündüğünüz şeyleri yapmadım. Buradan gidiyorum." Todd ayağa kalktı ve kapıya doğru hareket etti, Ajan Chapman'ın sonraki sözlerinde durdu.

"Bir araç ayarlamamız gerekecek. Şirket aracınız aranıyor."

Kırmızı öfke Todd'un yüzünü kapladı. "Bunu yapamazsınız."

"Şirket sahibi izin verdi."

Todd öfkeyle çıktı, ancak kendisini asansöre kadar eşlik eden ajan varken o kadar etkili olamadı.

"Düşünceleriniz?" Ajan Chapman arkasına yaslandı ve Ryan'ın bakışlarını yakaladı.

"Polisler tarafından yeterince sorgulanmış, rutini ve haklarını biliyor. Kadınlar onun için bir anlam ifade etmiyor. Hiçbir sempati duymuyor. Büyük olasılıkla hak ettiklerini bulduklarını düşünüyor. Sadece Gül Biçen hakkında bilgi sahibi olmakla kalmıyor, suçlardan sıyrıldığı için ona hayranlık duyuyor. Ayrıca Gül Biçen yakalandığı için ondan daha iyi olduğunu düşünüyor."

"Todd birçok kez yakalandı."

“Ama işlediğinden şüphelenilen cinayetten değil. Kolluk kuvvetlerini bu konuda atlatmış olmaktan hoşlanıyor.”

“Bu da işleri tamamen yeni bir boyuta taşıdığı ve Gül Biçen’i taklit ederek bu cinayetlerden sıyrılarak kolluk kuvvetlerine tekrar kafa tuttuğu anlamına gelebilir.”

Muhtemelen. “Şu an için onu tutuklamanız, hatta suçlamanız için yeterli kanıtınız yok. Ama orada bir şeyler var. Gül Biçen’in suçlardan ‘sonuncuya kadar’ sıyrıldığını söylediğinde bu özellikle Kate’e bir göndermeydi.”

Ajan Chapman kaşlarını çatı. “Belki de Kate’i Gül Biçen’i alaşağı ettiği için cezalandırmak istiyor.”

“Ona sataşmak iyi bir başlangıç yolu.” Ryan, Todd hakkında başka ne bildiklerini düşündü. “Yirmili yaşlarının sonlarında. Seri katiller genellikle o zaman öldürmeye başlar. Kurbanlara karşı empati göstermiyor. Suçlandığı tüm davalarda, yanıtı hep hak ettiler, beni kıskırttılar, benim hatam değildi şeklindeydi. Suçları zamanla tırmandı. Ve eğer o kadını öldürüp nehre attıysa, öldürmeyi sevdiğine ve şimdi bu heyecanın peşine düştüğüne inanmak pek de zor değil.”

“Onu araştırmaya devam edeceğim, herhangi bir kurbanla belirli bir şekilde bağlantı kurabilir miyim bakacağım.” Ajan Chapman ayağa kalktı. “İkinci aday yan odada.”

Ryan, ajanı Ed Silva’nın masada parmaklarıyla bateri çalarcasına vurduğu yandaki odaya kadar takip etti.

“Tavanda yüz on iki fayans olduğunu biliyor muydunuz?” Ed yukarı baktı, sonra tekrar onlara.

Oda az önce bulundukları oda ile tamamen aynıydı. Ajan Chapman, Ed’in karşısındaki sandalyeye oturdu. Ryan da onun

yanına, diğer taraftaki boş sandalyenin karşısına oturdu.

Ed ikisini de soğuk bir bakışla değerlendirdi. “Ben neden buradayım? Beni bu küçük odada tutarak işkence etmeye çalışıyorsanız, işe yarıyor.” Parmaklarıyla masada bateri çalmaya devam etti.

“Sadece birkaç sorumuz var size.”

“Diğer adam zaten o kadınlar kaybolduğunda nerede olduğunu ve ne yaptığını sordu.”

Ryan ilk soruları soran ajanın o tarihlerinin neden önemli olduğunu belirtmiş olacağını düşünmedi.

Görünüşe göre Ajan Chapman da aynı şeyi düşündü. “O tarihlerde kadınların kaybolduğunu nereden biliyorsunuz?”

“Ben bu gerçek suç podcast’lerine falan düşkünüm. Yaşadığınız yerde meydana gelen suçları takip ederek yerel topluluğunuz hakkında çok şey öğrenebilirsiniz.”

“Peki bu cinayetler hakkında ne öğrendin?” Ajan Chapman’ın samimi ilgisi Ed’i durdurdu ve ona odaklanmasını sağladı.

“Birileri avlanıyor.”

“Sizin gibi mi?” Ajan Chapman sesini kısık ve meraklı tuttu.

Ed sırtıttı. “Yok canım. Uzun zamandır hiç suç üstü yakalanmadım.”

Kaydına göre Ed son üç buçuk ayda kadınların pencerelerinden röntgencilik yaparken yakalanmamıştı. Ondan önce defalarca izinsiz giriş, röntgencilik, halka açık yerlerde mastürbasyon yapmak ve kurbanlarından bir şey, genellikle kilitli olmayan bir arabadan bir giysi çalmakla suçlanmıştı. Başlangıçta suçlamalar ya düşürülmüş ya da sadece küçük bir para cezasına dönüştürülmüştü. Son zamanlarda bir kadının eteğinin altından fotoğraf çekmek amacıyla kamera kullandığı gerekçesiyle üç gün hapis cezasına çarptırılmıştı.

Son suçlama ise yaşadığı yerden iki kasaba uzaktaki yerel bir parkın umumi tuvaletinde bir kadına tacizde bulunmaktı.

Ed şimdiye kadar şiddete başvurmamıştı. Ama belki de bilmedikleri bir şeyler değişmiş ve izlemekten, elleşmekten tecavüz ve cinayete doğru tırmanışa geçmişti.

Ajan Chapman da onunla aynı düşünceyi paylaşmış olmalıydı. “Geçen sefer çok yakınlaştınız. Ona karşı kendinizi kontrol edemediniz. Ona dokunmak zorundaydınız.”

Ed başparmağını ve orta parmağını birbirine sürttü, kurbanına dokunduğu anının hatırasıyla gözleri doldu.

Ryan masanın ayağına diziyle vurdu, masa zemini çizerek gıcırdadı, bu da Ed’i keyifli anından gerçekliğe geri getirdi.

Ed koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. “Evet, biraz ellerimi kullandım. O istedi.”

“Bu yüzden mi dava açtı?” Ajan Chapman kaşını kaldırdı.

“Kadınlar. Kışkırtırlar ve alay ederler.” Ed parmaklarıyla tekrar masada bateri çalmaya başladı.

Ajan Chapman üç dosyayı, kadınların resimleri Ed’e dönük şekilde masaya serdi. “Belki de alay edilmekten sıkıldınız ve bu sefer istediğinizi aldınız.”

Gözleri fal taşı gibi açılan Ed başını iki yana salladı. “Hayır. Ben değilim.” Parmakları masada daha hızlı bateri çaldı. Ed gözlerini kadınlardan alamıyordu.

“Güzeller, değil mi?” Ajan Chapman Ed’e baktı. “Etrafında dolanmayı ve izlemeyi sevdiğin kadınlara çok benziyorlar.”

Ed omuz silkti, sonra şimşek hızıyla ilk kurbanın fotoğrafına dokundu. Parmağının ucu Denise’in ağzına değdi, sonra parmaklarıyla masada bateri çalmaya devam etti. “Güzelmiş.” Eğildi, bakıyordu. Kararlı. Büyülenmiş.

“Onu aldın mı, dokundun mu ve öldürdün mü?”

Ed’in bakışları Ajan Chapman’inkine kaydı, öfkeli bir bakışa dönüştü. “Bunu bana yükleyemezsiniz.”

Ajan Chapman başını yana eğdi. “Daha önce sorulan sorulara verdiğiniz yanıtta göre kurbanın kaçırıldığı gün evinden iki blok ötede çalışıyordunuz.”

Parmaklarıyla masada bateri çalarken Ed başını salladı. “I-ih. Ben değil. Bana daha fazla soru sormak istiyorsanız, bir avukat istiyorum.” Parmakları durdu. “Derhal.”

Ajan Chapman uzun bir an gözlerinin içine baktı, Ed’in sessizliği doldurup doldurmayacağını bekledi. İçeri girdiklerinden beri neredeyse sürekli hareket halinde olan biri için bu kadar hareket-siz, bakışları ajana odaklanmış halde durması tuhaf ve ürkütücü görünüyordu. Bekleyen bir avcı gibiydi.

Ajan Chapman Ed’e gülümsedi. “Sadece konuşuyoruz.”

“Artık değil. Elinizde hiçbir kanıt yok. Sadece sazan avlıyorsunuz. Ve ben o yeme atlayacak kadar aptal değilim.” Ed masadaki resimlere baktı. “Ayrıca benim tipim değil.”

Denise kesinlikle Ed’in geçmiş kurban tanımlarına ve bugün ona verdiği tepkiye göre öyleydi. Ama diğer ikisi onun alışıldık tipi değildi. Biri sarışın, diğeri açık kahverengi saçlıydı. İkisi de güzeldi ama Denise’den daha minyon ve zayıftılar.

“Kendim üzerinde çalışıyorum,” diye duyurdu Ed. “İsteklerimi dizginlememe yardım eden çevrimiçi bir terapistim var. Yani görüyorsunuz, bunu ben yapmadım. Ben artık daha iyi birisiyim.”

Eğer Ed sapkın davranışları için bir terapistle görüştüğü konusunda doğru söylüyorsa Ryan, Ed’in arzularını dizginlediğine inandığından şüpheleniyordu. Ancak gerçek şu ki Ed’in tetikle-

yicilerini tanımayı ve dürtüsel davranmaktan kendini alıkoymayı öğrenirken bu arzularla savaşıması gerekecekti. Kadınlarla uygun şekillerde etkileşime girmeyi ve onları nesne olarak görmemeyi öğrenmeden önce eğilimini aşması zaman ve çok sıkı çalışma gerektirecekti.

Ed iki elini de masaya düz bir şekilde koydu. “Gidebilir miyim?”

Ajan Chapman başını salladı, onu da tutmak için yeterli kanıtları olmadığını biliyordu.

Ed başka bir ajan eşliğinde önce asansöre bindi ve sonra bina-
dan dışarıya çıktı.

Ryan ayağa kalktı ve Ajan Chapman’a döndü. “Onun kesinlikle katiliniz olmadığını söyleyebilmeyi dilerdim. Çok genç.”

Ed sadece yirmi üç yaşındaydı. İhtimal dışı değildi ama yeterince tecrübeli de değildi.

Ryan izlenimlerini bir değerlendirmeye döktü. “Suçları, kurbanlarını takip etme ve izleme şekliyle maksatlı ama halka açık yerlerde yaptığı elleşmelerde dürtüsel bir bileşen var. Yakalanma ihtimali çok daha yüksek. Eğer kurbanlarının evlerine girip onlara saldırıyorsa, o zaman onları kaçırmaya kadar tırmandığını düşünebilirdim. Röntgencilik ve elleşmeden tecavüz ve cinayete bu kadar hızlı tırmandığını düşünmüyorum.”

“Todd’dan sonraki ilk tercihim o değildi ama onda hissettiğim bir şey, tüm yapabileceklerini göremediğimi düşündürüyor.”

“Muhtemelen hedeflediği kadınlara yapmak istediği her şeyi onda hissettiğiniz içindir. Yardım almazsa tırmanacak ve kafasındaki fantezileri gerçekleştirmeye çalışacaktır.”

“Belki de zaten yaptı. Belki de tek ihtiyacı bir yol haritasıydı ve Gül Biçen’in yöntemini kullanarak sonunda ihtiyaçlarını karşıladı.”

“Mümkün.” Ryan, Ed’in davranışlarında böyle bir sıçramanın olması için, başkasını kopyalamanın, son yıllarda yaptığı gibi sadece dürtülerine teslim olmaktan daha kolay bir yol olacağına katılmak zorundaydı. “Ama şu an Ed mi yoksa Todd mu olduğunu söylememi isterseniz, yapamam. İkisinin de Gül Biçen’e karşı büyük bir ilgisi var. Hayatları boyunca bu bölgede yaşadıkları ve Gül Biçen’in büyük bir dava olması nedeniyle doğal bir durum. Medyadan ve davanın sansasyonunun zirvesindeki konuşmalardan kaçınamazlardı. Sanırım dava bu bölgeden çıkan birçok podcast’te konuşuldu ve analiz edildi. Dolayısıyla Gül Biçen hakkında bilgi sahibi olmaları, şimdi onu taklit etmek ve kendi ünlerini kazanmak için onun şöhretini kullanmak isteyecek kadar hayran oldukları anlamına gelmez. Todd’un kendine Ed’den çok daha fazla saygısı var. Cinayetlerden kurtulma konusunda özellikle kibirli görünüyor. Belki de paçayı sıyırmaya devam edebileceğini düşünüyor.”

Ryan genç şüphelilerini daha çok düşündü. “Ed ise, eğer sorununa yardım arıyorsa ve bunda samimiyse, değişmek istiyor demektir. Değişti mi? Zaman gösterecek.”

Ajan Chapman ayağa kalktı. “İkisini de göz önünde bulunduracağım, ancak şu an Todd bir numaralı şüphelim.”

Ryan ellerini ceplerine soktu ve başını salladı. “Mantıklı bir seçim ama beni buraya getirmeden önce bunu biliyordun sanırım.”

Ajan Chapman omuz silkti. “Gül Biçen davası hayatımı başka hiçbir davanın sarmadığı gibi sarmıştı. Geceleri uyuyamaz, o orospu çocuğunu asla yakalayamayacağımı düşünürdüm. Sonra Kate kaçtı ve birdenbire her şey bitmişti; altı kadın ölü, kendini kurtaran bir hayatta kalan vardı. Şimdi yine oluyor. Bir sonraki

kurbanı almadan bu adamı yakalamak istiyorum. Bu adamı durdurmak için ne gerekiyorsa yapacağım, elimizdeki tüm kaynakları kullanacağım. Belki de bu kadar sıradan sorgular için sizin burada olmanız aşırıya kaçmaktı ama eğer benim gözümünden kaçan bir şey gördüyseniz veya duyduysanız ve bu bir tutuklamanın anahtarıysa, o zaman...” Ajan tekrar omuz silkti.

“Bana göre en çarpıcı şey Todd’un Kate’e imada bulunmasıydı. Ed davayı biliyor. Muhtemelen dava hakkında her şeyi dinledi ve okudu, ama ondan bahsetmedi. Ancak Denise’e çekilmişti. Onun fotoğrafına bir zorunluluk gibi dokunmak zorunda kaldı. Tıpkı parktaki kadına yaptığı gibi ki bu arada o da Denise’e çok benziyordu.”

Ajan Chapman’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Haklısınız. Benziyorlardı.”

“Bunu yapan kim olursa olsun, kadınları öldürdüğünü Kate’in bilmesine takıntılı. Tahminimce Todd bir şekilde birine övünerek o kadını öldürmekten paçayı kurtardığını söylemiştir. Belki de onu bu cinayetler yüzünden yakalamanın yolu, eğer bunları o işlediyse, işlediğini bildiğimiz o cinayeti kime anlattığını bulmak ve yenilerini de anlatıp anlatmadığını öğrenmektir.”

“Hiç ajan olmayı düşündünüz mü?” diye sordu Ajan Chapman.

Ryan başını iki yana salladı. “Kurbanlara yardım etmeyi tercih ederim.” Elini uzattı ve ajanın elini sıktı. “Bana ihtiyacınız olursa arayın.”

“New York’a güvenli bir uçuş dilerim.”

“Umarım bu adamı yakında yakalarsınız.” Başka bir kurban alınmadan ve öldürülmeden önce.

Gül Biçen'in Günlük Notu

Ne kadar çok alırsam, o kadar çok istiyorum. Kendime engel olamıyorum. Artık başka hiçbir şey önemli değil. Aklımda bir tek onlar var.

Pigman olmam gerektiğini hissediyorum ama olmuyorum. Akıl sağlığını korumak, beni rahatlatan o dinginliği bulmak için buna o kadar çok ihtiyacım var ki. Beni rahatsız eden kabusların tek çaresi onlar. Gençliğimde zayıf olduğum yerde, şimdi güçlüyüm. Büyüdüm. Kontrol benim elimde.

ARTIK ONUN KARANLIĞININ HİZMETKÂRI DEĞİLİM!!!

İstediğimi alırım. Onlara bana zarar veremeyeceklerini gösteririm. Onların acısı benim zevkim.

Ve her ne kadar bunun onu besleyen şey olduğunu görsem de içimdeki bu geyi beslemekten kendimi alamıyorum.

Birden fazla şekilde o beni yarattı.

Kendi yolumu, güllerimi bulmak, beni kurtaran tek geydi.*

8. Bölüm

Sekiz hafta dört gün sonra...

*“P*olis, dün sabah erken saatlerde bir komşunun çığlık duyması üzerine kayıp bir kadını arıyor. O öğleden sonra bir arkadaşı kurbanın arka verandasında kırılmış bir cep telefonu buldu; yetkililer kadının buradan kaçırıldığına inanıyor. Yirmi sekiz yaşındaki Cathy Evans bir metre altmış yedi santim boyunda, koyu kahverengi omuz hizasında saçları ve kahverengi gözleri var.” Kate yayıncının başının yanında ekranda beliren kurbanın fotoğrafına baktı. “Yakınlardaki bir restoranda şef olarak çalışıyordu. Arkadaşları ve ailesi son iki günde onu görmüş olabilecek herkesin herhangi bir bilgi için yetkililerle iletişime geçmesini rica ediyor.”

Kate içmeye başlamadığı kahvesini masada bırakıp ön kapıya yürüdü, titreyen sağ elini sıktı. Pencereden dışarı baktı ve dört gülü hemen fark etti.

Eller omuzlarına kondu ve o sıçrayıp bir nefesle döndü, gelmeyen bir saldırıyı savuşturmak için ellerini kaldırdı.

Reed onu bıraktı ve teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Sadece benim.”

Nefesini yakalamaya çalıştı ama bunun yerine hiperventilasyona girdi.

Reed ona tekrar uzandı. Bu sefer irkilmedi ya da kaçmadı, kollarının arasına girip can havliyle ona sarıldı. “Ne oldu?” Titrerken onu daha sıkı tuttu.

“Ön tarafa bak.” Gülleri gördüğü an vücudunun nasıl gerildiğini fark etti.

“Kahretsin. Yine mi?”

“Daha yeni başlıyor.” *Bana gelmeden önce iki tane daha var.*

Bu, Reed’in geceyi ilk kez onun evinde geçirmesi değildi. Ama yeni bir şeydi ve her kaldığında daha iyi oluyordu.

Samimiyet kolay değildi ama neyse ki onun için Reed’in sabrı hiç azalmadı. Ve dün gece çok kolay ve harikaydı. Geçmişi hiç düşünmemişti. Anda kalmıştı. Onun kollarında zevk ve neşe bulmuştu.

Ve Reed’e güvenme yeteneği arttıkça geçmişin yankıları solar-ken dışarıdaki katil durmadan zili çalmaya devam ediyor, tüm eski kabuslarını yeniden canlandırıyor.

Reed yüzünü avuçladı ve ona bakmasını sağladı. “Üzgünüm, tatlım. Bunu yaşamandan nefret ediyorum. Ne yapabilirim? Senin için teğmeni arayayım. Güvenlik kamerasını kontrol ederim. Bu sefer onun bir görüntüsünü yakalamışsındır.”

Reed, evde güvende hissetmesini sağlamak konusunda çok yardımcı olmuştu. Kapılarındaki ve pencerelerindeki tüm kilitleri yenilemişti. Yeni bir güvenlik sistemi kurmuştu. Hatta evin önüne ve arkasına kameralar yerleştirmişti. Bunların hiçbirini ödemesine izin vermemiş, kendi iç huzuru için olduğunu söylemişti.

Bu kadar şanslı olmayı nasıl başarmıştı?

Bilmiyordu. Ama o olmadan burada olmak giderek zorlaşıyordu.

Telefon çaldı. Şarjda bıraktığı mutfığa koştu. Arayan kim olduğuna baktı ve açtı ama tek kelime edemedi.

Teğmen Griffin hemen söze girdi. “Bu sabah dört gül aldınız mı?”

“Yürüme yolundalar. Henüz gidip almadım. Cathy Evans hakkındaki haberi gördüm.”

“O olmalı. Dört kadın. Nehir boyunca dört farklı kasaba, ancak suçlar Gül Biçen’den ince farklılıklar gösteriyor.”

“*Nasıl yani?*” diye sormak istedi ama basının henüz bildirmediği hiçbir ayrıntıyı vermeyeceğini düşündü.

Teğmenin iç çekişi hayal kırıklığı ve bitkinlikle doluydu. “Kaçırılmanın diğer kurbanlara göre bu kadar erken bildirilmesi nedeniyle onu zaten öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?”

Kate başını iki yana salladı, ancak teğmen onu göremiyordu. “Hayır.” Henüz değil en azından. “Gül Biçen’in kurbanlarına ne yaptığını gerçekten biliyorsa henüz değil. Olanları yeniden yaratmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor.”

“Bu tür bir detayı nereden bilecek?”

“Belki biri polis veya FBI dosyasının bir kopyasını ele geçirdi. Belki de Freddy Poole’u tanıyordu,” diye tahmin etti.

“Ama onu taklit etmek için üç yıl mı bekledi?”

“Bilmiyorum.” Tüm cevaplara sahip olmayı ve bunun çoktan bitmiş olmasını diledi.

“Peki, Gül Biçen ile yaşadığınız deneyimi kimseye ayrıntılı olarak anlattınız mı?” Bu bir suçlama gibi değil, daha çok onu katile götürecek bir ipucunun peşinde bir arayış gibi geldi.

“Bana hastanede ziyarete gelen FBI psikoloğu Ryan Strickland’a anlattım. Kaçtıktan sonra konuştuğum ilk kişi oydu. O canavarın kurbanlarına ne yaptığını anlatacak tek kişi bendim. Ayrıca terapistim Rebecca’ya da söyledim. Bu iki kişi ve Ryan ile olan konuşmamın kaydını dinleyen kolluk kuvvetleri dışındaki tek bir kişiye daha anlattım, o da gizlilik yeminiyle bağlı olmayan biri.”

“Reed,” diye tahmin etti teğmen.

“Neden şimdi böyle olduğumu bilmesi gerekiyordu.” Ondan saklayamazdı, bu yüzden başına gelen en kötü şeyi paylaşma cesaretini buldu.

“Bunun seni derinden sarstığını biliyorum. Keşke daha fazlasını yapabilseydim.”

“Keşke bunu kimin yaptığını söyleyebilseydim. Keşke Cathy Evans’ı kurtarabilseydim.”

Teğmen bir an sessiz kaldı. “Sizi tuttuğu kulübeyi asla bulamadılar.” Bu ifade daha çok kendi düşüncelerini yüksek sesle dile getirmesi gibiydi.

“Hayır. O zamanlar ve hatta şimdi bile o gece hakkında çok fazla şey hatırlayamıyorum, sadece kaçtığım, yola çıktığım ve Gül Biçen’in kolay yolu seçip öldüğünü izlediğim dışında.”

“Hak ettiğini bulduğunu düşünmüyor musun?”

“İki gün boyunca onun insafına kaldım. Otuz yıl hapis, bana yaptıklarını telafi etmeye yetmezdi. Bir hamle yapması ve memurların onu vurup öldürmesi üç saniye sürdü, bu bile hak ettiğinden daha iyi ve istediğimden çok daha azdı. Hâlâ onun yaptıklarının acısıyla yaşıyorum. O da yaşamalıydı, küçücük bir hücrede, yalnız, kimsenin yardımına gelmediği, içini kemiren doyumsuz arzusundan başka hiçbir şeyi olmayan bir yerde. Çünkü onun gibi biri için bu işkence olurdu. Onun gibi biri kontrol veya pişmanlık duymaz. Başkalarına zarar verme ihtiyacı onları yönetir. Bunu elinden alırsınız ve doldurulamayan veya ehlileştirilemeyen bir ihtiyaçla baş başa kalırlar. Bunu yapan kişi bunu yapmak zorunda. Ve umarım yakalandığında bir kafese konur ve asla dışarı bırakılmaz. Ve yine de bu benim için veya kurbanların aileleri için yeterli olmayacak. Bu katil dört hayat aldı. Birisi onu durdurana kadar da durmayacak.”

“Tina’nın cesedi bulunduktan sonra Ajan Chapman davayı resmen devraldı. Bu adamı bulmak için çok kararlı.”

Gül Biçen davasının sorumlusu olan ajanın bu davaya da atanması onu şaşırtmadı. “Çünkü üçüncüsü bu canavarı bir seri katil yaptı.”

“Evet.” Teğmen durakladı. “Bunun senin için nasıl kabuslar getirdiğini hayal bile edemiyorum. Nasılsın?”

Titreyen eline baktı. “Başka herhangi bir şeye odaklanmak ve konsantre olmak giderek zorlaşıyor. Geçmiş geçmişte, ait olduğu yerde kilitli tutmak için çok çalıştım. Nihayet hayatımı geri aldığımı inanıyordum. Ama o ilerlememe izin vermiyor.”

Reed elinde tabletiyle mutfığa girdi. Tableti ona uzattı.

Kapısının önünde duran adamı inceledi. Tamamen siyah giysisinden başka hiçbir şey ayırt edemiyordu. Kot pantolon, kapüşonlu, eldivenler, hatta bir kayak maskesi ya da kapüşonunun açıklığından yüzünün görebildiği kadarını engelleyen bir şey. Kameranın orada olduğunu biliyormuş gibi ön kapıya bakıyordu. Yavaşça gülleri yüzüne yaklaştırdı, onları kokluyormuş gibi. Ya da öpüyormuş gibi. Sonra onları yola bıraktı.

Ama gerçekten tüyler ürpertici kısım ayağa kalkıp doğrudan kamerayı işaret ettiğinde geldi, onu izleyeceğini biliyormuş gibi.

Reed tableti tezgaha koydu ve onu kollarına çekti. Dokunuşuyla birlikte istemeden kasıldı. Kişisel algılamadı ama tutuşunu gevşetti, geri çekilip çekilmemesi konusunda kararı ona bıraktı. Ona yaslandığında ise onu sıkıca sardı. “Çok üzgünüm, tatlım. Keşke onu kesin olarak tanımlayacak bir şeyimiz olsaydı.”

“Ne dedi?” diye sordu Teğmen Griffin. “Fotoğrafı var mı?”

Kate kendini topladı. “Hayır. Tam olarak değil. Reed ön tarafa ve arka bahçeye bir kamera kurdu. Bir videomuz var ama gerçekten hiçbir şey yok. Adam baştan ayağa tamamen kapalı.”

“Bana gönderin. Belki bir şeyler, kim olduğuna dair bize ipucu verecek herhangi bir şeyi belirleyebiliriz.” Teğmenin çok iyimser bakış açısı Kate’in sahip olmadığı bir umuttan bahsediyordu. Şu an umutlanamazdı. Başka bir kadın kayıpken ve ölmek üzereyken olmaz.

“Reed şimdi size e-postayla gönderiyor. Gitmeliyim. İşe geç kalacağım.”

“Kate...” Teğmen muhtemelen ona güvence vermek istiyordu ama bu noktada inanarak söyleyebileceği hiçbir şey bulamadı. “Keşke daha fazlasını yapabilseydim.”

“Sadece nedenini bilmek istiyorum.”

“Zaten biliyorsun. Kendine engel olamıyor.”

“Evet, tabii, beni bu işten uzak tutabilir mesela.” Telefonu kapattı, hemen işini yapmaya çalışan adama duyduğu hayal kırıklığını yansıttığı için suçluluk hissetti.

Reed tezgaha yaslandı. “Bugün evde kal.”

“Neden? Nerede yaşadığımı biliyor. Yakalanma gibi gerçek bir beklentisi olmadan istediği zaman geliyor. Yakalansa bile onu neyle suçlayacaklar? Çevre kirliliğiyle mi?” 911’e yaptığı ilk aramayı düşündü. Operatör onun deli olduğunu düşünmüştü. Ya da en azından çöp atanı ihbar ettiği için aklını kaçırdığını.

Ama bu çok daha fazlasıydı.

Kabusları, anıları ve onu etkisi altına almak isteyen mutlak dehşeti engellemek için dikkatle inşa ettiği duvarlar, son sefer hayatta kaldığı için bunu da atlatacağına dair kararlılığı ve iyimserliğiyle onarabileceğinden daha hızlı çökmeye başlamıştı.

Ondan ne istiyordu?

Cevabını bildiğinden ve gerçekleşeceğinden korkuyordu.

9. Bölüm

Beş hafta bir gün sonra...

Kate aylardır her gün midesini sıkan o aynı endişe hissiyle verandasına çıktı. Gülleri hemen fark etti ve böylesine güzel ve masum bir şeyin kendisi için ne anlama geldiği gerçeği karşısında donakaldı.

Dün başka bir kadın daha kaçırıldı.

Her kimse cehennem gibi bir geceye katlanmıştı; dünyası paramparça olmuş, bedeni incinmiş ve taciz edilmiş, geleceği çalınmıştı.

Cathy Evans kaçırıldıktan dokuz gün sonra nehirde bulunmuştu. Bu kurbanı da önümüzdeki günlerde veya haftalarda bulacaklardı.

Kate bunu iliklerine kadar ruhuna kadar biliyordu.

Göğsündeki acı büyüdü. Korku şiddetlendi. Hüznü onu neredeyse boğuyordu.

Sağ elindeki o artık alıştığı titreme büyüüyordu.

Kaygısız bir hayat yaşamayı öğrenirken kaydettiği tüm ilerleme, kabusların, kaygının, aşırı farkındalığın ve sürekli teyakkuz halinin altında kayboldu.

Nefes almak bile giderek zorlaştı.

Yaşadığı sessiz sokağı taradı ama sıradışı görünen hiçbir şey ve hiç kimse görmedi.

Karanlık zihnine yeniden hükmetmişken ve tek yaptığı canavar aramakken dünya nasıl bu kadar huzurlu görünebilirdi?

Arkasından kapı açıldı ve irkildi.

“Kate, balım, işe gidiyorsun sanmıştım?” dedi Reed. Onun dinginlik kaynağı. Çok sabırlı, nazik ve sevgi dolu olmuştu.

Başına gelenlerden sonra asla sahip olamayacağını düşündüğü her şeydi o.

Son birkaç haftadır sanki ayrı geçirdiklerinden daha çok birlikte vakit geçiriyorlardı ama o asla burada onu koruyormuş gibi hissettirmiyordu.

Ama yaptığı buydu. İstemedi. Onun buna ihtiyacı olduğunu söylemesine gerek kalmadan. İçindeki tüm kargaşayı tek kelime etmesine gerek kalmadan anlardı.

Baskı çok fazla geldiğinde ve ona ve tüm o kadınlara bunu yapan kişiye yakındığında o da onun endişelerine ve suçlamalarına birlikte ses çıkarırdı. Bu canavarın her kurbanla, her ölümle birer birer parçaladığını hissettiği hayatına tutunma ihtiyacını destekledi.

Sokaktaki artan polis devriyeleri ya da kendi iç huzuru için günde birkaç kez ona iyi olduğundan emin olmak ve kendi artan kaygısını hafifletmek için mesaj atması onu rahatsız etmedi. Hatta sıkıntıdayken ve ona başının dertte olduğunu söyleyemediği durumlarda kullanmak üzere gizli bir kod geliştirmesini bile umursamadı.

Çünkü bela geliyordu.

Reed onu götürmek istedi.

Ondan buradaki hayatını bırakmasını isteyemezdi.

Kendi hayatını bırakmak istemiyordu.

Sadece bunun bitmesini istiyordu.

Ve yaklaşıyorlardı.

Kenara çekildi ve yoldaki beş kırmızı gülü, yeni bir şeyle birlikte ortaya çıkardı. Büyük bir kâğıda yazılmış ve kapıya yaslanmış bir not. Siyah kalem onu olacaklar konusunda uyarıyordu.

Sen ve Ben

Yakında

Reed nefesi kesilerek ona uzandı, kolunu tuttu ve kendine çekti.
“İçeri gel. Hemen. Polisi arayacağız.”

İçeri yürüdü, zihni allak bullak olmuştu.

Reed kapıyı çarptı, bu tehlikeyi uzak tutacakmış gibi, o güven-
de olacakmış gibi.

Olmayacaktı. Mesaj buydu.

Geliyordu.

“Elbette teğmeni bilgilendireceğim ama bir faydası olacağını
sanmıyorum. Hiçbir ipuçları yok. İsteddiği zaman buraya geliyor.
Yakalanmaktan korkmuyor.”

Reed tableti çoktan almış ve dün geceki video kaydını açmıştı.
“Belki bu sefer...”

Video kaydını tarıyor olmasına rağmen, o başını iki yana salladı.
Aklını kaybediyormuş gibi hissediyordu.

Terapisti Rebecca başa çıkma stratejilerini kullanmaktan bahse-
diyordu. Ama sizi taciz eden bir katille nasıl başa çıkabilirsiniz ki?

Onun geldiğini bilmesini istiyordu.

Beş kadını öldürdüğünü bilmesini istiyordu.

Bu sefer kaçamayacağını bilmesini istiyordu.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu ve göğsü sıkışmıştı. Panik
atakları daha düzenli gelmeye başladı. Onları işte ve Reed’in ya-
nında tuvalete kendini kilitleyerek saklamaya çalıştı, ancak bazen,
şimdi olduğu gibi, bariz sıkıntısı onu bunaltıyordu.

Reed tableti masaya koydu ve ona doğru koştu. “Yavaş, derin
bir nefes al.”

“Telefonuma ihtiyacım var.”

“Nefes almalısın.” Onu koltuğa kadar getirdi ve yanına oturdu,
elini tuttu.

Saçma sapan ve kontrol dışı hissetse de büyük bir rahatlık sağladı. Onun istikrarlı varlığı onu sakinleştirdi.

“İşte oldu, tatlım. Daha iyi. Birkaç tane daha. Bunu atlatacağız.”

“Bana nasıl katlanıyorsun?”

“Seni seviyorum,” dedi açıkça.

Nefesi bir kez daha kesildi. Bunu ona hiç söylememişti. Ona nasıl davrandığıyla gösteriyordu. Onu mutlu etmek ve gününü aydınlatmak için yaptığı tüm küçük şeyleri seviyordu. Onu kontrol etmek için gönderdiği mesajlar her zaman başka bir şey gibi gizlenirdi.

Skittles’in gerçekten gökkuşağından geldiğini düşünüyor musun?

Bugün şantiyede bir tavşan gördüm. Gözleri seninkilere benziyordu.

Neden etler yuvarlak da ekmek kare veya dikdörtgen?

Donut kahvaltı mı, tatlı mı?

Çay seversin. Bu gece senin için hızlı sıcak su dispanseri takıyorum.

Rastgele şeyler ama aynı zamanda onunla iletişimde kalmanın bir yolu çünkü cevap vereceğini biliyordu. Onun aşırı koruyucu davrandığını hissetmesini istemiyordu. Günde on kez iyi olup olmadığının sorulmasını istemiyordu. İyi değildi. Bunu biliyordu. Ama o mesajlara cevap verdiği sürece, başına korkunç bir şey gelmediğini biliyordu.

Onun yanında olacağına, ona güvenebileceğini biliyordu.

Ama şu an kontrolden çıkıyordu.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Bu yüzden çantasından telefonunu çıkardı ve kaçtığı anda yanında olan, onu cehennemden ve felç edici korkudan kurtarmasına yardım eden tek kişiyi aradı.

“Kimi arıyorsun?”

“Bir cankurtaranı.”

10. Bölüm

Ryan Strickland sakallı çenesini kaşıdı ve ilk fincan kahvesini doldurdu. Yeni mutfak tezgahına yaslandı ve oturma odasındaki bitmemiş işi inceledi. En iyi arkadaşı Ash evini tamir etmekte harika bir iş çıkarıyordu.

Evin ihtiyacı vardı.

Oturma odasının tavanındaki yeni ahşap dikkatini çekse de dün gece Molly'yle olan randevusuna odaklanmaktan kendini alamadı. Molly eğlence istemişti, karmaşık bir şey değil. Umarım ona bunu ve daha fazlasını vermişti. Müziği seviyordu, bu yüzden onu fuara götürdü; orada şaşırtıcı derecede iyi fuar yemekleriyle tıka basa doydular, lunaparkta oyuncaklara bindiler — atlıkarıncaya binerken yüzündeki o kocaman gülümsemeyle çekilen fotoğrafı sonsuza dek zihninde kalacaktı — ve geceyi amfi tiyatrodaki üç yerel rock grubunu dinleyerek bitirdiler.

İyiydiler.

Molly ile geçirilen zaman – harikaydı.

Flört etmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ve son birkaç haftayı Copeland County Katili'ni yakalamakla, sadece kayıp kız kardeşinin değil, diğer otuz üç kurbanın da kalıntılarını bulmakla ve kız kardeşini ebedi istirahatine uğurlamakla geçirdikten sonra hayatında eğlenceli, karmaşık olmayan bir şeye ihtiyacı vardı.

Molly'yi tekrar görmek için sabırsızlanıyordu.

Ancak kendisinin bu kadar çabuk işe dönmesi ve Molly'nin gece geç saatlere kadar çalışmasıyla zaman bulmak zor olabilirdi.

Telefonu çaldı. Kahvaltı barından kaptı ve arayan kimliğine baktı, sabahın bu kadar erken saatinde kimin arayacağını merak etti, umarım kötü bir şey değildir diye umut etti.

Numarayı tanımadı ama yine de açtı. "Alo."

"Ryan, Tanrıya şükür," dedi kadın aceleyle, sesinde panik ve çaresizlik vardı. "O öldü ama geri döndü. En azından biri benim buna inanmamı istiyor. Evime geldi. Durmayacak. Bana geliyor. Şimdi beş kişi oldu."

Ryan'ın kalbi hızlandı, zihni bu kadının ona ne anlatmaya çalıştığını çözmeye çalışıyordu. "Dur. Sakin ol. Kimsin sen?"

"Ben Kate. Kate Doyle. Gül Biçen, geri döndü. Bana güller bıraktı."

Ryan tamamen hareketsiz kaldı. "Kate, Freddy Poole polis tarafından vuruldu ve öldürüldü. Sen de oradaydın. Gördün."

"Biliyorum. Haklısın. Öldü. Ama birisi yine öldürüyor. Nasıl yaptığını bilen biri. Bana güller bırakan biri."

"Ajan Chapman birkaç ay önce benimle bu dava hakkında iletişime geçmişti ve olanları anlatmıştı." Ajan Chapman'ın görüştüğü iki potansiyel şüpheliden bahsetmedi.

Kahvesini unuttu ve ofisine yöneldi, orada dosya dolabını açtı ve Gül Biçen dava dosyasını çıkardı. Dosyayı açtı. Freddy Poole sürücü belgesi fotoğrafından ona bakıyordu.

Dosyada yedi kurbanının çok daha fazla fotoğrafı vardı.

"Bugün, beş gül buldum. Ve bir not. Sen ve ben. Yakında. Ben... Ben bunu tekrar yapamam, Ryan. Durdur şunu. Onu durdurmalsın." Sesindeki panik onun duygusal durumuna kapılırken kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu.

Yardım edebilmek için tarafsız ve mesafeli kalmaya çalıştı. “Kate derin bir nefes almanı istiyorum. Her şey yoluna girecek. Bunu çözeceğiz.”

“Biri kadınları öldürüyor ve bundan haberim olduğundan emin oluyor.”

“Anlıyorum.” Ve bu belayı işaret ediyordu.

Biri Kate’e takıntılı hale gelmişti. Gül Biçen’e de hayran olan başka bir katil. Ya da en azından kendi ününü inşa etmek için onun şöhretini kullanmak isteyen.

“Anlıyor musun? Çünkü bana göre yedinci kurbanına, yani bana doğru ilerlediği çok açık. Bana geliyor, Ryan.”

Ve eğer zaten beşteyse, Kate’e gelmeden önce onu durdurmak için çok fazla zamanları yoktu. “Polis bu konuda ne yapıyor?”

“Yapabildikleri her şeyi yapıyorlar ve bir tutuklamaya yetecek hiçbir şey yok.” Hayal kırıklığı ve korku, Kate’in sesini aciliyetle titretti. “Mahallede düzenli devriyeler var. Evin önünde ve arkasında kameramız var ve yine de geliyor.”

Ryan bunu, adamın görünüşünü çok iyi gizlediği ve onu teşhis edemedikleri şeklinde anladı.

“Beşe ulaştı ve cinayetler arasındaki zamanı hızlandırıyor. Bu kez sadece beş hafta bekledi. Şimdi çok sürmeyecek. Ne yapacağımı bilmiyorum. Kaçmak istiyorum. Ama herhangi bir yer ondan yeterince uzakta mı, yoksa yeterince güvenli mi olacak? Ne yaparsam yapayım, beni bulmasından korkuyorum. Ve kızgıyım. Bu neden tekrar başıma geliyor? Neden yeniden kurduğum hayatımı yaşayamıyorum? Neden hepsini yıkıyor?” Sesi bir hıçkırıkla çatladı.

Ryan onun hissettiği her şeyi anladı. “Ajan Chapman ile iletişime geçeyim.”

“Bana hiçbir şey söylemez.”

“Devam eden bir dava hakkında bilgi veremez ama belki ben senin içini rahatlatacak bir şeyler öğrenebilirim. Bana biraz zaman ver, olanları anlayayım, sonra seni arayacağım. O zamana kadar yanında kalabilecek biri var mı?”

“Evet. Reed burada.”

“Reed kim?” İsim tanıdık gelmedi. Kate’in o isimde bir yakını olduğunu sanmıyordu.

“O benim erkek arkadaşım.”

Bu onu şaşırtmıştı.

Kate kaçtıktan sonra perişan haldeydi. Kendine veya başkasına güvenmekten korkuyordu. Ryan onu travma konusunda uzmanlaşmış bir psikologla görüştürmüştü. Görünüşe göre son üç yılı aşkın süredir partner bulacak kadar iyileşmişti. “Tebrikler. İyi olduğunu ve hayatını yeniden inşa etmenin başkalarını da hayatına almayı kapsadığını duyduğuma çok sevindim.”

Ryan, Reed’in Kate’in yanında duracak iyi bir adam olmasını umuyordu.

“Çabalıyorum. Ama bu... Kontrolden çıkıyormuş gibi hissediyorum. Geçmiş... Bana o kadar net bir şekilde geri geliyor ki, az önce yaşanmış gibi.”

Ryan, neredeyse dört yıl önce Kate’le ilk kez tanıştığında, ondan katili ve tutulduğu genel bölgeyi tespit etmek için yeterli bilgi almıştı. Polis günlerce arama yapmış, ancak tüm kadınların tutulduğu, tecavüz edildiği ve öldürüldüğü ormandaki kulübeyi asla bulamamıştı.

Başlangıçta Kate konuşamamıştı. Hatta biraz olsun açılması günler sürmüştü, sonunda yaşananlardan parça parça şeyleri hatırla-

layabilmişti. Büyük resmi ve kanıtlarla eşleşmeye yetecek kadar ayrıntıyı vermişti ama hikâyenin tamamını değil.

Freddy Poole'un yaptıklarını neden yaptığı hakkında pek bir şey bilinmiyordu.

Onu canavar yapan neydi?

Şimdi kim öldürüyor ve Kate'e eziyet ediyordu?

Nasıl bir insan sadece öldürmekle kalmayıp, kurbanı tekrar tekrar travmatize ederdi?

Durdurulması gereken biri.

Ve eğer Kate haklıysa ona ulaşmadan önce zamanları daralıyordu.

"Ajan Chapman ile konuştuktan sonra durumu daha iyi kavrayacağım. Bundan saklanmak istemediğini biliyorum ama seni koruyucu gözaltı almanın zamanı gelmiş olabilir."

Cevabı, yumuşak ağlamasıyla geldi.

"Üzgünüm, Kate. Korkunç bir deneyim yaşadın ve diğer tarafa geçtin. Endişeli ve korktuğunu, bunun tekrar ne zaman biteceğini merak ettiğini biliyorum. Bitecek. Ve senin güvende olduğundan emin olacağım. Telefonunu yanında tut. İletişimde kalacağım."

"Teşekkür ederim, Ryan. Benim sadece... Bunu yapan her kimse hakkında bir şeyleri bilip bilmediklerini ve ne zaman durduracaklarını bilmem gerekiyor."

Ryan onun bu türden birinin durdurulmadıkça durmayacağını çok iyi anladığını gözden kaçırmadı.

"Yakında konuşacağız." Ve eğer patronunu ikna edebilirse onu şahsen görmeye gidecekti.

Kate ile telefonu kapattı ve aramayı yaptı.

Patronu, Sorumlu Özel Ajan Emily Booker, ikinci çalışta açtı.

"Ryan. Erken saatte aradın. Her şey yolunda mı?"

“Evet. İyiyim.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Ailen nasıl?”

İşe dalmadan önce kendisinin iyi olup olmadığını soracak kadar önemsemesini takdir etti. «Her gün hepimiz biraz daha iyi oluyoruz.»

“Bu iyi haber.”

Kız kardeşini birkaç gün önce ebedi istirahatine uğurladı. Bu uzun zamandır beklenen bir andı. Ve nihayet o ve ailesi geçmişi geride bırakabildiler.

Yeni bir kurbanı yardım etmeye hazırды.

Ya da bu durumda eski bir kurbanı.

“Kate Doyle az önce bana ulaştı.”

“Freddy Poole’dan, Gül Biçen’den kurtulan kurban.”

Patronunun, ajanlarına verilen tüm davalarla aktif olarak ilgilenmesini takdir etti. “Evet. Korkmuş çünkü taklitçi bir katil ona ulaşıyor. Doğal olarak üzgün.”

“Ajan Chapman davayı kontrol altında tutuyor.” Elbette patronu bunu biliyordu. “Kadınlara odaklandı, aralarındaki bağlantıları bulmaya çalışıyor. Kendisiyle görüştüğünüz iki adamı ihtimal dışı bırakmadı. Tıpkı Gül Biçen davasında olduğu gibi henüz hiçbir şey bulamadı.”

“Kate az önce olmuş gibi her şeyin geri geldiğini söylüyor.”

“Eğer davaya dahil olmak istiyorsanız, belki Kate’in yardımcı olabilecek daha fazla bir şey bilip bilmediğini görmek için, bu ayarlanabilir.”

Rahat bir nefes aldı. “Evet. O bana güveniyor. Eğer biri onunla bağlantı kurmaya çalışıyor ve kadınları öldürüyorsa ve muhtemelen onu hedef haline getiriyorsa, bu süreçte ona yardım etmek için orada olmak istiyorum.”

“Bu kadar güçlü hissediyorsan, peki. Seni bu noktada bir bilgi toplama görevine atayacağım. Ajan Chapman’ın davada ikinci bir çift göz ve kulağın olmasının değerini göreceğinden eminim.”

“Teşekkür ederim.”

“Bu bizim işimiz. Süreci başlatacağım.”

“Minnettarım.”

“İletişimde kal. Ama kendine de iyi bak, Ryan.” Bunun üzerine patronu telefonu kapattı.

Copeland County Katili davasıyla ilgili düşüncelere ve duygulara tekrar kapılmak istemiyordu. Kate’e ve çok geç olmadan durdurulması gereken bir katile odaklanmak istiyordu.

Şu an ihtiyacı olan şeylere odaklanmak istiyordu: Maine’e bir uçak bileti, bir kiralık araba ve bir hafta daha evde kalmayı planlamış olmasına rağmen, çoktan yeniden hazırladığı seyahat çantası.

Artık öyle değildi.

11. Bölüm

Ryan doğrudan Kate'e gitmek istedi ama Ajan Chapman ile görüşmenin en iyisi olduğuna karar verdi. Ryan buraya kimsenin işine karışmak için gelmemiştir. Ajan Chapman neredeyse dört yıl önce Kate'e ve yine iki şüpheli sorgusunda yardımını memnuniyetle karşılamıştı. Ajanın şimdi de öyle yapmasını umuyordu.

Ajan Chapman'ı FBI saha ofisinde bir konferans odasında onu beklerken buldu.

“Ryan tekrar görüşmek ne güzel. Bu koşullar altında olduğu için üzgünüm.”

Ajanın uzattığı eli sıktı ve masanın üzerinde duran ajanın arkasındaki beş panoda sergilenen beş dava dosyası setine baktı.

Beş kadının yüzü ona bakıyordu.

“Hazır mısınız?” diye sordu ajan.

Ryan dikkatini ona çevirdi. “Baştan başlayalım.”

Ajan Chapman ilk kurbanaya yöneldi. “Denise Simmons. Bekar. Evinden alındığına inanıyoruz. Nasıl içeri girdiği veya dışarıdan mı aldığı belirsiz. Tıpkı Gül Biçen'in ilk kurbanı gibi bileklerinden ve ayak bileklerinden bağlanmış, tecavüz edilmiş, sonra kalbinden bıçaklanmış, temiz bir ölüm.”

“Bıçaklamada herhangi bir tereddüt var mı? Ona vurduğuna dair bir işaret var mı?”

“Hayır. Hiç yok. Onları bir ilaçla bayıltıp bayıltmadığından ya da sadece tutup götürdüğünden emin değiliz.”

Ryan bir şey kullandığından şüpheleniyordu.

Gül Biçen'in kurbanlarının sistemlerinde asla bir şey bulunmadı, ancak benzodiazepinler gibi maddeler kanda nadiren tespit edilirdi çünkü hızla metabolize olurlardı. Bu yüzden birçok tecavüz kurbanı kan testinde sistemlerinde hiçbir şey çıkmamasına rağmen, uyuşturulduklarından emin bir şekilde ne olduğundan emin olamadan ve kafaları bulanık bir şekilde uyanırlardı.

“Tecavüz sırasında geride kalan bir kanıt var mı?” Belki DNA vardı ama sistemde veya ilgi duyulan bir kişiyle eşleştirecek bir şey yoktu.

“Ya nehir hepsini götürdü ya da prezervatif kullandı.”

“Orijinal katille aynı.” Ryan'ın hayal kırıklığı arttı. “Demek ki kaçırma, tecavüz ve öldürme hepsi Gül Biçen'i andırıyor. Başka ne aynı?”

“Günlerce yiyeceksiz ve susuz bırakılıyorlar, kalbe keskin, ince bir bıçakla tek bir delici yara, sonra nehre atılıyorlar.” Bu detaylar basma sızdırılmıştı, bu yüzden bu detayları kopyalamak bariz ve kolay görünüyordu.

“Gül Biçen, Kate'i ormanda bir kulübede tuttu. Çığlıklarını duyan veya onlara yaklaşan birinden korkmuyordu.”

Ajan Chapman cesetlerin nehir boyunca yüz milden fazla bir alanda atıldığı ve bulunduğu bir haritaya baktı. “Yeni adamımızın onları nereye götürdüğünü veya nasıl götürdüğünü bilmiyoruz. Kadınları aldığı hiçbir evde kamera yok. Komşularda bile kamera yok.”

“Yani kurbanlarını, mahalleyi ve kurbanlarının evlerini gözlemleyecek kadar uzun süre takip ediyor.”

Ajan Chapman başını salladı. “Yine de mahallelerde tek bir kişi bile şüpheli, hatta sadece yabancı birini sokakta veya yürüyüşte görmedi. Garip araba yok. Hiçbir şey yok.”

“Kesinlikle gecenin bir yarısı gidiyor olmalı.”

“Köpek havlaması raporları da yok,” diye ekledi ajan.

Ryan tekrar tüm kadınların yüzlerine baktı. “Onları nasıl buluyor?”

“Hiçbir ortak noktaları yok. Hatta aynı kahveciye bile gitmiyorlar. Farklı kasabalarda yaşıyorlar.”

“Hepsi nehir boyunca eskisi gibi, değil mi?”

Ajan Chapman haritayı işaret etti. “Yeşil X’ler yaşadıkları yeri gösteriyor. Maviler, çalıştıkları yerleri. Kırmızılar, bulundukları yerleri.”

Ryan belirgin bir desen göremedi.

Ajan Chapman devam etti. “Zekice. Tek bir kasabada birden fazla kadın kaybolduğunda bu poliste kırmızı bayrak yaratır. Ama birini nehrin yukarısında, bir kıyıdaki küçük bir kasabadan, sonra üç ay sonra elli mil aşağıda, karşı kıyıdaki bir kasabadan alırsanız, kimse onların bağlantılı olduğunu düşünmez.”

“Taklit ettiğin adamın son kurbanına gül bırakmadığın sürece.”

“Kesinlikle.” Ajan Chapman panolara baktı, beş kadın da ona bakıyordu. “Bağlantı kurulmadan aylar, hatta yıllar önce paçayı sıyrabilecekken yetkililere bu kurbanların bağlantılı olduğunu neden bildirsin ki?”

“Çünkü Kate’in dikkatini istiyor. Yaptıkları için tanınmak istiyor. Ve ona sataşmak ona heyecan veriyor,” dedi Ryan doğal bir şekilde.

“Çok büyük bir risk. Peki neden yapsın?”

Ryan omuz silkti. “Çünkü o kurtulan tek kişiydi. Tamamlaması gereken o.”

“Gül Biçen’e lanet olası bir hediye gibi mi?”

Ryan bunu düşünmekten nefret ediyordu ama gerçekten uyan tek şey buydu. Taklitçiler, orijinal katilin şöhretini isterlerdi. Onun oyun planını kullanırlardı ama yakalanmamak için onu geliştirirlerdi.

“Görüştüğümüz iki şüpheliye ne oldu?”

“Isıtma ve havalandırma işindeki Todd Lane, hâlâ listemin bir numarasında.”

Ryan bir omuz silkti. “Hiç kimse bir sokakta çok uzun süre park etmiş bir iş kamyonuna dönüp bakmaz.”

“Kesinlikle. Onu sorguladığımızda aracı arattım. Temiz çıktı. Kurbanlardan herhangi birinin içinde olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Kurbanlardan herhangi biriyle eşleşen makbuzlar da yoktu. Son iki kurbanın evlerine işler sırasında yakın bir konumda olmasını kanıtlayabilsem de onu onlara özel olarak bağlayamıyorum.”

“Peki diğer adam?”

“Ed Silva,” diye ekledi ajan. “Hâlâ temiz. Yeni tutuklama ya da izinsiz girme veya pencereden röntgencilik raporu yok. Bu da beni onun bizim adamımız olup olmadığını ve bu kadınları alıp öldürerek tatmin olup olmadığını daha çok düşündürüyor, gerçi işini hiç aksatmıyor.”

“Belki de terapi ona iyi geliyordur.” Ryan öyle umuyordu. Ed’in iyiliği ve potansiyel kurbanları için.

Ajan Chapman omuz silkti.

Kurbanlar üzerinde onları bir şüpheliye yönlendirecek hiçbir kanıt olmadan bunu yapmış olabilecek iki adamla kalmışlardı, ancak birinin bunu yaptığına dair hiçbir kanıt yoktu. “Demek ki katilin neyi kopyaladığını biliyoruz. Farklı olan ne? Kate’e gülleri bırakması ve kadınları kaçırdığı yerler dışında.”

Ajan Chapman öne eğildi, beş fotoğrafı inceledi. “Bu kadar, her şey neredeyse aynı, kurbanlarda bıraktığı işaret dışında.”

Gül Biçen kurbanlarına çizik atardı. Bir gül. Tam göğüslerinde, sol memenin üzerinde. Yeşil ve kırmızı kalıcı mürekkeple yapılır-

dı. Ve cesetler nehirde bırakılsa bile, işaret genellikle ayırt edilebilirdi. Sapı ve sağ tarafında iki yaprağı olan bir gül.

Kate'le hastanede tanıştığında onun da göğsünde vardı. Hemşireden biraz dezenfektan bulup temizlemesini istemişti.

Ancak bu bilgi hiçbir zaman halka açıklanmamıştı. Haberler, kaçırma mahallinde bırakılan güllere odaklanmıştı. Bazı acemi muhabirler, görünüşte rastgele olan vakalar birbirine bağlandıktan sonra katile kendi lakabını veren ilk kişi olmanın dahiyane bir fikir olduğunu düşünmüşlerdi.

“Bir iz bırakıyor mu?”

“Onları damgalıyor.” Ajan Chapman ilk kurban Denise Simmons'ın fotoğrafını çıkardı.

Ryan fotoğrafı aldı ve gözlerine inanamadı. “Bu, orijinal katilin kurbanlarına yaptığı çizimin aynısıydı.” İnceledi. “Taklitçi bunu nasıl bilebilirdi?”

“Ben de bunu merak ediyorum. Sağ taraftaki iki yaprak yaygın değil. Genellikle, sapın her iki tarafında veya sadece bir tarafında yaprakları olan bir gül görürsünüz. İki tane olsa bile bir yaprağın diğerinden daha büyük olması açısından bu çok spesifik. Yapraklar arasındaki mesafe de aynı. Sonra yapraklara bakın. Hepsi, Biçen'in kurbanlarına yaptığı orijinal gül çizimleriyle aynı. Her seferinde aynı şekilde çizdi. Çok fazla eşleşme var, tesadüf olamaz. Ya yeni katil Biçen'i tanıyordu ve onu bunu çizerken gördü ya da Gül Biçen dosyasına erişimi olan biri bizim taklitçimiz.”

“Gül Biçen'in Kate'i kaçırmasının üzerinden üç yıldan fazla zaman geçti. Vakalar daha da geriye gidiyor. Çoğu taklit cinayeti ilk iki yıl içinde gerçekleşir. Ancak bu adam Gül Biçen öldükten çok sonra başladı.”

“Bir şey onu tetikledi ve bu yola soktu. Yakaladığımızda ona sorarız.”

Ryan bir şeyleri kaçırdıklarını hissetti. “Peki Freddy Poole’un arkadaşları, bilinen bağlantıları ve ailesi?”

Ajan Chapman başka bir dosya açtı. “Biçen cinayetlere başlamadan bir yıldan fazla bir süre önce işinden atılmıştı. Bir müşteriyle kavga etmiş, adamın dudağını patlatmış ve kaburgalarından birini kırmıştı. Küçük saldırılardan dolayı birkaç sabıkası vardı. En sonuncusundan beş ay ceza almış ve aşırı kalabalık nedeniyle,” ajan ıslık çaldı. «İki ayda dışarı çıkmıştı. Bilinen bağlantısı yoktu. Yakın arkadaşı yoktu. Tutuklandığı zaman kalıcı bir adresi bile yoktu. Adam yalnızdı.”

“Büyük olasılıkla uzak kulübede yaşıyordu.”

“Evet. Nasıl bu kadar iyi saklanmıştı ki onu arayan hiçbir kolluk kuvveti bulamadı?”

“Kate ne kadar süre veya ne kadar uzağa koştuğunu hatırlayamadı. Ağaçlardan ve çalılıklardan kaçtığını, engellerin etrafında zikzak çizdiğini hissettiğini, ta ki yola çıkan tepeye gelene kadar anlattı. Yola çıkarken tökezleyip bir araba onun için durana kadar yolun orada olduğunu bile bilmiyordu.”

Ajan Chapman kaşlarını çatı. “Orada çıplak ve kanlar içinde durması eminim çok şaşırtıcı olmuştur.”

“İki gün boyunca yiyeceksiz ve susuz kaldıktan sonra dayanabilmesine şaşırdım.”

“Eğer o zaman oradan çıkmasaydı, muhtemelen kısa süre içinde öldürülürdü. Cesetlerin ne kadar süre nehirde kaldığı ve kaçırıldıkları tarihler göz önüne alındığında Biçen onları üç günden fazla tutmadı.”

“Peki bizim yeni adamımız?”

“Çözölme, nehirde olmaktan kaynaklanan şişkinlik ve sudaki döküntülerden kaynaklanan vücut hasarı nedeniyle söylemek zor, ancak adli tıp uzmanları hepsi mide içeriklerinin tamamen sindirilmesi için yeterince uzun süre tutuldukları konusunda hemfikir. En iyi tahminler bir günden dört güne kadar değişiyor. Bir numaralı kurban muhtemelen bir günden daha az bir süre sonra atıldı.”

“Heyecanlandı. Onu tutmaya sabrı yoktu. Cinayeti istedi.”

Ajan Chapman ensesini ovuşturdu. “İkinci kurban Kelly’yi ise muhtemelen dört gün kadar tuttu.”

“Birincideki heyecan seviyesini bir daha yakalayamadı.”

Ajan Chapman yüzünü buruşturdu. “Diğerleri ise iki ila üç gün arasında gibi görünüyor.”

“Onlara sahip olmaya ve neyin doğru hissettirdiğine alışıyor. İlk iki gün, hâlâ dövüşebilir, çılgık atabilir ve onun istediği her şeyi yapabilirler. Üçüncü gün enerjileri tükenir. Bazıları uyuşuk ve hasta olabilir, duygusal olarak o kadar tükenmiş olabilirler ki sadece kapanırlar. Seninle oynamayan bir şeyle oynamak eğlenceli değildir.” Ryan’ın midesi kadınların katlandığı şeylerin düşünce-siyle alt üst oldu.

“Bu çok sapıkça bir şey.”

Şüphesiz.

Ajan Chapman omuz silkti. “Peki neden onları beslemiyor? Daha uzun süre tutabilir.”

“Onlar bir amaca hizmet ederler. Nesnelerdir. Onları umursamaz. İhtiyaçlarını karşılarlar. Ve işi bittiğinde onları atar. Yakalanmamasını neredeyse garantileyecek bir şekilde yapar. Bunu yapmaya devam etmek istiyor. Yapmaya devam etmesi gerekiyor.”

“Ama yeni adamımız yakalanmak istiyor gibi. Neden Kate’e gülleri ve notu bıraksın ki başka?”

“Yakaladığımızda ona sorarız.” Ryan ajanın önceki hissiyatını taklit etti.

Ajan Chapman dava dosyalarından tekrar panolara baktı. “Bu noktada tek bir şüpheli veya takip edilecek bir ipucumuz yok.”

Söylemediği şey başka bir cesedin kıyıya vurmasını bekledikleriydi. Ya da bu adamın bir hata yapmasını. Ki bu noktada pek olası görünmüyordu. Kibirli hale gelmezse tabii. Her zaman onların düşüşüne yol açan bir şey olurdu.

Ryan bunun yakında olmasını umuyordu. Başka bir kadının hayatını kaybetmesini istemiyordu. Kate’in geçmişine dair daha fazla hatırlatıcıya katlanmasını istemiyordu.

Başka bir ölüm gülü buketi almak gibi.

12. Bölüm

Ryan arabasını Kate'in evinin önüne çekti ve bahçe kapısının hemen dışına park etti. Bir an oturdu ve gösterişsiz evlerle dolu sakin sokağı inceledi. Bahçelerin hepsi düzenliydi. Evler iyi durumdaydı. Akşam saat altıya yaklaşırken sokak hiç de kalabalık değildi; birkaç ev aşağıda bir genç basketbol oynuyordu, sokağın sonunda başka bir eve biri arabasını çekiyordu ve bir anne arabasından alışveriş torbalarını indirip eve taşırken küçük çocuğu da poşetlerden birine tutunarak "yardım etmeye" çalışıyordu. Aslında, küçük çocuk işi kolaylaştırmaktan çok zorlaştırıyordu; annesinin diğer poşetleri düşürmeden onu da yanında sürüklemesine neden oluyordu. Ama anne sabırlı kaldı ve ikisi evin içine girdiler.

Ancak burada yaşayan insanlar onun dikkatini çekmiyordu. O, oraya ait olmayan birini arıyordu. Kate'in evini kimseye görünmeden bir şekilde izleyen birini.

Bu yüzden çoğu insanın yapmadığını yaptı ve mahallede etrafına bakındı, en uzun ağaçları, en yüksek çatı zirvelerini not etti. Katilin tüneyebileceği ve Kate'in evini görebileceği her yeri.

Kontrol edilecek birkaç potansiyel yer buldu.

"İçeri mi giriyoruz?" diye sordu Ajan Chapman.

Şu an izleniyor olabilecekleri düşüncesiyle ve hiçbir şey belli etmek istemeyerek ajana döndü. «Etrafımızdaki birkaç ilgi çekici yeri söyleyeceğim ama tarif ettiğim şeye baktığınızı belli etmenizi istemiyorum.»

“Tamam.” Ajan Chapman’ın tereddüdü yüzünde ve sesinde belli oldu.

“Saat dokuz yönümde, yani sizin pencereden sola doğru, sokağın o tarafındaki iki evin arasında kocaman yüksek bir ağaç var. Tırmanmak, dallar ve yapraklar tarafından gizlenmek için mükemmel bir yer ama aynı zamanda Kate’in evini de izlemek için de.”

Ajanın gözlerinde anlama ışığı yandı.

“Sokağın aşağısında solda dört ev ileride satılık bir ev var. İkinci kat pencerelerinden Kate’in evini görebilirsiniz.”

“Sahiplerinin hâlâ evde mi yoksa boş mu olduğunu kontrol etmemiz gerekecek.” Ajan Chapman bir not defteri çıkardı ve her şeyi yazmaya başladı.

Ryan, ajanın onu küçümsememesini takdir etti. “Kate’in evinin arkasında iki tane daha büyük olgun ağaç var. Yaprakları daha az gizleyici ama oraya yerleştirilmiş bir kamera iyi iş görür.”

Ajan Chapman tekrar kalemmini kâğıda bastırdı ve başını salladı. “Gerçekten de onlar gibi düşünüyorsunuz.”

“İşimde öğrendiğim bazı şeylere şaşırsınız.”

“Yardımcı olduğunuz davaları düşününce hiç şüphem yok.”

Ryan devam etti. “Ayrıca Kate’in etrafındaki evleri, sahiplerinin kendileri koymadığı kameralar için kontrol etmeniz gerektiğini düşünüyorum. Bu gizli olmalı. Eğer Kate’i izlemek için bir tür gözetim kullanıyorsa onu uyarmak istemiyoruz.”

“Son tehditle birlikte onunla koruyucu gözaltı hakkında konuşmamız gerekiyor.”

Ryan başını salladı. “Umarım kabul eder.”

“Ama onun kabul edeceğinden tereddüt ediyorsun.”

“Kate bir savaşçı. Korktuğu kadar bu durumun tekrar yaşanmasına da kızgın. Hayatını yeni yeni yoluna koymaya başlamıştı. Kimsenin özgürlüğünü ondan tekrar almasını istemiyor. Birilerinin onu tekrar var olmaktan korkar hale getirmesine kızgın.”

“Son aylarda onun hakkında öğrendiklerime göre işini seviyor, çok dışarı çıkmıyor ama şimdi destekleyici görünen bir erkek arkadaşı var. Sanırım yaşadıklarından sonra insanlara güvenmek kolay değıl. Yakın bir ilişki kurmak daha da zor.”

Ryan başını salladı. “Ayrıca içinde her şey ona tehlike olduğunu söylese bile, gerçekte olmasa bile, kendine tekrar güvenmeyi öğrenmek zorunda kaldı. Yaşadığı travma gibi şeyler sizi her zaman o savaş ya da kaç tepkisini hissetmeye, sürekli tetikte olmaya zorlar. Bunu tekrar düzeltmek zaman ve çok fazla zihinsel çalışma gerektirir.”

“Ve şimdi bir kez daha tehlikede. Bu adam ona geldiğini bilmesini istiyor. Gül Biçen rastgele kadınları kaçırdı. Bu adam da aynı şeyi yapıyor ama aynı zamanda Kate’i de işin içine çekiyor.”

“Onun bu sefer paçayı sıyıramayacağını bilmesini sağlıyor. Nerede olduğunu biliyor ve izliyor.”

Ajan Chapman kaşlarını çatı. “Yani onu taşımaya çalışırsak bunu görebilir.”

“Onu taşırsak gizli olmamız ve kimsenin takip edemediğinden emin olmamız gerekecek.”

“Kolluk kuvvetleri izlerken onun peşine düşeceğini düşünüyor musunuz?” Ajan Chapman şüpheyle sordu.

“Ona ulaşmak için her şeyi yapmaya istekli olup olmadığından henüz emin değılim. Elini bu şekilde göstermesi çok garip geliyor bana. Neden bize oyunun sonunu söylesin ki? Eğer Kate’e gülleri bırakmasaydı bu cinayetleri uzun süre saklayabilirdi çünkü bunlar birden fazla ilçe ve yetki alanında.”

“Suçlular aptaldır.” Ajan Chapman bu ifadeyi “tabii ki” dercesine bir bakışla destekledi.

Bazı durumlarda belki. Ama çoğu zaman suçlular insandır. Bazen dürtüsel, bazen kurnaz. Genellikle onları tökezleten küçük şeyler olurdu. Adrenalin onları çok çabuk harekete geçirir ve muhakeme yeteneklerini bulandırır. Gözden kaçan bir ayrıntı. Kötü planlama. Ve her şey yolunda gitse bile beklenmedik şeyler olur.

Ve günümüz teknolojisiyle en küçük bir kanıt bile sizi mahkûm edebilir.

Katil bunu biliyordu. Nehir kanıtları gizlemek ve yok etmek için harika bir yoldu.

Ryan kurbanları kaçırdıktan sonra onları nereye götürdüğüne dair bir ipucu bulmak için her şeyini verirdi. Kimsenin hiçbir şey görmediği veya duymadığı kadar ıssız olmalıydı.

Tıpkı Gül Biçen gibi.

Ajan Chapman Kate’in kapısını çaldı. “Şu an izlediğini düşünüyor musun?”

“Yerinizde olsam izlediğini varsayardım.”

“Kate muhtemelen onu izlediğini biliyor mu sence?”

“Biliyor. Ve bu durumun onu buradan ya da hayatını yaşamaktan uzaklaştırmaması, ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor. Umarım bu adamı yakalayana kadar o güce tutunur.”

13. Bölüm

Ryan, Kate'in kapıyı açtığı anda rahatlaması için gülümsedi. "Merhaba, Kate."

Kate içini çekti ve ona baktı, bakışları samimi ve umut doluydu. "Ryan. Geldiğin için teşekkür ederim. Lütfen, içeri gel." Geri çekildi ve onların oturma odasına geçmesine izin verdi.

Ryan meraklı yabancının bakışlarıyla karşılaştı. "Sen Reed olmalısın." Ryan adamın elini sıktı, Kate'le burada olmasına hiç şaşırmadı.

"Tüm gün buraya gelmen için sabırsızlandım." Reed kolunu Kate'in omuzlarına doladı, elleri önünde kenetlenmiş durmasına rağmen, onu kendine yakın tutuyordu.

Ryan öne geçti. "Kate, Ajan Chapman'ı hatırlıyorsun."

Dudaklarını büzdü. "Üzgünüm, ben..."

"Üzgün, ısrarcı ve sabırsız olma hakkınız var. İnanın bana hayal kırıklığınızı anlıyorum. Keşke bunu giderebilseydim, ama konuştuğumuz gibi, bu adam Gül Biçen kadar sırlarını saklamakta iyi."

"Sadece bana yaptıklarını anlatıp duruyor."

Ryan bunun onu ne kadar korkuttuğunu anladı. "Gül Biçen'in şöhretini istediği kadar senin de dikkatini istiyor. Sana övünmek onun için bir heyecan Kate. Ondan korktuğunu bilmek daha da hoşuna gidiyor. Onu düşünüyorsun. Onu bekliyorsun."

Kate ellerini yüzünde gezdirdi, sonra indirdi. "Bundan nefret ediyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hadi oturalım." Reed, Kate'i koltuğa götürdü ve yanına oturdu.

Ryan, Kate'in diğer tarafındaki koltuğa oturdu ve Ajan Chapman, Reed'in yanındaki sandalyeye geçti.

Kate, Ryan'a döndü. "Beş kadın öldürdü. Bir tane daha ve sıra bende."

"Bundan emin değiliz," dedi Ajan Chapman.

Kate ona döndü. "Başka neden bana gülleri ve notu bıraksın ki? Sen ve ben. Yakında. Bana geliyor. Ve şimdiye kadar şanslı olsam da çok geçmeden medya da peşimden gelecek. Bıçaklı cinayetlerin bağlantılı olduğu hikâyesini zaten kaptılar. Gül Biçen'le benim aramdaki bağlantıyı kurmaları sadece an meselesi. Vakaları soruşturan herhangi bir polis departmanından veya FBI'dan birinin katilin bana güller bıraktığını sızdırmasına şaşırmam." Kate bunun olmasından dehşete kapılmış görünüyordu.

Ajan Chapman öne eğildi. "Güller hakkında sadece sen, Reed, Ryan, Teğmen Griffin ve ben biliyoruz. Başka bir memur teğmenin istasyonunda duymuştu ama sessiz kalacağına dair güvence verdi."

Ryan sohbeti yeni bir yöne çevirdi. "Kate bana nasıl olduğunu anlat."

"Ben... korkuyorum. Gerçekten korkuyorum. Kendimi hazırlamadan ön kapımdan dışarı bile çıkamıyorum. Bir yandan orada hiçbir şey olmadığında çok mutluyum, ama diğer yandan aklımın bir köşesinde başka bir kadın için avlandığını biliyorum. Sürekli kendime soruyorum, '*Bugün mü? Yarın mı olacak? Başka birini öldürmeden ne kadar dayanabilir? Ne kadar süre sonra beni bir sonraki hedefi olarak seçecek? Altıncıdan sonra mı? Ondan ne kadar sonra? Önce mi olacak? Benimle mi duracak? Yoksa biri onu durdurana kadar öldürmeye devam mı edecek? O kadar dikkatliken bu nasıl olacak? Paçayı sıyrılıyor.*'" Ryan'ın gözlerinin içine baktı.

Uzandı ve elini yastıktaki elinin üzerine koydu. “Bu dava üzerinde çalışan birçok insan var. Özellikle de Ajan Chapman. Ve ben de sana elimden gelen her şekilde yardım etmek için buradayım.”

“Ben de yardım etmek istiyorum ama o kadar çaresiz hissediyorum ki. Bunu kimin yaptığını bilmiyorum. Keşke bilseydim. Keşke onu işaret edip, ‘İşte o! Onu sonsuza dek hapse atın!’ diyebilseydim.” Kate iki elini yüzünün yanlarına bastırdı. “Kulübeden kaçtım. Onun öldüğünü gördüm. Hâlâ benimleymiş gibi hissediyorum.”

“Onun anısı seninle Kate. Böyle bir şeyi unutamazsın. Onunla yaşamayı öğrenirsin, sonra da onu bir kenara bırakmayı öğrenirsin.”

“Onu bir kenara bırakmıştım. Tekrar normal bir hayat yaşıyordum. Sürekli tetikte değildim ya da birinin söylediği her şeyin anlamını sorgulamıyordum. Artık evimde kilitli kalmıyor, duygularımdan, düşüncelerimden ve dünyadan saklanmaya çalışmıyordum. Hayatımın her küçük santimini geri almak için çok çalıştım. Hepsini mahvetti.”

“Bu doğru değil,” diye araya girdi Reed. “İşe gidiyorsun. Dışarıda yemek yemeye çıkıyoruz. İşlerini hallediyorsun. Her zaman dikkatli ve çevrenin farkında olduğunu biliyorum ama bunu başarıyorsun. O manyağın dışarıda olduğunu bilerek kapıdan çıkabilmen beni her gün etkiliyor.”

Kate ellerini kaldırdı ve indirdi. “Bu sadece henüz benim için gelmediğini bildiğim için. Bırak izlesin. Bırak bana o çiçekleri bıraksın. Önemli değil bana gelene kadar. Sadece zaman meselesi. Son kurban bir öncekinden sadece beş hafta sonra geldi. Hızlanıyor. Çok sürmeyecek.”

Uğursuz sözler Kate’in göz ardı edemeyeceği ama kabullendiği bir kesinlik ve anlayış taşıyordu.

Ryan onu nasıl teselli edeceğini bilemedi sadece, “Polis ve FBI bunun olmamasını sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yapacak,” demek dışında.

“Resmen evimin önüne kadar geliyor ve gül bırakıyor. Sabah yürüme yoluna o yarım düzine gülü bırakıp direkt kapıma kadar gelip kapıyı kırıp beni almayacağını nereden biliyorsun?”

Ajan Chapman yaklaştı. “On dakika önceye kadar evini FBI ajanları gözetlemeye başladı. Belki fark etmezsin ama oradalar.”

“Ne?” diye sordu Reed.

Ajan Chapman açıkladı, “Kate haklı. Şimdiye kadar katilin altıncı kurbanıyla işini bitirmeden onu alacağından endişelenmiyorduk. Bir planı var. Bu onun oyunu. Ve başından beri bu şekilde oynuyor. Şimdi değiştireceğine inanmamız için hiçbir neden yok.”

“Ama eğer FBI’nın izlediğini biliyorsa...” Reed ajana boşluğu doldurmasını bekleyen bir bakışla baktı.

“Kolluk kuvvetlerinin dahil olacağını ve Kate’i koruyacağını başından beri biliyordu. Muhtemelen buna güveniyor ve bunu planladı.”

Reed kaşını kaldırdı. “Koruması varsa onu nasıl alabilir ki?”

Ajan Chapman başını salladı. “İşte aylardır kafa yorduğum soru bu. Kate’le olan nihai hedefi onu yedinci kurban olarak alıp Gül Biçen’in başladığı işi bitirmek. Ama hem ona hem de kolluk kuvvetlerine kendini belli etmişken onu nasıl alacak? Bir planı var. Sadece ne olduğunu bulmamız gerekiyor.”

Ryan devraldı. “Seninle konuşmak istediğim de bu, Kate.”

“Bu konuda ne bilebilirim ki?”

Ryan omuz silkti. “Bilmiyorum. Başlangıçta kaçırılmandan ve Gül Biçen’le geçirdiğin zamandan bahsettiğimizde zihinsel olarak

en iyi durumda değildin. Travma yaşamış ve hâlâ yaşadıklarını işlemeye çalışıyordun. Olanların açıklaması rastgele düşüncelerle, sırasız ve az ayrıntıyla geldi. Bana Gül Biçen'in metodolojisini anlamak için yeterince bilgi verdin.”

“Ama daha fazlasını bildiğimi düşünüyorsun.”

“O zaman da biliyordun, şimdi de biliyorsun, sadece o an tam olarak ifade edememiştin.”

Kate baş parmağıyla işaret parmağı arasına alt dudağını sıkıştırdı. “Rebecca’yla terapide bile bunu adım adım, her ayrıntısıyla hiç konuşmadım. Korkumdan, acımdan, beni rahatsız eden anı parlamalarından bahsediyorum. O bana nasıl başa çıkacağımı, bir şeye nasıl bakacağımı, onu hissedeceğimi, işleyeceğimi ve sonra neden ortaya çıktığını ve beni neyin tetiklediğini anladığımda onu bir kenara bırakmayı öğretiyor. Bazen taze kesilmiş ahşap gibi kokan Reed’in içeri girmesi gibi küçük bir şey olabilir. Birdenbire kendimi kulübede çam duvarlara bakarken buluyorum.”

Reed alçak sesle küfretti. “Kate. Üzgünüm. Neden hiç söylemedin?”

Kolunu onun koluna doladı ve elini avucuna kaydırды. “Senin suçun değil. Bilerek yapmıyorsun.”

“Tetikleyiciler böyledir işte.” Ryan, Reed’i rahatlatmaya çalıştı. “Çoğu gün, Kate sende odun kokusu aldığında, belki de hoşuna gidiyor ve ona senin ellerinle çalıştığını hatırlatıyor. O gün ne inşa ettiğini merak ediyor. Ama başka bir gün onu oraya geri götürüyor.”

“Yanık kahve yüzünden öğürüyorum. Sabah yapardı ve sonra bana gelirdi...” Kate uzun bir an sessiz kaldı.

Hepsi ona o cümleyi bitirmesi veya bırakması için gereken zamanı ve alanı tanıdı.

Derin bir nefes alarak cesaretini topladı. “Öğleden sonra yanık kahve kokusu odayı doldururdu. Buna odaklanmaya çalışırdım ve... diğerine değil.”

“Bunu bilmiyordum,” dedi Ryan nazikçe. “Bu da muhtemelen bana söyleyebileceğin başka birçok şey olduğu anlamına geliyor. Belki de bunu çözmemize yardımcı olacak bir şey bile olabilir.”

Kate onun bakışıyla karşılaştı. “Tamam. Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsan. Sor bakalım.”

Ryan ona güven veren bir gülümseme verdi. “Bu gece değil. Sadece uğrayıp seni kontrol etmek istedim.”

“Varlığının tanıştığımız geceye beni geri götüreceğini düşündün.”

“Öyle oldu, değil mi?” Gözlerinde görebiliyordu.

“Evet. Ama o gecenin anılarıyla birlikte kapıdan girdiğinde ve yatağımın kenarına oturduğunda hissettiğim duygular da geliyor. Nazik gözlerine bir bakışta, odaya seninle birlikte biraz huzur geldiğini hissettim. Herkes o kadar meşgul ve cevaplar için heyecanlı görünüyordu ki. Sen dışarıdaki gece gökyüzünün ne kadar güzel olduğundan ve beni görmeye gelirken yolculuktaki manzaradan bahsettin. Ben konuşmaya hazır olana kadar güzel şeylerden bahsetmeye devam edecekmişsin gibi geldi.”

“Evet, yapardım çünkü sessizliği istemediğini görebiliyordum. Diğer her şeyi bastırmak için yumuşak bir sese ihtiyacın vardı.”

“Zihnimin harabesini yeniden bir araya getirmeye çalıştığımı görecektir bir kişiye ihtiyacım vardı.”

“Ve yaptın. Ve sonra konuştuk. Tekrar konuşacağız. Ve yavaş yavaş ilerleyeceğiz. Ne zaman yeterli olduğunu ve bir molaya ihtiyacın olduğunu sen belirleyeceksin. İstediğin zaman artık bu konuda hiç konuşmak istemediğini söyleyebilirsin.”

Gözlerinde öfke ve hayal kırıklığı parladı. “Buna zamanımız yok.”

Ryan sesini yumuşattı. “Kendine bakmak için her zaman zaman vardır. Sana yardım etmek için buradayım Kate, istemediğin hiçbir şeye seni zorlamak için değil.”

Gevşedi, vücudu tekrar Reed’in içine yaslandı. “Bu canavarı durdurmak için her şeyi denerim.”

“Yarın buluşmamız için uygun bir zaman var mı?” diye sordu Ryan.

“Zamanınızı boşa harcamak istemiyorum. Buraya benim için geldiğinizi ve muhtemelen size ihtiyacı olan başka davalar ve insanlar olduğunu biliyorum, bu yüzden sabah ilk iş buluşalım. Mesela dokuz?”

“Harika. Ben çikolatalı kruvasanları getiririm.”

Kate gülümsedi. “Hatırlıyorsun.”

“Annen dükkanında yapardı. Fırından taze çıkmış hallerini en çok severdin.”

Yumuşak bakışlarını nostalji doldurdu. “Hâlâ severim.”

Ryan ayağa kalktı. Diğer herkes de onu takip etti.

Kate, onu ve ajanı kapıya kadar uğurladı, Reed tam yanındaydı.

Ryan, Kate’in endişeli bakışıyla karşılaştı. “Numaram sende var. Benimle konuşma fikrini değiştirirsen, gücenmem veya üzülmem. Senden istediğim şeyin kolay olmadığını biliyorum.”

“Bunu yapmak istiyorum. Bunun Anne Murphy’le son bulmasını istiyorum.”

Kate’in son kurbanın ve muhtemelen diğer tüm kurbanların isimlerini bilmesi onu şaşırtmadı.

Ryan ona veda etmek için gülümsedi ve basamaklardan inerek patikaya ve kapıya yürüdü. Arkasını döndü ve ona el salladı, sonra Kate kapıyı arkasından kapatırken arabasına gitti.

Ajan Chapman arabanın kaputunun üzerinden ona baktı. “Peki orada ne öğrendin?”

Ryan sırtıttı. “Hâlâ hatırladığım kadar güçlü ve kararlı. Reed’in önünde onun hakkında bir şeyler söylemekten çekinmiyor, odun gibi kokmasının onu tetiklediği yorumunun onu üzeceğini bilse bile. Sabırlı. Konuşmasına izin verdi. Bizimle konuşmayı kabul etmesini engellemeye çalışmadı. Bunun çözülmesini ve onun tehlikeden kurtulmasını istiyor, eğer bu onun geçmişi hakkında benimle konuşması ve tüm bunları tekrar gündeme getirmesi anlamına geliyorsa, o da buna razı. Ona güvenebileceğini biliyor. Rahatlamaya ihtiyacı olduğunda elini uzattı. O da tereddüt etmeden uzattı. Birlikte iyiler.”

“Ve?” diye sordu ajan, Ryan’ın bir şeyler sakladığını hissederek.

“Hayatına nasıl ve ne zaman girdiğini daha fazla öğrenmek istiyorum.”

“Onu kontrol ettim.” Ajanın sesinde Reed’in hayatına bu müdahaleyle ilgili en ufak bir pişmanlık yoktu. “Tertemiz. Cezası ya da tutuklaması yok. Aile içi tartışma çağrısı yok. İstismarcı ya da aksi olduğuna dair hiçbir şey yok. Faturalarını ve vergilerini ödüyor. Çok çalışıyor, iş arkadaşları ve arkadaşları arasında iyi bir itibarı var. Kendi evi var ve yeni sayılabilecek bir kamyon kullanıyor.”

“Ve tüm bunlardan sonra, hâlâ ondan biraz şüpheleniyorsun,” diye belirtti Ryan.

“Onun için mükemmel.”

Ryan, ajanın söylemediği şeyi tam olarak anladı.

Kate, Reed gibi birini hak ediyordu. Nazik. Şefkatli. Sabırlı. Çalışkan. Koruyucu ama bunaltıcı değil. Düzgün bir vatandaş. İyi bir arkadaş. Her kadın için iyi bir kısmet.

Adamın dibi.

Ama belki biraz fazla mükemmel.

14. Bölüm

Ajan Chapman, Ryan'ı oteline bıraktı. Ryan, Kate ve Gül Biçen davasını düşünmeden edemiyordu. Reed'in tam da görüldüğü gibi olduğuna inanmak istiyordu: Kate için mükemmel adam.

Gül Biçen ve şimdi de bu taklitçi katille yaşadıklarından sonra bunu ve daha fazlasını hak ediyordu.

Dava ve olası şüpheliler üzerinde daha derinlemesine çalışmak istiyordu, ama şu an, Copeland County Katili davasında yaşadığı her şeyden ve kız kardeşini toprağa verdikten sonra, bir süre dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Otel odasındaki king-size yatağın nevresimini ve üst çarşafını katladı, temiz çarşafa oturdu ve menüye göz gezdirdikten sonra komodinin üzerindeki telefonu alıp oda servisi için 7'ye bastı.

“İyi akşamlar Bay Strickland, bu akşam size ne getirebilirim?”

Ryan parmak patates, brokoli ve tavuk yemeği sipariş etti. Rahatlamak için bir de bira ekledi. Gününü soğuk birayla bitirmesinde ve Molly'yi aramasında yanlış bir şey yoktu. Aramasına cevap vermesini umuyordu ama çalışıyor olabileceğini ve konuşamayacağını anladı.

“Bu akşam tatlı alır mıydınız? Çok güzel taze çilekli tartımız ve ölunesi bir çift çikolatalı pastamız var.»

“Çilekli olanı alayım.” Neden olmasın? Yarın da uzun bir gün olacaktı belli ki. Kate'ten geçmiş hakkında açılmasını istemek hem onun için hem de kendisi için kolay olmayacaktı. İnsanların yap-

tığı kötü şeyleri dinlemek bazen dünyada hiç iyilik kalmamış gibi hissettiriyordu.

Tarafsız kalmaya çalışacaktı. Her zaman denerdi. Ama insanların yaralarını ve travmalarını açtığınızda ve onların duyguları sizinkileri etkilediğinde bu zordu. Her zaman olurdu çünkü o bir insandı ve çoğu insan bir şekilde başkalarıyla empati kurardı.

Bunu kolayca yapıyordu çünkü canavarların kurbanlarına neler yapabildiğini ve arkalarında ne bıraktıklarını bizzat görmüştü.

Oda servisiyle telefonu kapattı ve Molly'ye ulaşmayı umarak cep telefonunu kaptı.

“Merhaba yabancı.” Yumuşak, tatlı sesi içinde yankılandı.

“Orası sessiz. İş yerinde değilsin herhalde.” Molly'nin apartman dairesinin yakınındaki barda tanışmışlardı. Kokteyl Köşesi. O yerel yeri çok severdi. Eskiden arkadaşlarıyla sürekli giderdi. Masa tenisi ve bilardo oynar, takılırlardı. Özellikle kötü birkaç gün geçirdikten sonra içeri girene kadar sevimli barmeni hiç fark etmemişti. Bardaki televizyonda çıkan haberler hakkında konuşmaya başladıklarında Copeland County Katili davasında istemedi ona yardım etmişti.

Ayrıca kız kardeşini kaybettiği için başsağlığı dilediğinde de bir anı paylaşmışlardı. Copeland County Katili'nin melekleri için kahdeh kaldırmışlardı.

Bir şekilde, hayatındaki her şey karanlık ve acısı boğucu hissederken, o basit jest onu daha iyi hissettirmişti.

“Bu akşam izinliyim. Bir şeyler yapmak ister misin? Lütfen evet de. Bütün gün dairemde yetişkin gibi davrandım. Buzdolabı dahil her yeri temizledim. İçinde ne bulduğumu bilmek istemezsin. Bazı şeyleri tanımlayamadım bile. Faturalarımı ödedim, gerçek yiyecekler için market alışverişi yaptım ve tam da kendimi bir film ve pizzayla ödüllendirmek üzereydim. Bana katılabilirsin veya dışarı çıkabiliriz.”

O kadar geniş gülümsedi ki yanakları ağrıdı. Bütün bunlar ku-lağa o kadar normal ve basit geliyordu ki. “Keşke şu an seninle olabilseydim.”

“O zaman gel.” Duraksadı, sonra hızla, “Belki bunun için çok erken. Birbirimizi zar zor tanıyoruz. Seri katil falan olabileceğini söyledim ama FBI için çalıştığını biliyorum, bu yüzden bu muhtemelen doğru değil. Belki. Yani, bu mükemmel bir kamuflej olurdu. Kim senden şüphelenirdi ki?”

Kıkırdadı. “Ben seri katil değilim.”

“Elbette öyle dersin.” Sesinde şüphe değil, espri vardı.

“Ama Maine’de bir dava üzerinde çalışıyorum.”

“Oh. Yani burada değilsin.”

Hayal kırıklığını duymaktan nefret etti. “Üzgünüm. Hayır.”

“Özür dileme. Çalışyorsun. İnsanlara yardım ediyorsun. Bu senin işin. Peki neyin nesi?”

“Seri katil,” diye doğruladı.

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır, yapmıyorum. Aslında eski bir dava. Ve yeni bir dava.”

“Bu ne anlama geliyor?” Tekrar durakladı. “Muhtemelen söyleyemezsin.”

Ona her şeyi anlatamazdı ama ona bazı detaylar verebilirdi, böylece ondan bir şeyler sakladığını düşünmezdi. “Üç yıldan fazla bir süre önce bir dava üzerinde çalıştım. Bir kurban kurtuldu. FBI’nın katilin yöntemlerini anlaması ve tüm kurbanları ona bağladıklarından emin olması için ona olanları anlatmasına yardım ettim. O kadın mesajlar alıyor. Her mesajda yeni bir kurban bulunuyor. O da, kolluk kuvvetleri de yeni katilin onu hedef aldığı konusunda endişeli.”

“Şeytani piç kurusu ona sataşıyor gibi.”

“Kesinlikle. O da korkmuş. Beni aradı.”

“Çünkü ona daha önce yardım etmiştin.” Molly’nin anlayışı ona dokundu. “Yine yardım edebileceğini umuyor.”

“Daha fazla detay hatırlamaya başlıyor. Belki şimdi hatırladığı ve o zaman hatırlamadığı bir şey kolluk kuvvetlerinin kimin ve neden katili kopyaladığını bulmasına yardımcı olur.”

“Polislerden çok sana güveniyor.”

“Evet. Sanırım yeterince bir şey yapmadıklarını düşündü.”

“Eğer adam hâlâ ona mesajlar bırakıp insanları öldürüyorsa, yapmıyorlar demektir. Hâlâ dışarıda.” Molly, Kate’e duyduğu hayal kırıklığını ve empatiyi, tanımadığı bir yabancıya bile olsa, duymasına izin verdi.

“Onlar da kurban ve ben kadar hayal kırıklığına uğramış durumda. Ama bu adamı parmaklıklar ardına koyana kadar onu koruyabileceğimizi umuyorum.”

“Yerin dibine girse daha iyi olurdu.” Haklıydı, ancak o, böyle düşünmemeye ve kurbanlar ile sevdikleri için adalet aramaya odaklanmaya çalışıyordu. “Bu akşamlik işin bitti mi?”

“Evet. Otel odamdayım, oda servisini bekliyorum.”

“Eğer hiçbir şey yapmıyorsan ve ben de burada hiçbir şey yapmıyorsam, ve istersen, birlikte televizyonda izleyecek bir şeyler bulabiliriz.”

Bu fikri beğendi. “Tamam. Neler var?” Kapısında bir tıkırtı duyuldu. «Bizim için izleyecek bir şeyler bul. Benim kapıyı açıp yemeğimi almam lazım.»

“Tamam.”

Cep telefonunu komodinin üzerine koydu, kapıya gitti ve elinde tepsi olan genç kadını içeri aldı. “Sehpanın üzerine bıraksanız yeterli.”

Kadın tepsiyi koydu, doğru olduğundan emin olmak için tabağın kapağını kaldırdı, sonra imzalaması için makbuzlu klasörü uzattı. Kadın birasını şişe açacağıyla açarken o her şeyi odaya yazdı, bahşiş ekledi, imzaladı ve kadına geri verdi.

“Teşekkür ederim Bay Strickland. İyi akşamlar.”

Kadını kapıya kadar uğurladı, dışardaki kapı koluna RAHATSIZ ETMEYİN işaretini taktı, kapıyı kapatıp kilitledi, sonra telefonunu aldı. “Bu akşam ne var?”

“HBO’n var mı?”

“Bakayım.” Koltuğa oturdu, kumandayı televizyona doğrulttu, telefonunu hoparlöre aldı, masaya koydu ve birasından bir yudum aldı. İlk soğuk, ferahlatıcı tadıyla keyifle içini çekti.

“O da neydi?”

“Bira içiyorum.”

“Bende bir kadeh şarap var. Pizza fırında.”

“Keşke seninle orada olsaydım.”

“Eminim senin yiyeceklerin donmuş pizzadan daha iyidir.”

“Pizzadan daha iyi bir şey var mı ki?”

Kıkırdadı. “Hayır. Yine de. Seninle orada olmak da güzel olurdu.”

Otel odasına ve boş yatağa baktı. “Evet. Hoşuma giderdi.”

HBO’yu buldu, kanalı tıkladı ve güldü. “Happy Gilmore.”

“Komik, hafif ve karmaşık olmayan bir şey.”

“Bayıldım.” Özellikle de onun burada ne yaptığını düşünüp ruh halini düzeltmenin ve onunla birlikte olmanın bir yolunu bulmasını beğendi, onunla olmasa bile. Birasından bir yudum daha aldı, tabağının kapağını bir kenara koydu ve yemeğini yemeye başladı. Akşam yemeği ve film randevusunu sevdi, Molly’nin şehir dışında olmasına takılmaması daha da hoşuna gitti.

Ne kadar kalacağını bile sormadı.

İşini ve şu an olması gereken yerde olduğunu kabullenmişti.

Ne büyük rahatlık.

Ne büyük bir hediye.

“Büyükannesinin bahçesindeki o muhteşem ortancalara bak.”

Happy Gilmore’un hokey tarzı vuruşuyla bir golf topunu sokanın ta ilerisindeki bir pencereye fırlatmasından hemen önce o büyük çiçek kümelerine bir göz attı. “Sence o alışılmadık golf vuruşunu ne kadar çalıştı?”

“Bilmiyorum. Ama bunu yapmak için çuval dolusu para aldı.”

Ve gecesi böyle geçti. O ve Molly akşam yemeği yediler, film hakkında konuştular, birlikte güldüler ve bitene kadar takıldılar.

“Biliyor musun Ryan, randevular arasında bu, yaşadığım en kötü on tanesinin yanına bile yaklaşamaz.”

“İyi olanların ilk onunda mı?” Öyle düşünmüyordu. Bundan çok daha iyisini yapabilirdi.

“Hayır. Ama bu sadece bir dakika sonra iyi geceler diyeceğim için ve seni öpemediğim için. Ve seni öpmeyi uzun zamandır düşünüyordum.” Utangaç itiraf onu heyecanlandırdı ve dokunuşuna çaresizce ihtiyaç duymasına neden oldu.

“Yani beni yatağa yalnız gönderip bunu düşünmemi mi sağlayacaksın?”

“Tatlı rüyalar.” Telefonu kapattı.

Güldü ve bu iyi hissettirdi.

Davalarının çoğu onu bitkin düşürürdü.

Bu gece neden burada olduğunu bir süreliğine unutturmuş ve onunla birlikte olmak istemesini sağlamıştı. Ona dava dışında düşünecek bir şeyler vermişti. Ve Molly’yi düşünmeyi o kadar çok sevdi ki.

15. Bölüm

Ryan, Kate'in evine tam zamanında vardı. Katilin güllerini bırakmaya devam ettiği yolda, evin önünde durdu ve sessiz sabahı dinledi, sokak boyunca ve komşuların evlerinde şüpheli bir şeyler aradı.

Kate'i ziyaret ettikten sonra, Ajan Chapman'a uğrayıp Kate'in evi etrafında gizlice yaptıkları aramada bir şey bulup bulmadıklarını soracaktı. Umudu, katile fark ettirmeden bir şey bulmalarıydı. Elllerinde hiçbir ipucu ya da delil yokken, katili bulmanın tek yolu onun geride bıraktığı bir şeyi, Kate'i gözetlemek için kullandığı bir şeyi, keşfetmekti.

Ryan bunu yapan her kimse Kate'e çekildiğinden hiç şüphe duymuyordu. Kate, onun Gül Biçen'e olan bağlantısıydı. Onun cinayet serisinin sonunu temsil ediyordu. Hatta Gül Biçen'e yaptıklarından, onun ölümüne yol açtığından dolayı ondan intikam almak bile isteyebilir, her ne kadar bu çıkış yolunu seçen kişi kendisi olsa da. Ama çarpık bir zihin suçu kolayca ona yükleyebilirdi.

Bu da Ryan'a, Gül Biçen'in o gece onun peşine düşmesinin nedeninin, onunla başladığı şeyi bitirmek için içindeki o kemirici ihtiyaç olduğunu düşündürdü. Uzaklaşamaz veya kaçamazdı. O ihtiyacı gidermek için onu öldürmesi gerekiyordu. Belki de başından beri bir çıkış yolu arıyordu.

Ryan, yeni katilin de böyle hissedip hissetmediğini bilmiyordu.

Ancak bu katilin Gül Biçen'in davranış tarzına bu kadar sıkı sıkıya bağlı kalması akademik düzeyde ilginçti.

Diğer katil hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyordu?

Ryan yolda yürüdü. Bugün kapıyı çalmasına gerek yoktu.

Kate kaygısını hissetmesine rağmen, gülümseyerek kapıyı açtı.

«Günaydın Ryan.»

“Günaydın.” Küçük pembe hamur işi kutusunu kaldırdı. “Söz verdiğim gibi.”

Gülümsemesi yüzünde kaldı. “Sanırım çikolatalı kruvasanlar bile bunu kolaylaştırmayacak.”

“Zararı olmaz.”

“Belim dışında.”

Kapı eşiğine adımını attı. “Herkes arada bir kendini ödüllendirmeli.”

“Özellikle de ne kadar zamanın kaldığını bilmediğin zaman.”

Kate kapıyı kapattı ve ona baktı. “Üzgünüm. Bu biraz hüzünlüydü.”

“Üzerindeki tehditten endişeleniyorsun. Gerçekle yüzleşmek her zaman kolay değildir. Aylardır bununla yaşıyorsun. Gerginlik çok büyük olmalı.”

Elini mutfığa doğru uzattı. “Orada oturup eski günleri yad ediyormuşuz gibi yaparız diye düşünmüştüm.”

“Keşke o eski günler güzel anılar olsaydı.”

“Keşke. Ama bu önemli. Yapılması gerektiğini biliyorum.” Kararlılığı onu etkiledi.

Pencerelerin yanındaki kahvaltılık masasına oturdular. Kate zaten termos içinde kahve ve iki kupa hazırlamıştı. İkisine de doldurdu.

“Süt mü şeker mi?”

“Sade olsun.” Ryan rahat mutfığa göz gezdirdi. “Güzel bir evin var.”

“Gördüğüm anda âşık oldum. Tam bana göreymiş. Ne çok büyük ne çok küçük. Burada kendimi iyi hissetmek istedim, sanki

bu hayatımın ikinci yarısıydı. Burada kendimi yeniden keşfedip yeniden başlayabileceğimi düşündüm.”

“Ve yaptın. Akıl sağlığın üzerinde çalıştın. Güçsüzleştirici travmanın üstesinden geldin ve onunla yaşamayı öğrendin.” Çünkü travma yok olmazdı. Onu unutmazdın. Her zaman oradaydı. Herhangi bir şey onu tekrar tetikleyebilirdi. Ama başa çıkmayı ve o tetikleyicilerin sana ne söylediğini anlamak için yapman gerekeni öğrenmeyi başarabilirdin.

Algılanan tehditler gerçek miydi yoksa geçmişten gelen yankılar mıydı?

Şu an tehdit çok gerçektir.

“Reed de bize katılacak mı?”

Kate başını iki yana salladı ve kahvesinden bir yudum aldı. “İş yerinde. Bunu seninle yalnız yapmak istedim. Tüm detaylarla onu üzmem istemedim.”

Reed’in burada olmaması Ryan’ı şaşırttı ama bu konuyu kurcalamadı.

Ryan kolay bir şeyle başlamak ve Kate’i yavaşça geçmişe götürmek istedi. “Reed ile nasıl tanıştınız?”

Düşünceli bir hal aldı. “Çalıştığım hukuk bürosu yeni bir ofis inşa ediyor. Neredeyse tamamlandı şimdi. Reed projenin genel inşaatçısı. Ben de onunla ortaklar arasında irtibat görevlisiyim.”

“Sanırım başlangıçta bazen bu senin için rahat bir konum değildi.”

“Değildi. Benden bunu yapmamı isteyeceklerini beklemiyordum. Ama ofisleri o kadar iyi yönetiyorum ki insanların neye ihtiyacı olduğunu ve alanların nasıl kullanıldığını biliyorum. Yeni kat planı ve düzeni tasarlamaya yardım etmem mantıklıydı. Ortaklar

ofisleri, ne kadar büyük oldukları ve büyüyen personel için yeterli alanımız olup olmadığından endişeleniyorlardı. Ama fotokopi makinelerinin nerede olması gerektiğini ve kaç tane gerektiğini veya mutfak binanın diğer ucundayken idari asistanların müşteriler için kahve almak için masalarından uzakta olmasının ne kadar zor olduğunu bilmiyorlar.”

“Ofisin genel resmini ve ayrıntılarını görüyorsunuz.”

“Çalışanların işlerini kolaylaştırmak için ofisi verimli çalıştırmaya çalışıyorum.”

“Yani Reed’le ortaklardan daha fazla etkileşimde bulundun.”

“Evet. Toplantıların çoğu biz ve onlardan oluşan bir gruptu.”

“Ve seni sevdi.”

Gülümsemesini saklamaya çalıştı. “Sanırım öyle. Bana sürekli çıkma teklif etti. Kibarca reddederdim. O tekrar sorardı.”

“Baskıcı davrandığını hissettin mi?”

“Asla. Her zaman samimi geldi. Beni sıkmadı ya da rahatsız etmedi. Aslında başkaları varken işleri profesyonel tuttu, yalnızken ise arkadaşça. Kişisel sorular sorardı. Basit şeyler. Akşamları ve hafta sonları ne yapmayı severdim? En son gişe rekorları kıran filmi izlemiş miydim? Yakınlarda iyi bir İtalyan yeri biliyor muydum? Ve onunla yemeğe gitmek ister miydim?”

Ryan sırtıttı. “Seni tanımak ve onunla rahat hissetmeni sağlamak istiyordu.”

“Yeni insanlara karşı tereddüdümü hissetmişti.”

“Ve sonra bir randevuya evet dedin.”

Kate kızardı ve bir anlığına başka tarafa baktı. “İyi gitmedi. İçeceğimi bitirmeden kahve dükkanından kaçtım.”

“Neden?”

Kate'in cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Çünkü onunla orada olmak çok iyi hissettirmişti. Çok... normaldi."

"Ve bununla nasıl başa çıkacağından emin değildin." Ryan yaşadıklarından sonra bunun ona ne kadar yabancı hissettireceğini anladı.

"Bir ofiste o kadar çok insanla çalışmak, normal hissetmek için uzun zaman aldı. Hatta eski arkadaşlarımla birlikte olmak bile normal hissettirmedi. Bana her zaman acıma ve endişeyle baktıklarını hissettim. Bu ilişkilerin çoğu bana o kadar farklı davranmalarına dayanamadığım için sona erdi. Sanki kırılgandım. Kırılgan olsam bile. Ama Reed... bana normal davrandı. Sadece utangaç ve çekingen olduğumu düşündü. Ama beni yine de sevdi. Bu onu caydırmadı. Benimle olmak istedi. Bununla ne yapacağımı bilmiyordum." Kutudan bir kruvasan aldı, onun tabağına koydu, sonra kendine bir tane aldı.

"Yani ona bir şans verdin." Ryan bir ısırik aldı, Kate'in rahat sohbetin içine yerleşmesine izin verdi.

"Çekingenliğimde bir şeyler hissetmişti ama hiç sormadı. Sadece gelmeye devam etti. 'Seninle sadece birkaç dakika geçirmek günümü güzelleştiriyor' gibi şeyler söylerdi." Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Ryan bunun tatlı olduğunu ve Kate'in geçmişine sahip birinin bir partnerde tam da ihtiyacı olan şey olduğunu düşündü. "Onunla mutlu musun?"

"Evet." Hiç tereddüt etmedi. Kruvasandan bir ısırik aldı ve tatlı ve tereyağlı ikramdan duyduğu zevkle mırıldandı. "Ona güllerden ve benim için ne anlama geldiklerinden bahsettiğimde bazen neden böyle davrandığımı anladı. Beni daha sık kontrol ediyor. İlişkide liderlik etmeme izin veriyor. Kontrolün bende olduğunu

hissediyorum.” Yaklaştı. “Bana her zaman söylediği bir şey var. ‘Senin için her zaman ve her an, Kate.’ Bunda çok ciddi. Aradığımda telefonu açıyor. Kalmasını veya eve gitmesini istediğimde yapıyor. Sadece sessiz olmak istediğimde benimle birlikte sessiz kalıyor. Dışarı çıkmak istediğimde hazır. Geçmiş beni bunalttığında beni tutuyor ya da ihtiyacım olan alanı veriyor. Cevaplar veya ayrıntılar için zorlamıyor. Sadece benim için orada.” Alnında sıkıntıdan çizgiler oluştu.

Saçlarının arasından parmaklarını geçirdi. “Ve şimdi tüm bunları söyledikten sonra, ilişkide üzerime düşeni yapmıyormuşum gibi hissediyorum. Sürekli ondan bana ne iyi gelecekse onu isteyen muhtaç bir kişiymişim gibi hissettiriyor.”

Ryan bir lokma daha bitirdi. “Ona gününü sorar mısın?”

“Elbette.” Kate yemeğiyle oynadı.

“Hiçbir şey yapmak istediğini söyler mi ve sen de onunla birlikte yapar mısın?”

Ona baktı. “Evet, çoğu zaman.”

“Zor bir gün geçirdiğinde veya bir ikilemle boğuştuğunda dinler ve yardım etmeye çalışır mısın?”

“Evet, tabii ki. Bu kadar çok konuşmamızı ve günlerimizi paylaşmamızı seviyorum.”

“Hiç onu dinlemediğine veya ona istediğini ve ihtiyacını vermediğine dair bir duygu veya yorum ifade etti mi?”

“Hayır.” Gülümsedi, onun neyi görmesini sağlamaya çalıştığını anlamıştı. “Her zaman benimle vakit geçirmeyi ne kadar sevdiğini söyler. Ne yaptığımız veya yapmadığımız önemli değil.”

“O zaman kendi üzerine düşeni yapmadığın için endişelenmeyi bırak. Ya da eğer gerçekten böyle hissediyorsan ona bu konuda

ne hissettiğini sor. Her şey aranızda iyi görünüyor ama değilse, o zaman ona nasıl düzeltebileceğini sorabilirsin.”

“İyi fikir.” Kahvesinden bir yudum aldı ve çikolatalı kruvasanından bir ısırık aldı.

Aynı şeyi yaptı, sohbetin o kısmını bıraktı ve Kate’e bir sonraki konuya zihinsel olarak hazırlanması için zaman tanıdı.

“Tamam.” Derin bir nefes alarak kendini topladı. “İlişki danışmanlığı için gelmedin. Gül Biçen ve bu yeni katilin onu nasıl bu kadar yakından kopyaladığını bilmek istiyorsun.”

Kaşını kaldırdı. “Bu konuda bir fikrin var mı?”

“O kadar çok düşündüm ki mantıklı bir şey bulmuş olmam gerekirdi sanırsın. Eminim benim tahminlerim seninkilerle, polisin ve FBI’ınkilerle aynıdır. Freddy Poole’a yakın biri ne yaptığını ve nasıl yaptığını biliyordu ve şimdi onu kopyalıyor.”

“Bu en mantıklısı. Ama neden şimdi?”

“Üç yıl önemli bir yıldönümü gibi görünmüyor. Ve tarihler orijinal kaçırmalarla eşleşmiyor. Yeni katil, Gül Biçen’in cinayetlerinden çok daha hızlı hareket ediyor. Onun daha uzun bir sakinleşme dönemi vardı.” Kate omuz silkti, bu duruma şaşırmış görünüyordu.

Ryan başını sallayarak bunu onayladı. “Biliyorum zor ve tetikleyici, bu yüzden yavaş gideceğiz ama onunla geçirdiğin zamandan bahsedelim.”

Kate sakinleştirici bir nefes aldı ve ellerini kucağında birleştirdi. “Beni o zamanlar kiraladığım kulübenin garaj yolundan almıştı. Büyük evin sahipleri şehir dışındaymış. Kimse bir şey görmemiş.”

“Seni bayıltmış.”

“Evet. Başıma arkadan bir darbe ile. Plastik bir kutunun içinde bağlı, gözü bağlı ve ağzı tıkalı uyandım. Etrafı yokladım ve yanlar-

daki deliklerden ve metal kafes kapısından muhtemelen bir köpek kafesi olduğunu anladım. Kapıyı açmaya çalıştım ama bir şekilde kilitliydi. Sanırım iple, çünkü parmaklarımı metalin arasından geçirdiğimde pürüzlü bir şeyler hissettiğimi sanmıştım.”

“Bir şey duydun mu?”

“Boğuk müzik, bir pencereden duyuyormuşum gibi. Ki şimdi düşündüğümde mantıklı geliyor. Ben kaçtıktan sonra beni bulmak için kamyon sürdü.”

Ryan başını salladı. “Üstü kapalı kamyon kasasında tam da tarif ettiğinizi buldular. Büyük bir köpek kafesi ve ip.”

Kate’in yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Bunu şimdiye kadar nasıl bir araya getiremediğime inanamıyorum.”

Sıradan detaylar travmada kaybolmuştu. “Sonra ne olduğunu düşünmek zihninizi yeterince meşgul ediyor.”

Kate ellerini sıkıca birbirine doladı. “Evet. Öyle.”

“Bu ayrıntılara girmemize gerek yok. Daha çok nerede olduğuna ve ne görebildiğine ve duyabildiğine odaklanmak istiyorum.”

“Tamam.” Bu Kate’i rahatlatmış gibiydi. “Uzun süre araba sürdük. En azından öyle hissettirdi. Boğuk müzik dışında yolda gittiğimizin sesinden başka bir şey duymadım.”

“Mantıklı, kırsalda iki şeritli bir yolda bulunmuştun. Sonunda durduğunuzda ne gördün veya duydun?”

Kate boşluğa baktı. “Kamyon kapısını açıp kapattığını, sonra aracın arkasına yürüdüğünü ve... sanırım karavan tavanı penceresini ve bagaj kapağını açtığını duydum. Başka sesler de vardı. Onun arkaya girdiğini, sanırım ipleri çözdüğünü ve kafesi açtığını duydum. Arkasına doğru itip tekmelemeye çalıştım ama o sadece ayak bileklerimi yakaladı ve beni dışarı sürükledi. Sırtım sıyrıldı ve daha önce aldığım darbeden başım dönüyordu.”

“Kamyonun dışına çıktığınızda bir şey duydun mu?”

“Pek dikkat etmiyordum. Başım ağrıyordu. Omuzunda asılıydım ve zar zor nefes alabiliyordum. Kendimi kurtarmak için çabalıyordum ama beni sıkıca tuttu.” Bir an sessiz kaldı, nefesi kesik kesik geliyordu. “Soğuğu hissettiğimi hatırlıyorum. Ve belki de sessiz olduğu için hiçbir şey duyamamışımdır.”

“Derin ormanlardaysanız, mantıklı.”

“Öyle olmalıydı çünkü yolculuk sonlara doğru o kadar engebeliydi ki. Sanki çukurların üzerinden sekip duruyorduk ve çok fazla sağa sola dönüyorduk. Kafeste bir yandan diğer yana savrulup durdum.”

“Belki de ağaçların ve engellerin etrafından dolanıyordu, bir yolda ya da açık bir patikada değildi?” Bu mantıklıydı ve kulübenin neden bu kadar zor bulunduğunu açıklamaya yardımcı oldu.

Kate onun bakışını yakaladı. “Evet. Aynen öyle. Aslında, kaçtığımda, etrafta çok fazla ağaç olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Kulübeye çok yakındılar.”

“Bu yüzden muhtemelen hiç bulamadılar.” Kulübe ormanının içinde ne bir araba yolu ne de bir yol olmadan gizlenmişti.

Ryan’ın, Kate’in bulunduğu yerin tapu kayıtları hakkında Ajan Chapman ile konuşması ve Freddy Poole’a kadar giden bir iz olup olmadığını görmesi gerekiyordu. Ve onların yeni katillerine.

Ryan, Kate’ten daha fazla detay almaya çalıştı. “Seni kulübeye aldıktan sonra göz bağını çıkardı mı?”

“Evet.”

“Yeri tarif et. Yeni miydi yoksa eski miydi?”

“Söylemesi zor. Tek büyük bir odaydı; içinde mutfak alanı, iki sandalyeli küçük bir masa, bir köşede odun sobası, bir duvara bitişik yatak ve başka bir duvarda küvet ile dolap vardı.”

“Yani kapıdan girip doğrudan ana alana geçtin.”

“Evet. Kulübeye doğru bakarsan sağda küvet ve iki büyük gardırop dolabı, solda mutfak ve arka köşede odun sobası, tam karşıda yatak. Kapının iki yanında birer pencere vardı, ama diğer üç duvarda hiç yoktu.”

“Yani kulübeye doğru gelen herkes sadece önden içeriyi görebilirdi.”

“Evet. Ama dediğim gibi dışarıda ağaçlardan başka bir şey yoktu.”

“Küvet olduğunu söyledin.”

“Yatağın hemen yanında açıkta.” Kate nefes aldı. “Unuttum. Bir dış tuvalet vardı.”

“Yani su tesisatı yok.” Bulunacak kamu hizmeti faturaları yoktu. Başını iki yana salladı.

“Seni dış tuvalete götürdüğünde başka bir bina gördün mü?”

“Pek iyi durumda değildim. Çoğunlukla beni sürüklerken sendeledim. Sanırım beni oraya sadece iki, belki üç kez götürdü. Yiyecek veya içecek bir şeyim olmadığı için gitmeme gerek yoktu.” Bir an sessiz oturdu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. “Mutfakta büyük, marketten alınmış su kapları vardı. Onlardan içerdi ve odun sobasının üzerinde kahve yapardı. Ama bir keresinde bulaşıklarını temizlemek için bir kova su getirmişti.”

“Yani belki dışarıda pompalı bir kuyu vardı.”

“Tahminimce öyle. Ya da nehirden alıyordu.”

Ryan canlandı. “Nehri duyabiliyor muydun?”

Kate düşündükçe kaşları çatıldı. “Hayır. Bu sadece bir tahmin çünkü cesetleri oraya attı. Ama nehir hiç de yakın olmayabilir. Arabayla gidip kadınları kulübeden millerce uzakta atmış olabilir.”

“Tamam, bu iyi. Bana kulübe hakkında daha fazla bilgi ver.”

Kate devam etti. “Kaba bir yerdi. Her şey ahşaptı. Temiz tutardı. Dışarıda da çöp veya ıvır zıvır yoktu. Sadece kuş uçmaz kervan geçmez bir yerin ortasında kulübe vardı.”

“Yani yanına getirdiği her şeyi geri götürdü.”

“Orada sadece ihtiyacı olan şeyler vardı. Başka hiçbir şey yoktu. Dekorasyon yoktu. Sadece masada bir gaz lambası ve yatağın üzerindeki bir kancadan sarkan bir tane daha. Küvetin yanında alçak bir taburede hiç yakmadığı başka bir tane daha. Duvarlarda resim yoktu. Mutfakta iki raf vardı. Birkaç tabak, kase ve kupa vardı. Bir çatal bıçak kavanozu. Odun sobasının yanında tek bir dökme demir tava ve su kaynatmak için büyük bir demlik vardı. Hepsi bu.”

“Muhtemelen küvet için kuyudan kovalarla su pompalar, sonra onu demlikteki suyla ısıtırdı.”

“Orada olmaktan hoşlandığı izlenimini edinmedim. Benimle ... olmadığı zamanlar sırtı bana dönük bir şekilde kapıda otururdu.”

“Belki de o yer onun için kötü anılar barındırıyordu.”

Kate omuz silkti. “Hiç konuşmadı. Öfkelenmedi. Sadece amaçlı bir şekilde üzerime gelirdi. Ve bana zarar verdiğinde durması için, beni bırakması için yalvardığımda... bundan hoşlanırdı. Göğsüme çizdiği güle küçümseyerek bakardı, sonra ben inlerdim ya da homurdanırdım ya da onu üzerimden atmaya çalışırdım ve o sırtırdı ve bana hak ettiğimi ima eden bir bakış atardı.”

Ryan, Kate’e sakinleşmesi ve o korkunç anının gitmesine izin vermesi için bir dakika zaman tanıdı.

Ellerini uyluklarında yukarı aşağı ovuşturdu, sonra tekrar ona baktı. “Üzgünüm. Pek yardımcı olmuyorum, değil mi?”

“Harikasın. Bu yardımcı oluyor. Şimdi Ajan Chapman ile geçmişte araştırdıkları alanı konuşabilirim ve kaçırdıkları bir yer olup

olmadığını görebiliriz. Belki de aralarında gizli bir kulübenin olmayacak kadar ağaçların yoğun olduğunu düşündükleri için.”

Kate başını salladı. “Tamam. Bu da bir olasılık. Ama bu adamın aynı kulübeyi kullandığını gerçekten düşünüyor musun?”

“Gül Biçen hakkında bu kadar şey biliyorsa belki kulübeyi de biliyordur.”

“Sanırım Gül Biçen’in öldürdüğü yerde öldürmek ona heyecan verirdi.”

Ryan bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama evet, katilin zevk alacağı bir şey olurdu. “Kaçışından bahsetmeden önce yer veya onun hakkında hatırladığın başka bir şey var mı?”

“Pek değil. O zamana kadar oldukça bitkin düşmüştüm. Açtım. Hiç bu kadar susamadığım kadar susamıştım. Zar zor hareket edebiliyordum, kavga etmek bir yana. Sanırım benimle işi bitmek üzereydi.”

Kate’in yüzündeki çaresizlik ifadesinden nefret etti. “Devam etmeye hazır mısın? Eğer ara vermek istersen ya da bunu başka bir gün yapmak...”

Tüm bunlar boyunca başını iki yana salladı. “Hayır. Bu sefer diğerlerinden daha fazla ayrıntı hatırladım. Hadi devam edelim.”

Çünkü orada yaşadığı diğer acı ve travmayı gün yüzüne çıkarmayan şeyler hakkında konuşuyorlardı.

“Tamam, kaçışından önceki anları düşünmeni istiyorum.” Tecavüzden bahsetmesini istemiyordu ama sonradan, bu yüzden onu teşvik etti. “Seni yalnız bıraktı, değil mi?” Neredeyse dört yıl önce, hastaneye kaldırıldıktan sonra onunla görüşme yaptığında bunu konuşmuşlardı. Şimdi ilk baştaki bunaltıcı travmanın hafiflemesi için yıllar geçtikten sonra hatırlayabildiği kadar tarafsız olabileceği yeni detaylar ortaya çıkarmayı umuyordu.

“Beni bıraktı, masadan sigaralarını aldı, kulübenin kapısını açtı, yaktı ve orada çıplak duruyordu, umursamazca geceye duman savuruyordu.” Kate anıya daldı. Yüzü gevşemiş, gözleri göremediği bir şeye odaklanmıştı. “Sırtında birkaç yara izi vardı.” Tekrar başını eğdi. “Sırtının ortasından dışarı doğruydı. Biri tırnaklarını sırtına sürtüp kanatmış gibi.” Kate onun bakışıyla karşılaştı. “Belki de böyle şeylerden hoşlanıyordu.”

Ryan yorum yapmadı. Kate’in aklına gelen her gözlemi özgürce konuşmasını istiyordu.

“Küçük ahşap sundurmaya çıktı ve bir direğe yaslandı.” Kate’in nefes alışverişi hızlandı, yüzü soldu, sonra çok hızlı konuştu. “Birdenbire ellerim ve ayaklarım serbest kaldı ve koşmaya başladım.”

Ryan ona doğru eğildi. “Bekle, Kate. Yavaşça nefes al.”

Yaptı. Bir kez. İki kez. Üçüncü kez.

“Tamam. Bu iyi. Şimdi dışarıda sigara içtiğini söyledin.”

Başını çok hızlı yukarı aşağı salladı. “Evet.” Nefes alışverişi tekrar hızlandı.

“Kate, iyisin. Burada güvendesin.” Ona uzanıp dokunmaktan ve teselli etmekten kaçındı. Şimdi kabusunun pençesindeyken olmaz.

Gözlerini kapattı ve başını salladı. “Biliyorum.”

“O zaman yumruklarını aç.”

Kate yumruk yaptığı ellerine baktı ve yavaşça açtı, tırnaklarının avuç içlerine batmasından oluşan hilal şeklindeki izleri ortaya çıkardı.

“İşte bu. Biliyorum olanları hatırlamak için elinden geleni yapıyorsun. Kaçışın gerçekten korkutucu olması gerektiğini anlıyorum. Yakalanma tehlikesi çok yüksekti ve seni yakalarsa ne olacağını biliyordun.”

“Beni öldürecekti. Bunu zaten biliyordum. Hançer hemen yanı başımda yatağın üzerindeydi.”

Ryan sürekli el altında olan ama ona ulaşamayan o uğursuz tehditten nefret ediyordu. “Tıpkı daha önce olduğu gibi kulübeyi ve onu bir film gibi görmeye çalışmanı istiyorum. Burada güvendesin. O hâlâ geride, sana artık zarar veremez. Ondan kurtuldun, Kate. Kaçtın.”

Hırıltılı bir nefes aldı ve tekrar denedi. “Dışarıda sigara içiyordu.” Durakladı. “Sessizdi. Kulübeye sadece birkaç gece sesi sızıyordu. Böcek sesleri. Esintiden yaprakları hışırdaması. Çoğunlukla sessizdi. Dikkatimi dağıtacak bir şey duymak istediğimi hatırlıyorum. Ateş bile sönmüştü, kulübeyi de çoğunlukla karanlıkta bırakmıştı.”

“Çok iyi, Kate. Sahneyi çok iyi tarif ettin. Şimdi dışarıda sundurmada duruyor, omzu bir direğe yaslanmış, değil mi?”

“Evet. Zaman durmuş gibi. Böyle kalmasını istiyorum. Sonra olacakları istemiyorum.”

“Korkuyorsun. Anlıyorum. Ben de korkardım. Ama şimdi kaçtığını biliyorsun. Güvendesin. Sigarasını bitiriyor mu?”

Kate daha dik oturdu. “Hayır. Fırlatıp tekrar içeri koştu.”

Ryan ona doğru eğildi. “Neden?”

“Bilmiyorum. Ama daha önce hiç böyle bir sigara izmariti atmamıştı. Hep içeri getirip çöpe atardı.” İki kez, çok hızlıca gözlerini kırptı. “Neden böyle aptalca şeyleri hatırlıyorum?”

“En son kaçırılmanız ve kaçışınız hakkında konuştuğumuzda sadece size ne olduğunu sormuştum. Şimdi, sizden yeri ve onu farklı bir şekilde hatırlamanızı istiyorum. Bu, travmatik olaylardaki gürültüyü kısmak ve sıradan şeylere odaklanmak gibi. Bu

şeyler beyninizi savaş ya da kaç moduna sokan güçlü bir tepki uyandırmaz. Sigara izmaritini attı. Bu çoğu insanın yapacağı bir şey gibi görünüyor. Ama onun öyle yapmadığı da hatırlıyorsunuz. Bir avcının avı olduğunuzda tehlikeye odaklanırsınız. Onu takip edersiniz, böylece tahmin edebilirsiniz. Tüm o küçük şeyleri daha sonra onlara ihtiyacınız olursa diye bir kenara sakladınız. Çünkü çoğu sadece önemsiz bilgi olsa bile bir şeyin geleceğini işaret etmiş olabilirlerdi.»

Başını salladı, gözleri kısıldı. “Zihnin çalışma şekli çılgınca.”

“Bu içgüdü, Kate. İyi içgüdülerin vardı. Ona dikkat ettin. Ve fırsat kendini gösterdiğinde kaçma şansın olduğunu anladın. Gücünü ve cesaretini buldun, korkunun üstesinden cesaretle geldin ve kaçtın.”

Başını eğdi. “Çünkü bir şey duydu.” Gözlerini kapattı.

Ona, hatırladığı her ne ise onu görmesi için zaman tanıdı.

“İçeri koştu, pantolonunu ve ayakkabılarını kaptı, giydi, bıçağı aldı ve kapıdan dışarı fırladı.”

Ryan öne eğildi. “Herhangi bir şey duydun mu?”

“Hayır. Belki de sadece hissetmiştir. Emin değilim. Ama dediğin gibi şimdi şansım olduğunu düşündüm. Bileklerimi yatak çerçevesine bağlayan düğümü çözmek için uğraştım. Serbest kalabildiğime inanamadım. Daha erken denemediğim için kendime kızmak istedim. Gerçi beni, onun haberi olmadan bunu yapmama yetecek kadar uzun süre yalnız bırakmadı.”

“Yani serbest kaldın.”

“Evet. Kıyafetlerimi kapacak vaktim olduğunu düşünmedim. Zaten çoğu yırtıktı. Ama ayakkabılarımı kaptım, uzaklara ve hızlı koşmak için en iyi şanss onların vereceğini biliyordum.”

Ona onaylayıcı bir bakış attı. “Akıllıca. İyi düşünülmüş.”

Övgüye duyulan takdir ışığı Kate’in gözlerinde parladıktan sonra devam etti. «Kalp atışlarımın göğsümde gümbür gümbür attığını hatırlıyorum. Kapıdan çıkmanın en zor kısım olacağını biliyordum. Bu yüzden olabildiğince hızlı fırladım.» Gözleri korkunun yankısıyla yuvarlaklaştı, sonra başka bir anıyla daha da büyüdü. «Durakladım.»

Bu onu şok etti. “Neden?”

Bir an nefesini tuttu. Şaşkın bakışları onunla buluştu. “Çünkü garip bir ses duydum.”

Geriye yaslandı bir açıklama bekleyerek. “Onun sesi değil miydi?”

Ona baktı. “Hayır. Başka birinin sesiydi.” Ağzını eliyle kapattı. “Bunu neden şimdiye kadar hatırlamadım?”

“Şok. Travma. O ölmüştü, tehdit gitmişti. Bu yüzden oraya geri dönüp bunu düşünmene gerek kalmamıştı.” Elini masaya koydu. “Onları gördün mü?”

“Hayır. Kulübenin diğer tarafındaydılar.”

“Bir erkek miydi? Bir kadın mıydı?”

“Bir erkek.” Gözlerindeki bir şey ona orada olduğunu, belki de hatırladıklarını yeniden değerlendirdiğini, anlamlandırmaya çalıştığını gösteriyordu.

“Ne dediklerini hatırlıyor musun?”

“Durakladım çünkü o, ‘Burada olmamalısın. Bu seni ilgilendirmez,’ dedi. Sonra o tuhaf ses, ‘Bunu neden yaptığını biliyorum, ama yapmana gerek yok. Durabilirsin,’ dedi. Ve o da, ‘Buna ihtiyacım var!’ diye bağırdı.”

Kate titredi. “O sözler beni ürpertti ve koştum.” Ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. “O sözlerin doğru olduğunu bildi-

ğim için olabildiğince hızlı koştum. Beni öldürmesi gerekiyordu. İşi bitirmeden tatmin olmayacaktı. Yapılması gerekiyordu.” Kate kollarını beline doladı ve kendine sarıldı.

Ryan düşünmeye çalıştı. Orada Gül Biçen’i durdurmaya çalışan kim olabilirdi?

Belli ki ne yaptığını bilen biri. Kulübenin nerede olduğunu ve oraya nasıl gidileceğini bilen biri, bulması kolay olmasa bile. FBI denemiş ama başaramamıştı. Elbette birkaç gün içinde aramayı bırakmışlardı. Davalarını çözmek için o yere veya oradaki herhangi bir kanıta ihtiyaçları yoktu. Kate ellerindeydi. Katil ölmüştü.

“Yani kaçtıktan sonra sadece katili tekrar gördün. Seni bulan çift dışında kimseyi görmedin.”

“Kamyonuyla geldi. Başka kimseyi görmedim.” Kate titrek bir elini saçlarının üzerinden geçirdi. “Başka biri olabilirdi. Hatta başka bir araba. Sadece... hatırlayamıyorum. Çok hızlı oldu. Beni yakalayacak diye çok korkmuştum. O noktada zihnim... Her şey kaybolmuş gibi hissettim. Oradan kurtulacağımı düşünmedim. Bana yardım eden o iki iyi insanı muhtemelen öldürecek diye inanılmaz derecede üzüldüğümü hatırlıyorum.” Kate kollarını beline doladı ve içine kapandı.

“Ama onlar iyiler. Ve sen güvendesin.” Sürekli ona hatırlatıyordu çünkü geçmiş onu acıya, çaresizliğe ve hayatının sona ereceği korkusuna geri çekiyordu. O zamanlar buna inanmıştı. Onun sadece hayatta kalmadığını, yeniden hayat bulduğunu hatırlamasına ve inanmasına ihtiyacı vardı.

Kate kendini toparladı ve daha dik oturdu. “Sence bu araştırmaya yardımcı olacak mı? Yani başka biri onun ne yaptığını biliyordu. Kulübedeydiler, aslında durmasını istiyorlardı. Benim hayatımı kurtarmaya çalışıyorlardı. Değil mi?”

Belki. Gerçi Gül Biçen'in durmayı kabul etse bile Kate'i hayatta bırakacağından şüpheliydi. Bir tanığı hayatta bırakamazdı. Ömür boyu hapse girerdi. Ve eğer oraya gelen biri ne yaptığını biliyorsa suç ortağı olarak suçlanabilirdi.

Ama bu kişiyi bulmak, taklitçi katili tespit etmelerine yardımcı olabilirdi.

"Kulübede Gül Biçen'le yüzleşen kişinin şimdi cinayet işleyen kişiyle aynı kişi olduğunu düşünmüyorum." Birinin o zamanlar durmasını isteyip sonra Freddy Poole'a tuhaf bir saygı duruşu olarak bitirmek istediği şeyi üstlenmesi çok uzak bir ihtimaldi. Ve bu da Ryan'a bunun aileden olması gerektiğini düşündürdü. Ya da belki çok yakın, ömür boyu bir arkadaş. Çünkü ancak ihanet etmeyeceğine güvendiği birine bu sırrı emanet ederdi.

Ancak riskler bu kadar yüksekken ve kadınlar ölürken aile ve arkadaşlar bile ahlaklarını görmezden gelmeyi ve bunun devam etmesine izin vermeyi zor bulurlardı.

Freddy'i o kulübede görmeye giden her kimse onu durdurmaya çalışıyordu. Muhtemelen polise gitmeden ve Gül Biçen'i kendi durdurmadan önce son bir girişimdi.

"Ajan Chapman ile konuşacağım ve ona hatırladıklarını söyleyeceğim. Kulübeye gelen her kimse Freddy Poole'u saklandığı yeri bilecek kadar iyi tanıyordu."

"Ve ne yaptığını biliyor ve sırrını saklıyordu," diye belirtti Kate. "Kesinlikle."

Kate nefesi kesildi. "Kardeşi." Alt dudağını ısırды. "Neden daha önce onu düşünmediğimi bilmiyorum. Bir kere tanışmıştım."

Tekrar şaşırان Ryan, "Tanıştın mı?" diye sordu.

Korkunç suçlar işleyen kişilerin birçok aile üyesi kurbanlara sempati duyarken ve özür dilemek isterken, çoğu doğrudan kur-

banlara ulaşmaz, onlara iyileşmeleri için alan tanırdı. Freddy'nin kardeşinin sadece ulaşmakla kalmayıp Kate ile bizzat tanışması onu şaşırttı.

“Özür dilemek ve bana Freddy kabusa dönüşmeden önceki kardeşini anlatmak istedi.”

Freddy her zaman bir canavar olmamıştı. Onu sevenler için Freddy yaptığı en kötü şeylerden daha fazlasıydı. O bir oğuldu, bir kardeşti, bir arkadaştı. Kimse tamamen kötü ya da tamamen iyi olamaz.

“Onunla konuşmak zor muydu?”

“Evet. O zamanlar, ona zaman ayırdığım için deli olduğumu düşündüm. Ama...”

“Anlamak istedin.” Ryan da merak ederdi.

“Evet.”

“Yardıma dokundu mu?”

“Bazı yönlerden evet. Diğerlerinde... hayır.” Kate iç çekti, omuzları çökmüştü. Bugünlük usanmıştı.

Ryan kahvesini bitirmişti.

Onunki neredeyse doluydu ve muhtemelen içilemeyecek kadar soğuktu.

“Çok iyiydin Kate. Tüm bu kötü anıları tekrar canlandırmak zorunda kaldığımız için üzgünüm.”

“Bunu tekrar konuşmayı dört gözle beklemiyordum. Ama seninle konuşmak, odağı diğer konulara kaydırmak, aslında daha gerçek hissettiriyor ve ayrıca anlamayı kolaylaştırıyor.” Ona baktı.

“Bu mantıklı geliyor mu?”

Gerçekten ne demek istediğini anladığını düşündü. Ona göre bu ona uygulanan dehşetlerin canlı bir kabusuydu. “Artık mekânı

anlamış oldun. Onu da. Canavar, hayatında ne yaptığını bilen ve durmasını isteyen birine sahip bir adamdı. Konuştuğu adamın yapamadığını duydun.”

“Sanırım yapmak istedi.” Kate tekrar iç çekti. “İçindeki karanlık bir şey onun durmasına izin vermedi.”

“Ve şimdi onu gerçekten kim olduğunu görüyorsun. Sadece bir katilden fazlası. Şeytanlarına yenik düşmüş ve korkunç şeyler yapmış bir adam.”

“Acınası bir adam. Durabilirdi. Eğer o şeyleri yapmak istemiyorsa kendini ihbar edip yardım isteyebilirdi. Ama onları yapmak istedi.” Gözleri öfkeyle doldu. “Biri biliyordu. Onu durdurmalıydılar.”

“Belki de bu şansı yakalayamadılar çünkü seninle paçayı kurtarayacağını anladığı anda kendini durdurmayı seçti.”

Kate başını iki yana salladı. “Hayır. Hapishaneye gitmek istemedi, orada yapmak istediği şeyleri yapamazdı. Kafes yerine ölümü ve bir mirası seçti. Kötü şöhretli Gül Biçen. Ve şimdi biri bundan pay almak ve kendine bir isim yapmak istiyor. Beni büyük bir sansasyon yaratmak için kullanmak istiyor. Gül Biçen’den kurtulan yedinci kurban, halefi tarafından öldürülüyor. Harika bir manşet olur. Ulusal dikkat çeker.”

Kate’in yüzüne ciddi bir ifade yayıldı. “Bakalım ne gibi bir gösteri yapacak merak ediyorum.”

16. Bölüm

Bakalım ne gibi bir gösteri yapacak merak ediyorum.

Bu uğursuz düşünce Ryan FBI ofisindeki konferans salonunda Ajan Chapman'a katıldığında kafasında yankılandı. "Az önce Kate'in yanındaydım. Yeni bir şeyler hatırladı."

Ajan Chapman koltuğunda dikleşti, gözlerinde bir ilgi parıltısı vardı. "Nedir?"

"Kaçtığı gece kulübede başka biri vardı. Bu kaçması için ihtiyacı olan dikkat dağıtıcı şeydi."

"Kişiyi tespit etti mi?" Ajan Chapman cevabı merakla sordu.

"Onu hiç görmedi. Sesini duydu, Freddy'ye durmasını söylüyordu. O da geri bağırdı, 'Buna ihtiyacım var!'"

"Lanet olsun." Ajan Chapman başını salladı. "Bu..."

"Ürpertici." Evet. Ryan bu sözleri iliklerine kadar hissetti. "Kate'i yolda buldukları geceki polis raporunu kontrol edebilir misin? Onun için duran iyi Samaritler dışında başka araba var mıydı?"

Ajan Chapman dizüstü bilgisayarında yazdı ve bilgileri okudu.

Ryan sabırsızca bekledi, orada bir şeyler bulmayı umuyordu.

"Polis raporu sadece Vivian ve Jamal'ın Kate'e yardım etmek için durduğunu belirtiyor. Olay yerinde alınan her iki tanığın ifadesi de bende. Hiçbir tanık, Freddy Poole'un kullandığı kamyon dışında başka bir araba gördüğünü bildirmiyor." Ajan Chapman ona baktı. "Yani kulübedeki kişi Freddy, Kate'in peşinden gittiğinde onu takip etmemiş."

Ryan, Kate'in ilk tanıştıklarında kendisine tarif ettiklerini düşündü. "İki şeritli bir yoldu. Freddy, Kate'i yakalamak için hangi

yöne gideceğini biliyordu. Şans eseri olduğu düşünölmeyecek kadar çok hızlı oraya ulaşmıştı.”

Ajan Chapman dava notlarına tekrar baktı. “Jamal, kamyonun onlara doğru yavaşça geldiğini belirtiyor.”

“Yol boyunca onu arıyordu.”

Ajan Chapman onun bakışıyla karşılaştı. “Yani kulübede konuştuğu kişi muhtemelen ayrıldı ve Kate’in bulunduğu yerin tersine gitti, aksi takdirde Kate’i ilk bulan kişi o olabilirdi.”

Bu Ryan’a mantıklı geldi.

Ajan Chapman bu düşünce çizgisini sürdürdü. “Freddy, diğer kişiyi Kate’i kurtarmaya çalışmadan ayrılmaya ikna ediyor. Kulübeye geri dönüyor ve Kate orada değil. Kamyonuna atlayıp oradan hızla uzaklaşıyor, başkası bulmadan onu bulmaya çalışıyor. Eğer Kate yola çıkarsa ya yolu takip eder ya da yardım için birine el sallayacaktır. Ona ilk ulaşan olmak istiyor ama geç kalıyor. Ulaşılmış durumda. Onu tekrar kamyonu sokmaya çalışıyor ama girmiyor ve polis geliyor. Ve bunun sonunu ikimiz de biliyoruz.”

“Kulübedeki kişi kardeşi olmalıydı,” diye ekledi Ajan Chapman tereddüt etmeden.

“Kate ve ben de öyle düşünüyoruz. Bu riskli bir konuşma. Freddy ona dönebilirdi ve sırrını saklamak için onu öldürebilirdi. Eğer kardeşiyse onun oradan ayrılması için yakın olmaları gerekirdi.”

Ryan’ın bugüne kadar bir kardeşten haberi yoktu. Davaya sadece Kate bulunduğunda dahil olmuştu. Esasen soğuk bir şekilde net bir hedefle dahil olmuştu: Kate’ten onu nasıl kaçırdığını, nereye götürdüğünü, ona ne yaptığını ve nasıl kaçtığını öğrenmek.

Ama bir kardeş davayı daha da ilginç hale getirdi. Özellikle de Freddy’yi durdurmak için oraya gitmiş ama nihayetinde, Ryan’ın

tahminine göre, Kate'i kurtarmaya çalışmadan ayrılmıştı. "Bana ondan bahset."

"Freddy Poole'u teşhis ettikten sonra aile bilgilerini buldum. Ölüm bildirimini kardeşine bizzat yaptım. Kardeşinin nasıl öldüğünü duyduğunda harap olmasından başka bir şey hatırlamıyorum."

"Kardeşinin tuhaf davranıp davranmadığını veya iletişimde olup olmadığını sordun mu? Buna benzer bir şey?"

"Adam perişan olmuştu." Ajan Chapman kaşlarını çatı. "Ama birkaç gün sonra takip ettim ve bazı temel bilgiler aldım çünkü Freddy'nin kimseyle yakın temasta olmayan, yalnızlaşan biri olduğu açıktı. Elbette kardeşi onu koruyordu. Katil elimizdeydi. Kate, Freddy'yi kendisini kaçıran ve tecavüz eden kişi olarak teşhis etti. Ölmüştü. Dava neredeyse kapanmıştı."

Ryan anladı. Kimseyi yargılayacakları yokken niye, niçin ve nasıl sorularına insan gücü harcasınlar ki. Kate kendisiyle yaptığı görüşmede bunların çoğunu vermişti. Freddy Poole'un Gül Biçen olduğundan emin olmaları gerekiyordu. Kate bunu onlara yeterince doğruladı.

Ve cinayetler durdu.

Şimdiye kadar.

Ve bu katil yöntemini küçük şekillerde değiştirdiği için, bunun uzun bir ara verdikten sonra geri dönen Gül Biçen değil, bir taklitçi olduğu mantıklıydı. Tabii Gül Biçen aslında Freddy değilse.

Eğer başladığın şeyi devam ettiriyorsan, neden orijinal altı kur-bana benzeyen kadınları öldürerek yeniden başlarsın ki şu an sadece beş tane olsalar bile? Gül Biçen başladığı şeyi bitirmek için Kate'i kaçırp öldürür, sonra devam ederdi.

Hayır. Bu yeni biri olmalıydı.

O kadar zeki olduğunu düşünen biri ki Kate’i oyuna soktuktan sonra bile tüm cinayetlerden paçayı sıyrabileceğini düşünüyor.

Bu düşünce aklına Todd Lane’i getirdi. Cinayetten paçayı sıyırmıştı. Şimdiye kadar.

Gül Biçen ile yeni katil arasında güçlü bir bağlantı olmalıydı ve Todd ile Freddy arasında hiç bulunamamıştı. Ama Todd sadece bir hayran olabilirdi.

Ryan’a daha fazla bilgi lazımdı. “Kardeşini tekrar sorgulamalıyız.”

“Yapamayız,” dedi Ajan Chapman bir klasör açarak. “Öldü...” Ajan Chapman bir an düşündü, sonra devam etti. “On bir ay önce. İntihar. Cinayetler başladığında onu araştırdım, tekrar konuşup bir şeyler olup olmadığını görmek umuduyla.”

Yeni kaçırımlar ve cinayetler onun ölümünden sonra başlamıştı.

“Nasıl yaptı?” Suçluluk bazı insanları umutsuzluğun derinliklerine ve suçlamalar diyarına sürükleyebilen güçlü bir duyguydu.

“Kendini garajında asmış.”

Freddy’nin kardeşi, kardeşinin kurbanlarına yaptıklarından bir şekilde kendini sorumlu hissettiği için mi intihar etti?

“Konuşabileceğimiz aileden başka kimse kaldı mı?”

Ajan Chapman parmağını dosyadaki sayfada gezdirdi. “Henry Poole geride bir eş ve bir oğul bıraktı. Margo ve Phillip. Çocuk on dokuz yaşında.” Ajan Chapman başını iki yana salladı. “Özellikle bu şekilde bir ebeveyni kaybetmek için çok genç.”

Ryan onayladı ve zavallı çocuğa sempati duydu. Hayatında çok trajedi yaşamıştı. Bu yıkıcı kaybın üstesinden gelmesine yardımcı olacak insanlar etrafındadır diye umdu. “Onlarla Freddy hakkındaki izlenimlerini konuşmayı ve yaptıklarının, kim olduğunun Henry’nin hayatına mal olup olmadığına dair konuşmayı çok

isterim. Belki Freddy ve Henry'nin arkadaş çevresindeki kişilere ışık tutabilirler. Belki de şimdi cinayet işleyen kişi Henry'ye veya aileden birine ulaşmıştır."

"Hayatta kalan Poole'ları arayacağım ve davaya yardım edip etmeyeceklerini soracağım."

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Belki bir katili durdurabiliriz."

Ajan Chapman koltuğuna geri yaslandı. "Ekibim Reed'in hayatını daha derinlemesine inceliyor, onu kurbanlarla ilişkilendiren bir şey olup olmadığını araştırıyor."

Eğer Kate'in erkek arkadaşı işin içindeyse bu Kate'i mahvederdi. Böyle bir şeyden kurtulup kurtulamayacağını bilmiyordu. Muhtemelen hayatında başka hiçbir canlıya güvenemezdi.

Bu durumdan onun adına nefret etti. Daha iyisini hak ediyordu. Ryan sadece, "Kanıtları takip edeceğiz," diyebildi.

"Margo Poole'u arayacağım ve bugün bizi görüp göremeyeceğini soracağım."

17. Bölüm

Ryan öğle yemeğinden ve Özel Ajan Booker'la görüşükten sonra Ajan Chapman'ın ofisine girdi. Patronu, davaya dahil olduğundan memnundu ve Kate'in başka yeni bilgiler hatırlamasına yardımcı olabileceğini umuyordu. O gece kulübede başka birinin daha olduğunu bilmek, onları katile götürebilirdi.

“Selam,” dedi Ajan Chapman kapıdan içeri adımını attığı an. “Poole ailesini derinlemesine inceledim. İlginç ve kirli bir geçmişleri var.”

“Nasıl yani?”

“İnsanların merak ettiği soru bu. Canavarlar doğuştan mı öyledir, yoksa sonradan mı olurlar?” Bu Ryan'ı duraksattı çünkü kötü şeyler görmüştü ve kendini sık sık aynı soruyu kendine sorarken bulurdu. “Freddy ve Henry Poole büyüleyici bir hayat sürmediler. Anaokulundan itibaren ihmal ve istismar nedeniyle sürekli koruyucu ailelere gidip geliyor, sonra da annelerinin yanına geri dönüyorlardı. Koruyucu ailelerden bazıları da hiç de iyi değildi. Aynı korkunç nedenlerle annelerinden alındıkları gibi birkaç kez daha taşındılar. Çoğu durumda bir kötü durumdan diğerine götürüldüler, kendilerini sevildikleri güvenli bir yer bulamadılar. Freddy'nin öfke nöbetleri ve kötü huyları hakkında daha çok not vardı. Henry ise daha sessiz görünüyordu, ancak büyük kardeş Freddy'ye hakkını vermeliyim. Başının belaya girmesi genellikle Henry'yi koruduğu içindi.”

Ryan bu koşullar altında bir ağabeyin aynen bunu yapacağını anlayabiliyordu. Ve ihmal ve istismar, kadınları kaçırmak, tecavüz

etmek ve öldürmek için bir mazeret olmasa da Freddy'yi neyin böyle yaptığını gösteriyordu.

Yaralı insanlar, insanları yaralar.

“Peki sonunda anneden tamamen alındılar mı?”

“Tam olarak değil. Freddy on altı, Henry on üç yaşındayken evleri alevler içinde kaldı. Anneleri öldü.”

Ryan öne doğru oturdu. “Yangın kaza mı sayıldı?”

“Şüpheli. Ama itfaiyenin kundaklama olduğuna dair kesin kanıtı yoktu.”

Ryan senaryoyu düşündü. “Anne nerede bulundu?”

“Yıkılan çatı enkazının altındaki yatakta. Adli tabip duman zehirlenmesi kanıtı bulsa da yaygın değildi.”

“Yangın başladıktan kısa süre sonra ölmüş.”

“Evet,” Ajan Chapman onayladı. “Yangın mutfakta başlamasına rağmen.”

Ryan, Ajan Chapman'ın şüpheli bakışını okudu. “Tahmin edeyim. Gaz sobası.”

Ajan Chapman başını salladı. “Freddy, annelerinin daha önce onlara yemek vermeyi reddettiği için kendisi ve Henry için bir şeyler pişirdiğini söyledi. Anneleri uykuya dalmadan önce odalarından gizlice çıkıp yemek için beklemişler.”

“Yani yağdan yangın başlıyor ama annelerini evden çıkarmaya çalışmıyorlar.”

İstismara uğramış çocuklar intikam peşinde mi?

“Dumanın çok yoğun olduğunu, yangının çok hızlı yayıldığını söylediler. Ve annelerinin penceresini kırmak için evin etrafından dolaştıklarında yangın odayı daha da hızlı kaplamış.”

“Bu da annenin yatak odası kapısının açık olması gerektiği anlamına geliyor.”

Ajan Chapman düşünceli bir hal aldı. “Odalarından gizlice yemek almak için çıkmaları ama annelerinin onları duymaması için kapısını kapatmamaları garip.”

Ryan başını salladı. “Bu hikâyenin çoğu şüpheli. Ama kesin de değil.»

Ajan Chapman kaşlarını çatı. “Hayır, değil. Ve şimdi ikisi de öldü, bu yüzden asla emin olamayacağız.”

“Peki sonra çocuklar birlikte koruyucu bir aileye mi düştüler?”

“Maalesef, bu sırada ayrıldılar. Henry iyi bir aileyle yaşamaya başladı. Tüm raporlara göre notları düzeldi, okulda devamsızlık yapmayı bıraktı ve liseyi onur derecesiyle bitirdi. Bursla üniversiteye gitti.”

“Tahmin edeyim. Freddy aynı deneyimi yaşamadı.”

“Sadece iki yıl daha koruyucu ailede kaldı, reşit olana kadar. Kayıtları, iki yılda dört kez taşındığını, çok kaçtığını, okula pek gitmediğini ve mezun olmadığını gösteriyor, ancak savunucuları tarafından yazılan tüm raporlar onun zeki, ifade yeteneği yüksek olduğunu ve potansiyelini tam olarak kullanmadığını söylüyor.”

“Hayatındaki tüm bu karmaşayla nasıl yapabilirdi ki?”

“Kesinlikle.”

Ryan tüm bunları sindirdi. “Yani Freddy ve Henry’nin çocukluklarına dayanarak kim olduklarına ve ne hale geldiklerine dair bir fikrimiz var.”

“Henry kariyer ve aile sahibi oldu. Freddy’nin kanunla birkaç kez başı belaya girdi, hiçbiri çok ciddi değildi, bir sürü farklı işte çalıştı, sonra seri katil oldu. İkisi de genç yaşta öldü.”

“Peki ya babaları? Neredeydi?”

“Gençlik kayıtlarında bir rapor var. Çocuklar ilk kez koruyucu aileye yerleştirildiğinde babalarıyla iletişime geçilmiş. Onları almayı reddetmiş ve kuruma bir daha aramamalarını söylemiş. Bir sürü küçük suçtan sabıkası varmış, çoğunlukla hırsızlık, sarhoşluk ve düzensizlik, alkollü araç kullanma ve birkaç küçük saldırı.”

“Bar kavgaları mı?” Ryan tahmin etti.

Ajan başını sallayarak onayladı. “O da genç yaşta öldü. Elli üç yaşında. Karaciğer yetmezliğinden.”

Sürekli alkolik, Ryan işlediği suçlara dayanarak böyle varsaydı.

Ajan Chapman ayağa kalktı. “Bayan Poole yeni geldi galiba.” Çenesini Ryan’ın arkasındaki pencereye doğru uzattı.

Döndü ve narin, koyu saçlı kadının, binanın diğer tarafında, Ajan Chapman’ın ofisinin dışındaki kabinlerin karşısındaki konferans odasına girdiğini gördü.

“Hazır mısın?”

Ryan ayağa kalktı ve Ajan Chapman’ın önüne geçti. Kadın önüne bir bardak suyla bir sandalyeye otururken konferans odasına girdi.

Onları karşılamak için ayağa kalktı. “Ajan Chapman?”

Ajan öne çıktı, elini uzattı. “Bizi bugün görmeye geldiğiniz için teşekkürler, Bayan Poole.” Tokalaştılar.

Ryan kadına yakınlaştı ve elini uzattı. “Ben Ryan Strickland. Psikoloğum. FBI’ya danışmanlık yapıyorum.”

“İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Açıkçası beni bugün buraya neden çağırdığınız konusunda biraz kafam karışık.”

Ryan, Bayan Poole’un karşısına oturdu. “Sanırım Ajan Chapman size son zamanlarda haberlerde gördüğünüz cinayetleri araştırdığımızı söyledi.”

“Söyledi. Ama bunun benimle ne ilgisi var?” Gözleri bir anlama parıltısıyla büyüdü. “Cinayetler Gül Biçen’inkilere benziyor olmalı,” diye tahmin etti.

Ryan ajana baktı, o da ona devam etmesi için başını salladı ve liderliği devralmasını işaret etti. “Bunun bir taklitçi katil olduğuna inanıyoruz.” Ryan, Bayan Poole’a bunu anlaması için zaman tanıdı. “Katil, Kate Doyle’a ulaşıyor.”

Nefesi kesildi. “Hayatta kalan kadın mı?”

“Evet. Katil her yeni kurbanı kaçırdıktan sonra ona güller bırakıyor.”

Bayan Poole ellerini masaya koydu. “Anlamıyorum. Bunun benimle ne ilgisi var?”

“Doğrudan hiçbir ilgisi yok. Sizi buraya Freddy ve kocanız Henry hakkında bildiklerinizi konuşmak için çağırdık.”

“Eski kocam.” Ayrılık hakkında öfkeden çok üzgün görünüyordu.

“Elbette. Freddy’nin açığa çıkmasından ve ölmesinden hemen sonra boşandınız.”

Bakışları kucağına düştü. “Artık dayanamıyordum. Henry hep onu savunuyordu. Ve sonra Freddy’nin... o korkunç şeyleri yaptığını öğrenmek.” Bayan Poole ellerini masada sıkıca birbirine ke-netledi. “Ve Henry, Freddy olmadan kendi olmaktan çıktı.”

“Henry, Freddy’nin ne yaptığını biliyor muydu?”

Bayan Poole başını eğik tuttu. “Sanırım artık kimin bildiği önemli değil. İkisi de öldü.”

Ryan, Ajan Chapman’la bakıştı; önemli bir şey keşfetmek üzere olduklarına dair beklentisi, Ajan Chapman’ın gözlerinde de yansıyor.

Bayan Poole onlara kısa bir bakış attı, sonra bakışları kenetli ellerine düştü. “Henry’nin Freddy’nin o kadınları alıp öldürdüğünü bilip bilmediğini bilmiyorum. Kesin olarak değil. Muhtemelen biliyordu.” Dudaklarını sıktı, onlara kısa bir an baktı, sonra başka tarafa baktı. “Freddy başı ne zaman belaya girse Henry’ye gelirdi. Çoğunlukla küçük şeylerdi. Ama her zaman bir şeyler vardı.” Bakışlarını onlarla buluşturdu. “Ve çoğu zaman sempati duydum. Yani çocukken yaşadıkları hayat. Hiçbir çocuk öyle büyümemeli.”

“Bununla ne demek istediğinizi açıkla mısınız?” Ryan, okudukları kıt raporlarda yer almayan ayrıntıları doldurmasını umuyordu.

Bayan Poole dudaklarını büktü, gözleri öfke ve tiksintiyle doluydu. “Anneleri hiç anne gibi değildi. Onlara zarar verdi. Onları aç bıraktı. Onları cezalandırdı. Ve daha kötüsü...” Son kelime zar zor duyulur bir fısıltıyla söylendi.

Zihni oraya gitmek istemese de Ryan merak etti, daha kötü ne olabilirdi? Diğer davalardaki deneyimine dayanarak aklına gelen olasılıklar onu irkiltti. “Sosyal hizmetler dosyalarında olmayan ne biliyorsunuz?”

İç çekti. «Yanlışlıkla öğrendim. Genellikle ne kadar tükettiği konusunda çok dikkatliydi. Ama arada sırada çok stresli olduğunda veya Freddy ile ilgili bir şey çıktığında Henry içerdi. Çok içerdi. Kötü bir geceden sonra her zaman kendini toparlardı. Ama bu bir seferinde, evliliğimizin başlarında...»

Bayan Poole geçmişe dalıp daha fazla konuşmayınca Ryan onu cesaretlendirdi. “Ne anlattı sana?”

“Her şeyi. Tüm o pisliği. Annesi onlara sadece kötü davranmakla kalmadı, istismar etti. Çoğunlukla Freddy’yi. Çünkü annelerini Henry’den uzak tutmaya çalıştı. Ama bu her zaman işe

yaramadı. Henry için on yaşındayken oldu. Annesi Freddy'yi çok kötü dövdü, oğluna bir kadına nasıl davranacağını öğretmesini engellemeyeceğini söyledi.”

Ajan Chapman sessizce küfretti.

Ryan, Bayan Poole'a odaklanmaya devam etti ve acı gerçeği dile getirdi. “Hem erkek çocukları cinsel olarak istismar etti hem de tecavüz etti.”

Bayan Poole birkaç kez başını salladı, bakışları hâlâ aşağıdaydı, elleri kenetlenmişti. Ama sonra ona baktı. “Freddy, Henry'yi korumaya çalıştı ama Freddy büyüdükçe anneleri Henry'yi daha çok istedi.”

Ryan, Freddy'nin büyüdüğünü düşündü. Daha güçlüydü. Savaşabilirdi, gerçi annesi Henry'yi taciz etmesin diye muhtemelen karşı koymuyordu. Muhtemelen istediğini elde etmek için çocukları birbirine karşı getirirdi. Ancak çocuklar büyüdükçe manipülasyon o kadar iyi işlemedi.

“Freddy, Henry'yi koruyamadığı için çok kızgındı, bu yüzden işi kendi eline aldı.”

“Ne yaptı?” Ryan'ın iyi bir fikri vardı ama Bayan Poole'un hikâyeyi anlatmasını istedi.

“Onu öldürdü.” Bayan Poole bakışlarını üzerinde tuttu, gözlerinde onay vardı. “Henry bir hafta boyunca planladığını söyledi. Freddy tam olarak nasıl yapacağını biliyordu. Ve bir dahaki sefere onu yatağına zorladığında her zaman yaptığını yaptı ve dikkati dağılana kadar güle baktı, sonra yastığının altından bıçağı çekti ve kaburgalarının hemen altından kara kalbine sapladı.”

Ryan koltuğuna geri yaslandı ve bunu düşündü.

Bayan Poole onlara Freddy'nin nasıl paçayı sıyırdığına dair yapbozun son parçasını verdi. “Freddy, ateşin bıçak yarasını kapat-

mayacağını biliyordu, bu yüzden tavandaki vantilatöre bağlı cam lambayı kırdı ve bir parçasını ona sapladı.”

“Yangın nedeniyle tavanın çökmesi gerisini halletti,” diye tahmin etti Ryan ve Ajan Chapman’ın bakışını hissetti ama Bayan Poole’dan gözlerini ayırmadı. “Freddy’yi cinayet için neden ihbar etmediniz?” Cevabı biliyordu, ama o sormazsa, Ajan Chapman’ın kanun uygulayıcı olarak sorması gerekiyordu.

Bayan Poole tereddüt etmedi veya sözlerini sakınmadı. “Hak etmişti.”

“Henry bu konuda suçluluk hissetti mi?” diye sordu Ajan Chapman.

“Hayır.” Kaşlarını çatı. “Onun hakkında değil. Freddy’nin onu korurken çok fazla şeye katlandığı için suçluluk duydu. Bu yüzden Henry yetişkin olduklarında Freddy’ye yardım etmek için çok uğraştı. Freddy’ye neden olduğu şeyleri telafi etmek istedi.”

“Ama onlara zarar veren anneleriydi,” diye belirtti Ajan Chapman.

“Ve Freddy, Henry’nin sırasını defalarca aldı. O kötü kadın, Freddy’nin uymasını sağlamak için Henry’yi kullandı. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Freddy sonunda korkunç şeyler yaptı mı? Evet. Buna itiraz edemem. Ama bir şekilde, onun buna nasıl dönüştüğünü anlıyor muyum? Evet. Onu bir tecavüzcü ve bir katil yaptı.”

“Eşiniz, Freddy’nin o kadınları kaçırıp öldürdüğünü tüm zaman boyunca biliyor muydu?”

“Tam olarak bilmiyorum.” Omuz silkti ama kendi sözlerine inanıyormuş gibi görünmüyordu. “Evliliğimizin son birkaç yılı çok çalkantılıydı. Ama muhtemelen. Henry, Freddy’nin ona ihtiyacı olması ihtimaline karşı Freddy’yi takip etmeyi kendine görev edinmişti. Sanırım çoğu zaman Henry, Freddy’nin şeytanları onu ele

geçirip yapmaması gereken bir şey yapana kadar onu doğru yolda tuttu.” Bayan Poole kaşlarını çattı ve ellerine odaklandı. “Neredeyse son dört yıldır Freddy hakkında çok düşündüm. Çok acı çekiyordu. Eğer onu iyileştirmenin bir yolunu bulamazsanız, eğer hakkında konuşmaya istekli değilseniz, geriye sadece ondan kurtulmaya çalışmak kalır. Freddy bunu başkalarına çektiriyordu, muhtemelen bu sayede kendini daha iyi hissedeceğini umuyordu. Belki de o kadınlara zarar vermek o anlık iyi hissettirmiştir. Belki de annesini defalarca öldürmek kısa bir süre için onu bir şekilde rahatlatmıştır.”

Ryan onun bunu düşündüğünü ve şimdi Freddy Poole, yani Gül Biçen hakkında kendisiyle aynı sonuçlara vardığını görmekten etkilendi. “Güle baktığından bahsettin. Ne demek istedin?”

“Freddy’nin, kurbanlarını aldığı yerlere güller bıraktığını biliyorum. Sanırım bir hediye bırakmak istedi ki o kadınları tanıyan biri onların kaçırıldığını bilsin. Bunun bir özür mü yoksa sadece kendini ele vermenin bir yolu mu olduğunu bilmiyorum.”

“Yaptıklarından pişmanlık duyduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Başını eğdi ve kaşlarını çattı. “O gerçekten çok kötü durumdaydı.”

“Peki ya güle bakma meselesi?” Ajan Chapman ona hatırlattı.

“Ah. Bunu daha sonra başka bir sarhoşluğun mırıldanan itirafinda öğrendim. Freddy, Henry’ye sürekli güle bakmasını ve annesinin ona ne yaptırdığına değil ona odaklanmasını söylemiş. Yatak odasının gül desenli duvar kâğıdı varmış. Sanırım Freddy evi bu yüzden yaktı. Artık ona veya o duvar kağıdına bir daha bakmak istemedi.”

“Freddy veya Henry’nin bu gül meselesini hiç kimseye anlatıklarını biliyor musunuz? Onu çizdiler mi?”

Omuz silkti. “Bunu kimseyle paylaşacaklarını sanmıyorum.”

“Peki ya oğlunuz Phillip? Bunlardan herhangi birini biliyor mu?” diye sordu Ajan Chapman.

“Elbette hayır. Phillip’i sevgi ve anlayışla büyötmeye çalıştık ve evi mutlulukla doldurduk. Henry, Phillip’in asla sahip olamadığı kaygısız bir hayata sahip olmasını istedi, bu yüzden Phillip’le her şeyi yaptı. Spor. Kamp. Balık tutma.”

“Favori bir yerleri var mıydı?” diye sordu ajan konuşma kaydedilmesine rağmen, her zamanki gibi not alıyordu.

“Her yerde. Yerel göller ve barajlar. Nehir, elbette. Phillip birçok spor yaptı ama sonunda en çok futbolu sevdi. Çok rekabetçi ve kazanmayı sever. Ve tüm çocuklar gibi video oyunlarını severdi, saatlerce oynardı. Bu yüzden Henry onu açık hava etkinliklerine de yönlendirdi. Neden?”

“Henry kulağa harika bir baba gibi geliyor.”

“Olmaya çalıştı, iyi bir örneği bulunmadığı için bu göreve uygun olmadığını düşünerek endişelendi. En azından annesi öldükten sonra Miller ailesi onu evlat edinene kadar yoktu. O zamana kadar birçok insanda en kötüyü görmüştü. Onun ölümüne kadar ona iyi davrandılar.”

“Freddy öldüğünde ne hissetti?”

“Yıkılmıştı. Ama aynı zamanda, garip bir şekilde rahatlamıştı.”

Ryan buna inanabilirdi ama sordu, “Neden, sence?”

“Çünkü Freddy’nin artık acı çekmesine gerek yoktu. Sonunda bu hayattan ve ona getirdiği tüm acılardan kurtulmuştu.” Henry olaylara Freddy’nin bakış açısından bakıyordu. Tıpkı Bayan Poole’un şimdi yaptığı gibi kocasını ve nasıl çıkmaza girdiğini ve neden girdiğini ve her şey dayanılmaz hale geldiğinde kendini nasıl astığını açıklıyordu.

Bu Ryan'a çok mantıklı geldi. "Henry, Freddy'nin öldüğü gün onu gördüğünden hiç bahsetti mi?"

"Hayır. Özellikle değil."

Ryan öne eğildi. "Ne dedi?"

"Freddy'yi yardım almaya ikna edemediği için üzgün olduğunu söyledi."

Buna ihtiyacım var. Freddy'nin Kate'in duyduğu sözleri Ryan'ın kafasında yankılandı.

Ryan bir adım daha ileri gitti. "Henry, Freddy'nin ölümünden kendini mi sorumlu tuttu?"

"Bence Henry, Freddy'nin başına gelen her şeyden, durdurmak için ya çok genç ya da çok güçsüz olduğu için kendini sorumlu tuttu. Hayatındaki her başarıdan, Freddy'nin sahip olmadığı hayatındaki her iyi şeyden kendini suçlu hissettiğini düşünüyorum. Ve Freddy öldüğünde Henry'yi paylaştıkları tüm acı ve kabuslarla yalnız bıraktığında artık dayanamadı." Bayan Poole'un gözleri doldu ve yaşlar yanaklarından aşağı aktı.

Ryan ayağa kalktı, odanın sonundaki kahve istasyonuna gitti ve bir peçete aldı. Peçeteyi Bayan Poole'a uzattı.

Kadın ıslak yanaklarını ve gözlerini kuruladı. "Özür dilerim. Bunların hepsini geride bıraktığımı sanıyordum."

Ryan omzunu sıvazladıktan sonra tekrar yerine oturdu. "Böylesine acı veren anıları deşmek zorunda kaldığımız için üzgünüm."

"Şimdi sadece Henry'nin huzur içinde yatmasını istiyorum. Oğlumun amcasının yanlış işleri yüzünden herkesin Phillip'i onun gibi sanmadan hayatını yaşayabilmesini istiyorum."

"Sanırım oğlunuz, Freddy'nin kimliği kamuoyuna açıklandığında bazı alaylara ve suçlamalara maruz kaldı?"

“Korkunçtu. Yıllardır bizi tanıyan insanlar bizim bunu bildiğimizi ve hiçbir şey yapmadığımızı sandı. Bizimle ilişki kurmak istemediler. Birkaçı sempati duyuyordu. Sanırım ailenizden birinin seri katil olduğu ortaya çıktığında gerçek arkadaşlarınızın kim olduğunu anlıyorsunuz.”

Ryan bunun doğru olduğunu biliyordu. “Seri katillerin en yakınlarındaki insanlara bile kim olduklarını gizlemekte iyi olduklarını kesin olarak söyleyebilecek kadar çok davada çalıştım.”

“Garip bir şey. Freddy’nin o kadınları öldürdüğü dönemde bir iki kez onu gördüğümü biliyorum. Yani hep biraz tuhaf görünürdü ama nedenini bildiğimi sanıyordum. Ama çok daha kötüymüş.”

“Phillip bu durumu nasıl karşıladı?”

“Gençler garip yaratıklardır,” diye itiraf etti. “Birçok arkadaşı bunu tuhaf bir şekilde havalı buldu. ‘Sana seni öldürmek ister gibi baktı mı?’, ‘Hiç kıyafetlerinde kan gördün mü?’, ‘Hiçbir şey öldürdüğünü gördün mü?’ gibi ürkütücü sorular sorarlardı.”

“Freddy, Henry ve Phillip ava gittiler mi?”

Bayan Poole başını iki yana salladı. “Sadece balık tutma. En azından bana anlattıkları buydu. Henry’nin çocukken yaşadıklarından sonra silahlarla, bıçaklarla veya bir şeylere zarar vermekle işinin olduğunu sanmıyorum. Hatta yakaladıkları balıkları geri bıraktıklarını bile söyledi. Phillip babasına hayrandı. Kaybı Phillip’i çok etkiledi. Ama oğlum güçlü. Okul da iyi gidiyor. Sanırım kederiyle başa çıkması ve daha bağımsız bir hayata yerleşmesi onu olgunlaştırdı. Keşke daha fazla iletişimde kalsaydı.”

“İkinizin yakın temasta olmamasının bir nedeni var mı?” Ryan, Henry’nin intiharıyla mı yoksa ilişkilerinde bir sorun mu olduğunu merak etti.

Bayan Poole bunu el sallayarak geçiştirdi. “Okuluna ve arkadaşlarıyla olmaya odaklanmış. Yetişkin gibi davranılmak ve kendi hayatını yaşamak istiyor. Ama o benim oğlum. Nasıl olduğunu bilmek istiyorum, bu yüzden belki çok arayıp dırdır ediyorumdur.”

Ryan anladı. Onun da sevgi dolu bir annesi vardı. “Annemi aramalıyım. Benden daha sık haber almak hoşuna giderdi.” Bayan Poole’u rahatlatmak istedi.

Ajan Chapman sorguya devam etti. “Oğlunuz merhum kocanızın tüm eşyalarını miras aldı mı?”

“Evet. Bildiğimiz kadarıyla başka aile üyesi yok, en azından Henry’nin hayatında olmasını isteyeceği kimse yoktu.”

Ajan Chapman bu sorgu hattına devam etti. “Henry’nin oğlunuza bıraktığı eşyalar arasında Freddy’nin eşyaları da var mıydı?”

“Evet. Gerçi Freddy’nin çok eşyası yoktu. Henry, Freddy’nin dairesindeki mobilyaları çöpe attı. Tutmaya değmezdi. Ama kişisel eşyalarını –yadigarları, resimleri, bunun gibi şeyleri– sakladı.”

Ryan, Phillip’in kendilerine Freddy’nin bazı eşyalarını gösterip göstermeyeceğini merak etti. Belki bu, başka arkadaşları veya tanıdıkları tespit etmelerine yardımcı olurdu. Belki de bu davayı çözmek için ihtiyaç duyduklarını bile bilmedikleri bir ipucu vardı.

Ajan Chapman masaya bir kalemle dokundu. “Ev yandıktan sonra ne oldu? Mülke yani.”

Bayan Poole kaşlarını çatı. “Biliyor musunuz, emin değilim. Sanırım mülk annelerine aitti ve ailede oldukça uzun süredir vardı. Ev gidince ve çocuklar koruyucu aileye geri verilince sanırım Freddy ve Henry mülkü miras aldılar. Henry bu konudan hiç bahsetmedi. Oraya bir daha dönmek isteyeceğini sanmıyorum. Belki sattılar. Belki de Phillip’e kalanların içindeydi.”

Ajan Chapman bir kaşını kaldırdı. “Phillip’in tam olarak ne aldığını bilmiyor musunuz?”

“Özellikle değil. Henry’nin dairesi, banka hesapları ve eşyaları dışında başka ne olacağını bilmiyorum. Belki bazı yatırımlar ve emeklilik fonları. Phillip genç ama yetişkin. Avukatla konuşup kendisi halletmek istedi. Her şeyde ona rehberlik etmeyi teklif ettim, ama...”

Phillip annesinin işine burnunu sokmasını istemedi.

“Gerçekten size başka söyleyebileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.” Bayan Poole alt dudağını ısırды, sonra Ajan Chapman’a baktı. “Freddy’nin annesini öldürdüğünü yetkililere söylemediğim için başım dertte mi?”

“Henry size bunu söylediğine göre bu duyumdan ibaret. Size bunu söylediğini kanıtlayamam ya da çürütemem, hatta doğru olup olmadığını bile çünkü Henry sorgulamam için burada değil. Ve zaten bu bilgiyle ne yapardım ki. İlgili tüm insanlar artık öldü. Bu yüzden sırrı ifşa etmekten endişelenmeyin. Bahse girerim omuzunuzdan bir yük kalkmıştır.”

“Keşke Freddy ve Henry de bu yükü taşımak zorunda kalmasalardı.”

“Oğlunuz bunu biliyor mu?” diye sordu Ajan Chapman.

Bayan Poole başını iki yana salladı. “Hayır. Elbette hayır. Keşke amcasını da bilmeseydi ama tüm bu basınla buna engel olamadım. Henry tüm kötülükleri Phillip’ten uzak tutmak istedi. Oğlumun normal bir hayatı olmasını istedi. Tüm bunlar tekrar ortaya çıkmasına rağmen, bunu hâlâ yapabilmesini umuyorum.”

Ryan bunun konuyu sonlandırmak için iyi bir yer olduğunu düşündü. “Bugün bizi görmeye geldiğiniz için teşekkür ederiz.”

Bayan Poole ayağa kalktı ve masadan bir adım uzaklaştı, ancak ona geri döndü. “Bu kadınları öldüren ve hayatta kalan zavallı kadını taciz eden kişinin kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?”

“Hayır.” Basit gerçeği söyledi. “Ama bulmak için çok çalışıyoruz.”

“Size yardımcı olacak bir şeyler bilmek isterdim.” Sözlerindeki samimiyet, gözlerindeki ifadeyle örtüşüyordu.

“Freddy’nin geçmişindeki boşlukları doldurarak ve yaptıklarını neden yaptığını açıklayarak bize çok yardımcı oldunuz. Bu bilgiyi, Freddy ile şu an cinayet işleyen kişi arasında bir bağlantı bulmak için kullanabiliriz. Bildiğimiz kadarıyla bu sadece Gül Biçen’in yaptıkları için aldığı türden bir dikkat çekmek isteyen biri.”

Bayan Poole gözlerini devirdi. “Tüm bu ölüm, acı ve keder aileler için, o ise on beş dakikalık şöhretini yaşasın diye. İğrenç bir şey. Umarım onu tez zamanda yakalarsınız. Umarım hayatının geri kalanını hapiste geçirir. Freddy korkunç şeyler yaptı. Ama belki de ona yapılanlardan sonra kolay bir çıkış yolunu hak etmişti.” Bayan Poole’un Henry’nin kardeşine karşı hâlâ bir şefkati vardı. Belki de Freddy, Henry’yi koruduğu ve Henry de onu sevebildiği için canavarın derinliklerinde saklı iyilik için biraz sevgi bulması daha kolay olmuştu.

18. Bölüm

Ryan ve Ajan Chapman, Bayan Poole'un anlattığı her şeyi gözden geçirdiler. Bu onları taklitçi katile götürmedi ama Gül Biçen'i daha iyi anlamalarına yardımcı oldu.

Belki onu anlamak, yeni katil hakkında onlara bir fikir verebilirdi. Muhtemelen vermezdi.

Basitçe iki çok farklı insandılar.

Freddy, annesine olan nefreti ve onu tekrar tekrar öldürme ihtiyacıyla harekete geçmişti.

Ryan, Freddy'nin kadınlarla gerçek ilişkiler kuramamasının yanı sıra, onlara zarar verdiğinde belki de sadece gelen cinsel tatminin, annesine her zaman zarar vermek istediği gibi, bir tür çarpık cinsel bileşenle karıştığını hayal etti.

Yeni katil, Gül Biçen'in ününü istiyordu.

Ryan, yedi kurbanı öldürme ve Gül Biçen'in başladığı işi bitirme arayışını tamamladıktan sonra ne olacağını merak etti. Kate'i başarıyla kaçırap öldürürse yöntemini değiştirecek miydi? Onun ölümü onu Gül Biçen'in bağlarından kurtaracak ve yeni öldürme yöntemleri keşfetmesine izin verecek miydi?

Ryan, Gül Biçen'in yaptığı gibi kadınlara tecavüz etmekten ve onları öldürmekten aynı tatmini alıp almadığını veya motivasyonu Freddy'ninkinden farklı olduğu için bunun yetersiz kalıp kalmadığını merak etti.

Belki de bunu yapan adamı yakalarlarsa öğrenme şansı bulabilirdi. Kate daha fazla zarar görmeden bunu başarabilirler diye umdu.

Ryan, Ajan Chapman'ın ofisinden ayrılmadan önce Kate'i aramış ve kontrol etmişti. Evinde her şey yolunda ve sakindi. O ve Reed evde birlikte akşam yemeği yiyorlardı.

Reed hakkında hâlâ bazı çekinceleri vardı ve nedenini bilmiyordu.

Kate onunla mutlu görünüyordu. Ona güveniyordu.

Şimdilik bunu boş vererek Ryan o gece oteline geri döndü, yolda akşam yemeği için durdu. Restoran gürültüsü istemedi ve odasında rahatlayıp düşünebilmek için paket servis tercih etti. Ama odasına girip pizzayı sehpa koyduğu anda tek yapmak istediği Molly'yi aramaktı.

Muhtemelen isteydi ama belki şanslıydı ve molada ya da işleri yavaşken ona denk gelirdi.

Sesli mesajına ulaştı. "Ne yapacağını biliyorsun ama bana mesaj atsan daha iyi olur."

Gülümsedi ve bir mesaj bıraktı. "Hey, benim. Hâlâ şehir dışındayım. Ne zaman döneceğim hakkında hiçbir fikrim yok ama ben... seni özledim. Evet. Her neyse. Mola verdiğinde falan ara beni." Kapattı, kollarını saldı ve başını eğdi, böylece ayakkabılarına bakıyordu, sonra ne kadar saçma bir mesaj olduğunu düşünerek başını iki yana salladı ve kutudan bir dilim pizza aldı.

Telefonu bir mesajla çaldı.

MOLLY: Ben de seni özledim

MOLLY: Kendimi senin orada ne yaptığını merak ederken buluyorum ve umarım kötü bir şey değildir

MOLLY: Ya da üzücü

Bunu düşünmesi, işini düşünmesi ve bunun onu yorduğunu bilmesi onu etkilemişti.

RYAN: Bugün bir sürü bilgi toplandı.

RYAN: Davaya bir ara vermeyi çok isterim. Ama aynı zamanda kimsenin daha fazla zarar görmesini de istemiyorum.

MOLLY: Kesinlikle

MOLLY: Bana şu an ne yaptığına dair bir selfie gönder.

RYAN: Sen de bana bir tane gönder.

Sosisli ve siyah zeytinli bir dilim pizzadan ısırırken bir fotoğraf çekti ve ona gönderdi.

O da ona barda dururken arkasında içki rafları, bir eli havada evrensel rock işaretini gösteren gülümseyen bir fotoğraf gönderdi.

Bu onu gülümsetti.

Müşterilerinin onun sohbetinden ve içkilerinden keyif aldıklarına emindi.

MOLLY: Hangisi daha iyi görünüyor bilmiyorum sen mi pizza mı
Tekrar güldü.

RYAN: Çok güzelsin. Eve gelince seni dışarı çıkarmak istiyorum.

MOLLY: Çıkalım o halde.

MOLLY: Gitmem gerek. Bu gece çok kalabalık. Bir locada öpüşen bir çift var. Adam sana benziyor biraz. Kadın neredeyse kucağında, eli çenesinde, dudakları onun dudaklarına kenetlenmiş. Düşünüyorum da bu biz olabilirdik.

O da şimdi öyle düşündü.

MOLLY: Tatlı rüyalar.

Ryan sırtıttı. Bunu bilerek yapmıştı, onu kendine özlem duyar halde bırakmıştı.

RYAN: Rüyamda seni göreceğim.

Çünkü davayı düşünmekten çok onu düşünmeyi tercih ederdi.

Gül Biçen'in Günlüğü

O saçma melodiyi şimdi hep mırıldanıyorum.

Eskiden uğursuz gibi gelirdi.

Şimdi her zevkimin tema müziği oldu.

Güllerimi düşünüyorum, yabani otlardan kopardıklarımı, bana öylesine çok huzur verenleri, beni ben yapanları.

Her biri aynı ve farklı.

Her biri özel ve şimdi benim bir parçam.

Sadece biri sırrımı biliyor. Sadece biri acımı biliyor. Sadece biri içimde büyüyen ihtiyacı görmezden gelemeyeceğimi anlıyor.

Durmamı istiyor.

Keske onun için durabilseydim.

İlk bağta onların acısında bir rahatlama buldum. Şimdi ise kendimi teslimiyetlerinden ve sessizliklerinden neredeyse zevk alırken buluyorum.

Garip bir his bu.

Acaba değişiyor muyum?

Acaba onlar mı beni değiştiriyor, kaçınılmaz olana boyun eğip teslim oldukça?

Şimdi gözlerindeki hayatın sönüğünü izlerken bunun bir armağan olduğunu hissediyorum. Bana verdikleri bir armağan. Yaptıkları son şey, sadece benim için.

Ve ben de o saçma melodimi mırıldanıp izliyorum ve yabani otların arasındaki bir sonraki gülü bulmayı bekliyorum. Bana son nefesiyle hayatının son kıvılcımını verecek olanı.

19. Bölüm

Ceset bir hışırtı ve sıçramayla suya düştü, sonra akıntı onu edibe ve nehir aşağı çektiğinde kayboldu. Nehir onu temizleyecekti.

Kadının ölümü, onu tarifsiz bir sevinçle yıkamıştı.”

Kulübeye dönerken o saçma melodiyi, ölüm marşını mırıldandı.

Her şey plana göre gidiyordu. Çok geçmeden olacaktı.

Kate.

Sadece onu düşünmek bile onu özlemle dolduruyordu.

Beş kişi gitti. Bir kişi kaldı.

Altıncı gülü kusursuz olmalıydı. Diğerlerinin yapmadığını yapması gerekiyordu: Kate’i savunmasız bırakmak.

Kate onun en büyük cazibesi olmaya devam ediyordu. Onu gün boyu izlemeyi, onun peşinden geldiğini bilerek keyif alıyordu.

İlk başta inanmadı. İlk gül onu üzdü ama onu neyin beklediğine ikna etmedi. Ama her yeni gülle birlikte anladı. Ne olduğunu biliyordu. Neyin geleceğini.

Şimdi onu gördüğünde takip edildiğini bilen biri gibi davranıyordu.

Onun yaklaştığını hissediyordu.

Küçücük bir fikri bile yoktu, o kadar yakındı ki.

Elbette şimdi FBI davaya el atmıştı ve polis ile federal ajanlar Kate’in evini izliyordu. Ne olursa olsun.

Onları ve artan gözetimi bekliyordu. Onu yakalamak için vızır vızır çalışıyorlardı.

Ve bu yüzden o da haberlerdeydi.
Ona henüz bir isim vermemişlerdi. Can sıkıcı piçler.
Endişelenmedi. Hakkını alacaktı.
Kate'i kendine getirecekti.
Bu fikir oldukça çekiciydi.
Ama önce Kate'i uyaracaktı.
Hiçbir şey ve hiç kimse onu ondan alıkoyamayacaktı.

20. Bölüm

Ryan sabah ilk iş Phillip Poole'u aradı, yakındaki üniversite kampüsündeki dersine gitmeden önce ona ulaşmayı umuyordu. Bayan Poole, oğlunun cep telefonu numarasını, okulunu ve çalıştığı yeri vermişti. Phillip telefonu açmadı, bu yüzden Ryan kendini FBI danışmanı olarak tanıttı ve amcası Freddy hakkında konuşmak için bir toplantı talep etti.

Mesaj on dokuz yaşındaki genci korkutmaz veya üzmez diye umdu.

Otelin açık büfe kahvaltısı ona sormak istediği soruları düşünmek için zaman tanıdı. Phillip, Gül Biçen cinayetlere başladığında ilkokuldaydı ve Kate'in kaçışından sonra Freddy Poole öldüğünde lisedeydi. Phillip'in televizyon ve internetteki haber raporlarında detaylandırılanlar dışında bir şey bilip bilmediğinden emin değildi. Bayan Poole okuldaki çocukların Phillip'e ne olduğunu kesinlikle bildirdiklerini açıkça belirtmesine rağmen, Phillip'in ailesinin onu mümkün olduğunca koruduğunu düşünüyordu.

Bir saat sonra hâlâ Phillip'ten haber alamamıştı. Belki de erken dersleri ve günün geri kalanında ders çalışıp işe gitmeyi ve akşamları arkadaşlarına zaman ayırmayı seviyordu. Üniversitedeyken Ryan'ın da öncelikleri bunlardı.

Bir anlık hevesle Phillip'i yurdunda bulmayı umarak üniversiteye gitti. Ryan okul ofisine kaydoldu, sonra Phillip'i görmek için yola çıktı. Yurda girmek için bir kimlik kartı gerekiyordu, ancak ofis ona geçici bir tane vermişti. Phillip'in ikinci kattaki kapısının önünde durdu, kapıda "hoş gelMEDiniz" yazıyordu. Yine de çaldı.

Kimse cevap vermedi.

Odadaki hiçbir sesi duymuyordu ama tam ayrılmak üzereyken koridorun aşağısından biri seslendi, “Hey, kapımda ne yapıyorsun?”

Ryan genç adamın şüpheli bakışlarıyla karşılaştı. “Phillip Poole?”

Çocuk kendinden emin bir şekilde göz temasını sürdürdü. «Kim soruyor?»

“Ryan Strickland. Ben FBI’da danışmanım.”

Phillip’i takip eden iki çocuk sırtıarak ve onu sarsarak omuzlarından tuttu. “Yok artık,” dedi içlerinden biri. Diğer sırtına vurdu. “Yalan söylemiyordun demek.”

Phillip taşıdığı karton bardakları neredeyse düşürüyordu ama onları dik tutmayı başardı. “Size demiştim,” dedi arkadaşlarına gururlu bir ifadeyle.

Ryan tam olarak neler olduğunu bilmiyordu ama Phillip’in seri katil amcasıyla bağlantılı olmaktan hoşlandığı anlaşıyordu. “Konuşmak için birkaç dakikan var mı?”

“Gül Biçen hakkında mı?” diye sordu sarışın çocuk.

Ryan hiçbir şey söylemedi, sadece Phillip’le göz temasını korudu.

Phillip o kadar memnun ve havalı görünmemeye çalıştı ama belli oldu. “Tabii, FBI için zamanım var.”

Ryan kelimelerin arkasındaki egoyu anladı. Phillip arkadaşlarının onu havalı bulmasını ve FBI ile davayla ilgili bilgisi olduğunu düşünmelerini istiyordu.

“Eminim yeni cinayetleri merak ediyordur,” diye belirtti diğer çocuk.

Elbette yeni seri katili biliyorlardı. Haberlerde her yerdeydi.

Phillip kapısını açtı heyecanlı sırıtışı hâlâ yüzündeydi. «Üzgünüm beyler sivil görevimi yapıp FBI’ın bir katili yakalamasına yardım etmem gerek.»

Sarışın, Ryan'a yandan bir bakış atarak kahvesini kaptı, alaycı bir şekilde sırıttı.

Koyu saçlı çocuk kupasını aldı başını sallayarak. "Her neyse. Sonra görüşürüz."

Sarışının neşeli tavrı, bakışları kısıldığında azaldı. "Hayal kırıklığına uğratma. Arayıp her şeyi anlatmalısın."

Phillip çenesini kaldırdı. "Biyoloji dersinde görüşürüz."

Koyu saçlı çocuk uzaklaşmaya başladı. "Gelsen iyi olur."

Ryan üniversite günlerini ve arkadaşlarıyla böyle takıldığını hatırladı, her biri hep diğerini geçmeye çalışırdı. Phillip'in arkasından yurt odasına girdi, yerin düzenli ama düzenli kullanılmış olduğunu görünce hoş bir sürpriz yaşadı.

Phillip kahvesini ve bardağını iki masadan birine koydu ve postacı çantasını başından geçirip yanındaki yatağa bıraktı.

Ryan sohbete başladı. "Pekâlâ, buraya baban ve amcan hakkında konuşmak için geldim. FBI için çalışıyor olsam da bir ajan değilim. Davalarda danışmanlık yapan bir psikoloğum. Uzmanlık alanım mağdurlar ve tanıklarla çalışmak."

Phillip masaya yaslandı. "Ben ikisi de değilim, o zaman seni buraya ne getirdi?"

Ryan telefonunu çıkardı. "Konuşmamızı kaydetmemde bir sakınca var mı, böylece davadan sorumlu ajana iletebilirim?"

Phillip omuz silkti. "Elbette. Neden olmasın? Gizleyecek bir şeyim yok ya."

Ryan kaydı başlatmak için telefonuna dokundu, sonra Phillip'in masasının üzerindeki basılı sayfalara baktı. "Davayı takip ettiğinizi görüyorum."

Phillip'te tüm kurbanların fotoğrafları ve haberleri vardı. "Bir cinayet duyarsınız ve pek bir şey düşünmezsiniz, sadece 'Ne kötü!'

dersiniz ve yolunuza devam edersiniz, çünkü sizinle alakası yoktur. Ama sonra bir tane daha, bir tane daha olur ve Gül Biçen ile bir bağlantı olabileceğine dair raporlar duyarsınız.”

“Ve sonra seninle bir alakası olur,” diye tamamladı Ryan onun için.

Phillip kollarını göğsünde kavuşturdu. “Amcam yüzünden öyle hissettiriyor. Adamı tanıyordum ama asla... yaptıklarını yaptığından şüphelenmedim.”

“Yedi kadını kaçırap tecavüz etti. Altısını öldürdü.”

Phillip bu ifadeye pek tepki vermedi. Belki de bu kadar acımasız bir şey hakkında insanların bu kadar açık sözlü olmasına alışmıştı. Belki de tepkisini kendine saklıyordu ki insanlar bundan bir anlam çıkarmasın. “Neden buradasın?”

“Annenizle Freddy ve babanız hakkında konuştum.”

“Size doğruyu mu söyledi, yoksa Freddy’nin ne yaptığını ve neden yaptığını bilmediğini mi söyledi?” Gizlemeye çalışsa da Ryan Phillip’in ebeveynleri tarafından şımartıldığı ve tam hikâyeyi bilmediği için duyduğu öfke ve kırgınlığı hissetti.

Çocuklar yetişkinler bir şeyleri açıklarken gerçek detaylar veya anlayış sunmadan onları korumak adına çoğu zaman karanlıkta bırakılırdı. Bu sadece onlara sorularla baş başa ve kendilerini etkileyen bir şeyden mahrum kalmış gibi hissettirirdi, yetişkinler onları ne kadar korumaya çalışırsa çalışsın.

“Bildiklerini çok açık bir şekilde anlattı. Özellikle de amcanız ve babanız vefat ettiği için. Onları korumak için artık gerçeği saklamak için hiçbir neden yok.”

“Ya da babamı Freddy’nin ihtiyaçlarını bildiği için tutuklanma tehlikesine atmak için.”

Ryan, Phillip’in Freddy’nin suç faaliyetlerini tanımlayışına şaşırdı. “Freddy’nin yaptıklarının nedenlerini biliyor gibisiniz.”

“Biliyorum. Üniversitenin ilk yılında birkaç psikoloji dersi aldım. Böyle bir şey bu kadar yakınına geldiğinde ve kimse size net bir cevap vermediğinde kendiniz aramaya başlarsınız. Arkadaşlarım ailede seri katil olmasını havalı, tuhaf veya iğrenç buldu. Beni balık tutmaya götüren ve bana bir evlat gibi davranan adamın nasıl böyle bir şey yapabildiğini bilmek istedim. Babamın sorumluluğunu nasıl görmezden gelip Freddy’nin tüm o kadınları öldürmesine nasıl izin verebildiğini bilmek istedim.”

“Peki o cevapları bir ders kitabında mı buldun?”

“Bununla birlikte büyürken kulak misafiri olduğum sohbetlerin parçalarından babam ve amcamın berbat bir çocukluk geçirdiğini biliyordum. Amcamın sık sık babamı korumak için dayak yediğini veya suçu üstlendiğini biliyordum. Bu yüzden babamın amcama hayatını borçlu olduğunu hissettiğini biliyordum. Amcamın sorunlarının, bozuk geçmişinin bir sonucu olduğunu biliyordum.” Phillip’in iç görüşü olgunluk ve düşünceyi gösteriyordu.

Ryan daha fazlasını bilip bilmediğini merak etti. “Baban sana hiç büyükanne ve büyürken koruyucu aileye yerleştirilmekten bahsetti mi?”

“Hayır. Bana iyi bir çocukluk yaşatmak istediğini çok ve sıkça anlatırdı. Sadece normal olmamı istedi.” Phillip omuz silkti. “Bunun gerçekte ne anlama geldiği önemli değil çünkü benim için normal olan başkası için aynı olmayabilir. Babamın normali benimki değildi, o kesin.”

Phillip haklıydı.

“Babanı özlüyor musun?”

Üzüntü gözlerini yumuşattı. «Keşke o zamanlar şimdi bildiklerimi bilseydim. Belki de tüm bunların bir anlamı olduğunu hisset-

mek için ihtiyacım olan cevapları verebilirdi. Bunun yerine kendi başıma anlamlandırmak zorunda kaldım.»

Ryan gerçek gelme nedenine giriş yaptı. “Anneniz bana babanızın mirasını devraldığınızı söyledi.”

Phillip omuz silkti. “Boşandıkları için her şeyi bana bıraktı.”

“Freddy’nin eşyalarını da içerdiğini anladım.”

“Evet. Gerçi çok eşyası yoktu.”

“Onun eşyalarını bana ve davanın sorumlusu ajana göstermeye istekli olur musunuz?”

Phillip cevap vermek için bir saniye bekledi. “Elbette. Neden olmasın?” Phillip telefonundan saati kontrol etti. “Ama başka bir zaman olması gerekecek. On beş dakika içinde kampüsün diğer tarafında bir dersim var. Tüm eşyalar buradan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta bir depoda.”

Ryan kartını çıkardı. “İşte numaram. Bana bir zaman ve adresi arayarak veya mesaj atarak bildirin, orada buluşuruz.”

“Tabii.” Phillip kahvesinden uzun bir yudum aldı, sonra tekrar Ryan’ın bakışlarıyla karşılaştı. “Bu yeni seri katil hakkında neler biliyorsunuz? Gerçekten amcama mı benziyor?”

Ryan soruyu geçiştirdi. “Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.”

Phillip’in ağzının bir tarafı geriye doğru çekildi. “Evet cevap vereceğinizi sanmamıştım.” Ailesinden de bir cevap, en azından doğrudan, alamamıştı.

Ryan ona bir ipucu verdi. “Tıpkı amcan gibi bu da bir hata yapacak. Her zaman yaparlar.”

“Belki. Amcam uzun süre paçayı sıyırdı. Bu yeni adam henüz bir hata yapmadı. Sizin hiçbir ipucunuz yok. En azından haberler öyle diyor. Sinir bozucu olmalı.” Phillip’in tonundaki bir şey Ryan’ın sinirini bozdu.

“Bir katilin dikkatli olması, onun hatasız olduğu anlamına gelmez. FBI ve yerel emniyet güçleri davayla ilgileniyor. Bu adamı bir daha cinayet işlemekten yakalamak istiyorlar. İş bu.”

“Ve seninkisi mağdurlar ve tanıklarla konuşmak, ancak bu davada hiçbirisi yok. Peki seni bu davaya ne getirdi?” Gerçek bir ilgi gözlerini aydınlattı.

“İşte bunu, tartışamam.”

“Eğer Gül Biçen’i araştırıyorsanız, Kate Doyle ile konuşup konuşmadığınızı merak etmeliyim. Ondan kurtuldu. Onun hakkında ve diğer kadınlara ne yaptığını en iyi o bilirdi.”

Ryan’ın Phillip’e olan merakı arttı. “Bölümünüz ne?”

“Farmakoloji.”

Ryan farklı popüler video oyunları için ikonlarla dolu bilgisayar ekranına baktı. Masanın üzerindeki rafta oyun turnuvalarından alınmış birkaç kupa ve sertifika vardı. “Neden bilgisayar oyunu değil?”

“O eğlence için. Bu ise... pratik.” Phillip hızla konuyu değiştirdi. “Beğeniyor musun?”

Ryan durumu kavradı. “FBI için çalışmayı mı? Evet. Çoğu zaman.” İş bazen bunaltıcıydı ve kişisel olarak onu yoruyordu.

Phillip başını iki yana salladı. “Hayır. Mağdurların ve katillerin kafasına girmeyi kastediyorum.”

“Mağdurlara yardım etmek ödüllendirici. Kötü adamları hapse tıkmak da öyle. Mağdurlar ve aileleri için adaleti sağlamak ise daha da fazlası. Ama bu karanlık dünyaya kendini koymak zor bir iş.”

Phillip bir kez daha omuz silkti. “O dünya artık hayatımın hep bir parçasıymış gibi geliyor. Yeni normalim bu.”

“Öyle olmak zorunda değil. Amcan gitti. İstedğin hayatı yaşayabilirsin.”

“Ve yine de, işte buradasın, amcamı tekrar ön plana çıkarıyor-sun. Ya da en azından bu yeni katil öyle yaptı. Onu taklit eden başkaları da olacak mı?”

“Umarım olmaz.”

Phillip ona içinde çokça şüphe barındıran, “Ben de umarım,” bakışı attı.

“Amcanın eşyalarına bakmak için uygun bir zamanı arayarak veya mesaj atarak bana bildirmeyi unutma.” Ryan odadan ve yurt-tan çıktı, parlak güneş ışığına doğru yürüdü. Arabasına yönelme-den önce gözlerinin alışması için bir saniye bekledi.

Telefonu çaldı. Arayan numaraya göz atıp hemen cevapladı. “Günaydın, Ajan Chapman.”

“Evet, benim. Reed hakkında oldukça ilginç bir şey bulduk. Şu anda onu içeri alıyoruz. Yanıma gelip sorguya katılmak ister misin?”

“Evet kesinlikle.” Sonunda belki de davada bir ilerleme kayde-diyorlardı.

“Harika. Geldiğinde her şeyi anlatacağım. Sanırım bu sefer yakaladık.” Chapman’ın sesindeki heyecan ve beklenti Ryan’a da bulaştı.

“Gerçekten onun olduğunu mu düşünüyorsun?” Ryan, Re-ed’in Kate’in hayatına girmesiyle ilk cinayetlerin zamanlaması ara-sında bir bağ olduğundan şüphelenmişti. Ama yine de yanıldığını ummuştu. Kate’in iyiliği için.

“Birbirini tutan fazla tesadüf var ve hepsi bir kalıba dönüşüyor. Geline anlayacaksın.”

“Yoldayım.” Ryan kiralık aracının sürücü koltuğuna oturup motoru çalıştırdı. “Yaklaşık yirmi dakika uzaktayım. Phillip Poo-le’un üniversitesine uğrayıp onunla görüştüm. Bana bir zaman ve

yer bildirip Gül Biçen'e ait eşyaları birlikte inceleyeceğiz.” Ryan park yerinden çıkarken yönünü çıkışa doğru çevirdi.

“Eğer Reed gerçekten aradığımız kişi çıkarsa belki buna gerek bile kalmaz.”

“Peki elinizdeki bilgiler Todd Lane ve Ed Silva'yı tamamen şüpheli listesinden çıkarmaya yeterli mi?”

“Şansımız yaver giderse.” Ajan Chapman telefonu kapattı.

Ryan yine de Gül Biçen'in kişisel eşyalarında, onun neden bu cinayetleri işlediğine dair başka ipuçları olup olmadığını görmek istiyordu. Ve nerede işlediğine.

Freddy Poole hakkında bildikleri her şeye rağmen, ormandaki kulübesini hiç bulamamışlardı.

Ryan o kulübede hâlâ saklı başka sırlar olup olmadığını merak etti.

21. Bölüm

Ryan telefonu çaldığında henüz FBI binasının otoparkına yeni girmişti. Arayan kimliğine baktı, sırttı, sonra kız kardeşinden gelen aramayı kabul etti. “Selam Thea, ne haber?”

“Bir şeyi mi unuttun?” Kız kardeşinin tonunda anladı, evet, unutmuştu. Ama neyi?

“Şey. Belki?”

“Öğle yemeği. Benimle.”

Küfretti. “Thea, üzgünüm. Bir dava yüzünden çağrıldım.”

“Neredesin?”

“Maine. Birkaç yıl önce yardım ettiğim birinin başı dertte. Yardımımı istedi.”

“Neden işe erken döneceğini söylemedin? Hazır olduğundan emin misin?” Endişesi onu derinden etkiledi.

“Evet.” Bunu söylemekten çekinmedi çünkü işine geri dönmek, Kate’e yardım ediyormuş gibi hissetmek ona bir amaç veriyordu. Kız kardeşi Lisa’nın cesedini bulmaktan ve son davasından kaynaklanan kederinden kurtulmasına yardımcı olan bir amaç. Başkalarına yardım etmek, hayatın devam ettiğini görmesine yardımcı oldu. Ve bu dava, son davasının acımasızlığı ve insanlık dışılığıyla yankılansa da, aynı zamanda hayatta başına gelen korkunç şeylerin üstesinden gelinebileceğini bilmesi gereken bir mağdura yardım etme şansı verdi.

Kate bunu bir kere yapmıştı. Tekrar yapabilirdi.

Ryan, Kate’in bu zorlu süreçte ona yardım edeceğini ve tekrar mutlu olabileceğini biliyordu.

Thea'ya daha iyi bir cevap verdi. "Geçmişte takılıp Olivia'yı hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmeye devam edemem." Olivia, Copeland County Katili'nin cinayetlerinin bir kurbanı ve tanığıydı. Ryan'ı kız kardeşinin cesedine götürmüştü. Ryan, Olivia'ya yardım etmeye çalışmıştı. Ona daha fazla yardım edemediği için pişmanlık duyuyordu. "İlerlemem gerekiyor, dışarıda yardım edebileceğim başka mağdurlar olduğunu bilerek."

"Olivia kendi seçimini yaptı. Sen onu hayal kırıklığına uğratmadın. Hikâyesini anlattın. Ona yapman gereken buydu."

Evet, bunu yapmıştı ama onu kendinden kurtaramamıştı.

"Öğle yemeğimizi unuttuğum için üzgünüm. Ne zaman eve döneceğimi bilmiyorum ama döner dönmez görüşeceğiz."

"Tamam ama bana borçlusun."

"Peki. Ben ısmarlıyorum."

"Harika. Yeri ben seçeceğim."

Onu göremese de gözlerini devirdi. Thea banka hesabında büyük bir delik açacaktı. Pek umursamadı aslında. Hiç şüphesiz yemek güzel olacaktı. Ama kız kardeşiyle olmak daha da güzel olacaktı. "Yakında görüşürüz."

"Kendine iyi bak, Ry. Bana ihtiyacın olursa ara. Ya da sadece takılmak istersen, uzun mesafe olsa bile."

Hemen Molly'yi düşündü. "Geçen gece birisiyle yaptım bunu."

Thea bir saniyeliğine tamamen sustu. "Kim? Adı ne?"

"Molly. Bir barda tanıştım. Şey... ilişkiyi basit ve eğlenceli tutuyoruz."

"Ama bir şeyler var, değil mi?" Çok umutlu geliyordu sesi.

Sessizce kıkırdadı. "Bir şeyler var. Ondan hoşlanıyorum. Gerçi neredeyse hiç aynı odada bulunmadık."

“İş için uzakta olman onu rahatsız ediyor mu?”

“Şu ana kadar pek değil.” Ama kesinlikle bir sorun haline gelebilirdi.

“Pekâlâ bir şeyler olması hiç yoktan iyidir ve eğer basit ve eğlenceli olmakla mutluysan ve bu haberi benimle paylaşıyorsan o zaman senin adına mutluyum. Umarım çok eğlenirsin. Buna ihtiyacın var. Bunu hak ediyorsun.”

“Teşekkürler. Jake nasıl?”

“Harika. Ve ciddi anlamda fazla çalışıyor. Tıpkı senin gibi. Bu akşam yemek randevumuz var. Söz verdi.”

Jake bir acil doktoruydu ve sık sık nöbetteydi. Thea ona bayılıyordu. Kız kardeşine hak ettiği gibi davranırdı, aşırı çalışmadığı ve ondan o uzun saatler boyunca uzakta olmadığı zamanlarda.

“Onun için güzel bir şey yap çünkü biliyorsun ki senin için bir şeyler planlamıştır.”

“Her zaman planlar.” O imalı ton hiç de gerekli değildi.

“İğrenç. Şimdi gitmem gerek. Potansiyel bir şüpheliyi sorgulayacağız.”

“Sen de eğlenirsin, ben de eğlenirim,” diye takıldı. “Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.” Telefonu kapattı ve Ajan Chapman’ı bulup Reed hakkında ne keşfettiğini öğrenmek için yola çıktı.

22. Bölüm

FBI ofisleri bir davanın çözülmek üzere olduğu hissiyle gelen bir heyecan ve canlı enerjiyle dolup taşıyordu.

Ryan konferans odasına doğru ilerledi.

“Buradasın. Harika.” Ajan Chapman ayağa kalktı ve yeni kurbanlar için kullanılan diğer beş panoya eklenen yeni bir panoya gitti. Yeni panoda Reed’in bir resmi, ayrıca banka ve kredi kartı ekstreleri gibi görünen onlarca kopyası vardı. “Şimdi, sen ve ben Reed hakkında konuştuktan sonra ekibe onun geçmişini, kurbanlar kaybolduğunda nerede olduğunu ve Kate’le ne zaman tanıştığını araştırmalarını söyledim. Ve tahmin et ne oldu? Onu kaçırılmalarıyla aynı günler içerisinde kurbanlarımızla aynı yerlere koyan bir zaman çizelgemiz var.”

Bu sürpriz Ryan’ın içinden bir aciliyet dalgası geçirdi ama sonra bir daha düşündü. “Yani demek istediğiniz, kredi veya banka kartı harcamalarının onu kurbanlardan her birinin tam olarak kaçırılmadan önceki aynı yerinde gösterdiğini mi?”

“Evet. Kahve dükkanları. Restoranlar. Hatta bir sinema. Todd Lane’i birkaç kurbanla birleştirebildik ama asla böyle bir şey olmadı.” Ajan Chapman bir yığın çıktıyı Ryan’a doğru itti, sonra iki fotoğraf kaldırdı. “Reed ikinci kurban Kelly Russell kaçırılmadan altı gün önce bir kahve dükkanında. Bir diğeri ise dördüncü kurban Cathy Evans ile aynı anda bir taco dükkânında öğle yemeği yerken. Sohbet ediyor gibi görünüyorlar.»

Ryan kanıtlardan şüphe duyamazdı. Ama eğer bir resim bin kelimeye bedelse bu iki resim istediklerini mi söylüyordu, yoksa bun-

lar sadece tesadüfler miydi, her ne kadar çok şüpheli tesadüfi karşılaşmalar olsalar da? “Bunu oldukça uygun ve... özensiz bulmuyormusunuz? Todd, izlerini kapatmakta bundan daha ustaymış gibi görünüyor. Eğer Reed bizim adamımızsa nerede olduğunu araştırırsanız bu gözetim görüntülerinin bulunacağını bilmesi gerekirdi.”

Ajan Chapman’ın heyecanı azaldı. “Doğru. Bu çağda kameraların sizi izlemediği hiçbir yere gidemezsiniz. Belki de yerlerin bilgiyi bulmamız için yeterince uzun süre saklamayacağına güveniyordu.”

“Peki ya ilk, üçüncü ve son kurbanlar?”

“Reed’i üçüncü ve beşinci kurbanlar için personel ifadeleri aracılığıyla kurbanlara bağlarken ilgili sinema ve restoran çoktan video görüntülerini silmişti.”

Çoğu yer muhtemelen kayıtları sadece bir hafta, en fazla iki hafta saklıyordu. Bazı yerler birkaç gün içinde bile silebilir. Bu çok fazla veri depolamak gerekiyor. Ve eğer aynı gün veya birkaç gün içinde herhangi bir şikâyet veya hırsızlık tespit edilmezse neden saklansın ki.

Ve kurbanlar kaçırılmalarından günler, hatta haftalar sonra bile nehirde bulunamamıştı. Hatta en az bir veya iki gün boyunca kayıp olarak bildirilmemişlerdi. Polis onları aramaya başladığında videolar silinmiş veya üzerine başka bir şey kaydedilmiş olabilirdi. Artı şüpheli olmadan polisler zaten kimi aradıklarını bilemezlerdi. Reed gözetim videoları olan iki kurbanla dükkânda olan tek kişi de değildi.

Yine de onu beş kurbanın dördüyle ilişkilendirmek...

“Peki ya birinci kurban?”

“Onunla henüz hiçbir bağlantı kuramadık. Ama hâlâ bakıyoruz.”

Bunun birçok nedeni olabilirdi. Belki katil onu kalabalık bir

yerden seçti. Belki de onu alışveriş yapılmayan bir yerde gördü. Bir parkta. Bir tür ofiste.

Todd Lane'in işte olduğu zamanki gibi.

Daha sonra kadınları sık sık gittiği yerlerde buldu. Ancak bu, işlemin kaydedilmesi ve dükkânın gözetimiyle daha riskli görünüyordu.

Ryan son kurbanı merak etti. "Anne Murphy'nin cesedi henüz bulundu mu?"

"Hayır. Ama belki o nerede olduğunu bize söyler?"

Ryan şüpheliydi ama denemeye değerdi. Ve Reed'in dava, kayıp kadınlar ve özellikle Kate hakkında söyleyeceği her şeyi duymak istiyordu.

Ryan ve Ajan Chapman katlarından ayrılıp bir aşağıya, sorgu odalarının olduğu kata indiler. Reed'in onları beklediği odanın yanındaki odaya girdiler. Onu sorgu odasında yalnız otururken gösteren monitöre baktılar. Çoğu zaman rahat görünüyordu, bakışları masaya bakmaktan kapıya kayıyordu. Kıpırdamıyor veya elleriyle ya da kıyafetleriyle oynamıyordu. İş kıyafetleriyle, kot pantolon, şirketin polo yaka tişörtü ve iş botlarıyla giyinmiş, herkesin göreceğinden başka bir şey gibi görünmüyordu.

Bu görünüm bir katil içgüdüğü ve acımasız bir kalbi mi gizliyordu?

Eğer öyleyse Reed, Kate'i kaçırılması ve tecavüz edildikten sonra insanlara duyduğu doğal güvensizliğe rağmen, onun öyle olduğuna inandıracak kadar iyi bir şekilde şefkatli bir erkek arkadaş rolü yapmayı öğrenmişti.

Gerçekten de doğruysa şaşırtıcı bir özellik.

"Avukat istedi mi?"

Ajan Chapman başını iki yana salladı. “Yardımcı olmaktan mutlu olacağını söyledi.”

“Ya onu suçlamak için yeterli kanıtımız olmadığına güveniyor ya da gerçekten masum.” Ryan avukat tutmaması için birkaç başka neden düşünebilirdi. Maliyet. Kız arkadaşı ve bir seri katil hakkında basit bir konuşma için birine ihtiyacı olduğunu düşünmedi. Kendini bunu kendi başına halledebilecek kadar zeki sandı. Bu nedenlerden biri veya başka bir şey olabilirdi.

Yine de Reed’in bir avukatının olması gerekirdi çünkü avukata ihtiyacınız olup olmadığını asla bilemezsiniz, ta ki ihtiyacınız olana kadar.

“Gidip kim olduğunu öğrenelim.” Ajan Chapman odadan çıktı ve hemen diğerine girdi.

Ryan, ajan masanın üzerine dosyayı bıraktığında ve ona baktığında Reed’in yüzünü inceledi.

Reed ajana beklentiyle baktı ama hâlâ gergin görünmüyordu. “Sorularınızı sorun. Beni ne kadar çabuk aklarsanız o kadar çabuk gerçek katili aramaya geri dönebilirsiniz.”

Ryan yiğidi öldür hakkını yeme diye düşündü. Reed kulağa incelendiğini bilen, nedenini anlayan ve yardım etmek isteyen, aynı zamanda odağın Kate’in işkencecisine geri dönmesini isteyen bir adam gibi geliyordu.

Ajan Chapman ön bilgileri aktardı. “Gönüllü olarak burada olduğunuzu ve avukat bulundurmayı reddettiğinizi tekrar belirtmek isterim. Herhangi bir suçtan yargılanmıyorsunuz. Sadece Kate Doyle ile ilişkiniz, beş kadının kaçırılması, tecavüzü ve cinayetiyle ilgili devam eden soruşturma hakkında size bazı sorular sormak istiyoruz.”

“Sormak istediklerinizi sorun,” diye teşvik etti Reed her şeye hazır görünüyordu.

“Neden size odaklandığımızı düşünüyorsunuz?” diye sordu Ajan Chapman.

“Çünkü Kate’e en yakın kişi benim. Ama ben bunu yapmadım. Ben değilim. Ne kadar erken anlarsanız o kadar erken hepimiz Kate’i korumaya ve bunu yapan gerçek götleği aramaya geri dönebiliriz.”

Ajan Chapman yerine oturdu ve yerleşti.

Ryan bitişik odadan çıktı, diğerine girdi ve Ajan Chapman’ın yanına oturdu, masada kolları öne eğilmiş, soruların başlamasını bekleyen Reed’i dikkatle izledi.

Ajan Chapman elini önündeki dosyaya koydu. “Kate’le nasıl tanıştınız?”

“Çalıştığım inşaat şirketi, onun hukuk firmasının yeni ofis binasını inşa ediyordu. Kate, ben ve ortaklar arasında aracıydı. Çalışanların alanlarında neye ihtiyaç duyduklarına, ofislerin, kabin alanının nasıl düzenleneceğine dair verimliliğini ve iç görüşünü beğendim. Zekâsı, kendine güveninin altındaki utangaçlığı, gülümsemesi ve güzelliğiyle birlikte beni cezbedti. Her şeyi iş odaklı tuttu. Kibardı. Ama başkalarının yanında temkinli olduğunu da fark ettim. Nedenini merak ettim. Ve normalde bir proje üzerinde çalıştığım insanları proje bitmeden dışarı davet etmememe rağmen, Kate’i daha iyi tanımak istemekten kendimi alı koyamadım. Birkaç randevu teklifimi reddettikten sonra, ‘Evet,’ dedi.”

Bunların hepsi Kate’in açıklamasıyla örtüşüyordu.

Ajan Chapman bir defter açtı ve notlar aldı. “İlgilenmediğini açıkça belirttiği halde neden ısrar ettiniz?”

Reed omuz silkti ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Çünkü onu hep bana bakarken yakalıyordum, kendini tutamıyormuş gibi. Ben ona geri baktığımda hızla başka tarafa dönerdi. Bunu sevimli buldum. Utangaç ama ilgili olduğuna ve onu bir şeyin engellediğine dair bir işaret olarak gördüm. Ona açıkça birisiyle görüşüp görüşmediğini sordum. Artık asla flört etmediğini söyledi. Bunun geçmişte canının yandığı anlamına geldiğini düşündüm. Eğer ona iyi bir adam olduğumu gösterirsem, bir randevuya evet diyeceğini umdum.”

“Yani sonunda onu yordunuz.”

Reed’in bakışları daraldı ve kaşlarını çattı, bir tür alınma hissi yayıldı ondan. “Ona benim hakkımda kararını vermesi için ihtiyacı olan zamanı ve alanı verdim, aynı zamanda hâlâ o randevuyu istediğimi de bildirdim. İlk kez kahve içmek için buluştuğumuzda o kadar gergindi ki içeceğine neredeyse dokunmadan beni ekti. İşte o zaman bir erkeğin onu sadece terk etmediğini ve erkeklere karşı temkinli hale getirmediğini anladım. Korkmuştu.”

Ryan, Reed’in bakışlarını üzerinde tuttu. “Bunu anladıktan sonra onu takip etmeye devam ettiniz.”

Reed, Ryan’ın gözlerinin içine bakmaktan çekinmedi. “Birinin onu o kadar incittiğini ve korkuttuğunu düşünmek beni sinirlendirdi, yabancılardan korkuyordu. Benden.” Reed, Ryan’ın anlayacağını ima eder gibiydi.

Anladı. Ayrıca Reed’in Kate hakkındaki bu iç görüşünün, Kate’in Gül Biçen’le yaşadıklarını zaten bilmesinden mi yoksa ona potansiyel bir partner olarak duyduğu ilgiden mi kaynaklandığını merak etti.

“Korkmasından hoşlanmıyordum. Birlikte çalışmak zorundaydık. Ve projede uğraşmak zorunda olduğu adam olup işi resmi

tutabilsem de yine de beni sevmesini istiyordum.” Reed başını iki yana salladı. “Hayır. Bu doğru değil. Bana güvenmesini istiyordum. Ona, ona yapılan her neyse, onu asla yapmayacağımı bilmesini istiyordum. Ona asla zarar vermezdim. Hiçbir şekilde.”

Reed bakışlarını Ajan Chapman’a çevirdi. “Görüyorsunuz bu yüzden o kadınların kaçırılması ve öldürülmesiyle bir ilgim olduğumu düşünemezsiniz. Kate’e bulaşmıyorum. Ona zarar vermek istemiyorum. Onu seviyorum.”

Ryan buna inandı.

Reed kulağa öyle gerçekçi geliyordu ki.

Ama gerçek miydi?

Bunu öğrenmek Ryan ve Ajan Chapman’ın işiydi.

Ajan Chapman’ın yüzü ve tavrı pasif kaldı.

Reed arkasına yaslandı ve iç çekti. “Doğruyu söylüyorum. Bana inanmıyorsanız başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Kate’e asla zarar vermem.”

Ama o diğer kadınlara zarar verir miydi?

Ajan Chapman işaret parmağıyla dosyaya vurdu. “Denise Simmons, siz ve Kate flört etmeye başladıktan kısa bir süre sonra kayboldu.”

Reed ajana baktı ama yorum yapmadı.

“Kelly Russell, sen ve Kate çıkmaya başladıktan sonra kayboldu.”

Reed başını sallayarak onayladı ve ekledi, “Üç kadın daha. Anne Murphy hâlâ bulunamadı.”

Ajan Chapman tereddüt etmeden sordu, “Nerede olduğunu biliyor musun?”

Reed iç çekti. “Hayır. Ama hiç şüphem yok ki onu da diğerleri gibi nehirde bulacaksınız.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Reed başını iki yana salladı. “Bunu ben yapmadım.”

“Cathy Evans’la tanışıp konuştuğun zamanı anlat bana.”

Reed kaşını kaldırdı. “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

Ryan yalanı Ajan Chapman kadar iyi anladı.

Ajan Chapman başını iki yana salladı. “Ben de yardım etmek istediğini sanmıştım.”

“İstiyorum. Ama bu sizi hiçbir yere götürmez. Ben bunu yapmadım.”

“Sen öyle dersin ama...” Ajan Chapman klasörden bir fotoğraf çıkardı ve Reed’in önüne koydu. “Bu sensin, değil mi?”

Reed başıyla onayladı.

Ajan Chapman karşısındaki kadını işaret ederek, “Ve bu Cathy Evans.”

Reed tekrar ajanın bakışlarıyla karşılaştı ama bu seferki umursamazdı. “O zamanlar kim olduğunu bilmiyordum. Yüzünü daha sonra haberlerde gördüğümde hatırladım. Sıradan bir yabancıyla tesadüfi bir karşılaşma olduğunu sandım, sürekli gittiğim bir yerde garip bir tesadüf. Orada haftada en az bir kez yemek yerim. Birbiri-mize ne dediğimizi bile hatırlamıyorum. Aynı şeyi sipariş etmemizle ilgili önemsiz bir şey ve yemek çağrıldığında yiyecekleri almak için tezgâha gitmemiz, hangi yemeğin kimin olduğunu bilmeden.”

“Karşılaşmayı hatırlıyorsunuz gibi görünüyor,” diye belirtti Ryan.

Koltukta huzursuzca kıpırdandı. “Sırf o gün onunla aynı yer-deydim diye onu kaçırıp öldürdüğüm anlamına gelmez.”

Ajan Chapman başını salladı. “Haklısınız. Gelmez.”

“Sadece bir tesadüf.” Reed bundan emindi.

“Ve yine de...” Ajan Chapman, Reed’in bir kahve dükkanında bir kadının arkasında durduğu başka bir fotoğraf çıkardı. “İşte sen, ikinci kurban Kelly Russell’la kaybolmasından sadece günler önce.”

Reed doğruldu ve öne eğildi, resme baktı. “Olamaz. Bu olamaz. Onu hiç hatırlamıyorum.”

“Seni, beş kurbanın dördüyle kaçırılmadan günler önce aynı yerde gösteren kanıtlarımız var.”

Reed’in gözleri şaşkınlık ve dehşetle büyüdü. “Hayır. Ben değilim. Ben yapmadım bunu! Kate’e söyleyemezsiniz. O kadınları kaçırıp öldüren ben değilim.”

Ajan Chapman dudaklarını sıkıca kapattı. “Bir lokantada birisiyle sohbet etmek, sonra onun kaybolması bir tesadüftür. Sizi dört kurbanla aynı anda aynı yerde göstermek ise bir düzendir.»

Reed elini masaya vurdu. “Tuzak kuruluyor bana. Bunu yapan kimse bana tuzak kuruyor. Tek açıklama bu.”

“Neden?” Ajan Chapman kollarını masaya dayadı.

“Böylece Kate benim olduğumu düşünsün. Böylece gerçekte kimin onun peşinden geldiğini görmesin.”

“Çünkü tam önündesin,” diye ima etti Ajan Chapman. “Tüm bu zaman boyunca. Tüm bu kadınlarla tanıştın ya da en azından onları gördün, bir şeyler atıştırırken, kahve sipariş ederken, sadece bir iş hallederken, sonra onları takip ettin, kaçırdın, tecavüz ettin ve öldürdün.”

Reed tekrar tekrar başını iki yana salladı. “Hayır. HAYIR!” Eli ni tekrar masaya vurdu. “Katilin Kate’in evine gülleri bıraktığına dair video var. O ben değilim.”

“Video kaydındaki kişiyle aynı boy ve şekildesiniz. Kameraları siz kurdunuz. Video çekildiğinde evde en az bir kez bulundunuz.”

“Evet.” Reed daha dik oturdu. “Kate’le birlikte uyuyorduk. Yatağında. Evde. Kalkıp gitsem, sonra geri gelsem anlardı.”

“Belki.” Ajan Chapman bir omzunu silkti. “Belki de anlamazdı. Eğer dikkatli olsaydın –ve açıkçası, bu katil çok dikkatli– yapabilirdin.”

“Yapabilirdin ile yaptın aynı şey değil.” Reed öfkeyle baktı. “Ama yani diyorsunuz ki tüm bu kadınları hiçbir kanıt bırakmadan, asla görülmeden veya yakalanmadan kaçırdım ama aynı zamanda her kurbanla kaçırılmadan önce bir noktada beni bir araya getiren bir kanıt izi bırakacak kadar aptalım?” Ağzının bir tarafı geriye çekildi ve başını iki yana salladı.

“Dolaylı kanıt,” diye itiraf etti Ajan Chapman. “Belki de paçayı sıyracağını düşündün.”

Belki de Todd Lane ve kurbanlardan birkaçıyla olan yüzeysel yakınlığı daha mantıklıydı.

“Kurbanlarla beni ilişkilendirmeniz için bu kadar kolaylaştırdım mı? Hatta içlerinden biriyle konuştuğumun videoda olmasını mı sağladım? Beni katil olarak görmenizi ve bir daha yapmamı engellemenizi mi sağladım çünkü beni izleyeceksiniz? Bu hiç mantıklı değil.”

“Bu küstahlık,” diye sertçe çıkıştı Ajan Chapman.

Reed sinirle iç çekti ve koltuğuna geri yaslandı. “Bu bir dikkat dağıtma. Siz bana bakarken bu adam başka bir kurbanla dışarıda. Göremiyor musunuz? Bunu o besteliyor ve siz de onun notalarını çalışıyorsunuz.”

Ryan bunun doğru olup olmadığını merak etti. Bunu göz ardı etmek için yeterli kanıtı yoktu. Ellerindekiler somut değildi. Daha fazlasına ihtiyaçları vardı.

Ajan Chapman tekrar öne eğildi, Reed'i bakışlarıyla sabitledi.

"Anne Murphy hayatta mı yoksa çoktan öldü mü?"

Reed omuz silkti. "Nereden bileyim? Onu ben kaçırmadım."

"Ama ikiniz de o kaybolmadan saatler önce aynı marketteydiniz."

Reed'in ağzının bir tarafı hafifçe kaşlarını çatarak geri çekildi.

"Tahmin edeyim, video ya da fotoğraf var."

Ajan Chapman video kaydından çekilen fotoğrafı çıkardı.

"Gerçekten de var."

"Sizin için ne kadar da uygun." Reed, on beş veya daha az ürünü olan müşteriler için hızlı kasada Anne Murphy'nin iki müşteri arkasında durduğu kendi fotoğrafına baktı. "Onu hiç gördüğümü hatırlamıyorum."

"Ve yine de tam ona bakıyor gibisiniz."

"Madem tüm bunları bir araya getirdiniz, bizle birlikte tüm bu gözetim görüntülerinde başka kimsenin görünüp görünmediğine baktınız mı? Çünkü bana öyle geliyor ki takip ediliyorum ve sonra katiliniz, benimle önemsiz bir şekilde karşılaştığım bir hedef seçiyor ki bunu bana yıkabilsin.»

Ryan da aynı şeyi merak etti. Reed'e o kadar odaklanmışlardı ki büyük resmi göremiyorlar mıydı? Görecek başka bir şey var mıydı ki?

Bunu öğrenmek Ajan Chapman'ın işiydi.

"Bu hikâyeye mi bağlı kalıyorsunuz?" diye sordu ajan.

"Mantıklı olan tek şey bu. Bunu ben yapmadım. Ben katil değilim. Kate'e asla zarar vermem." Reed sadece emin değil, aynı zamanda kabullenmiş görünüyordu. "Bana karşı olan tüm bu sözde kanıtlar, bu adamın Kate'i izlediğini ve benim bir tehdit ve bunu üzerine yıkmak için kolay bir hedef olduğumu düşündüğünü gös-

teriyor. Ben onunla Kate arasındaki bir engelim. Ve beni bunun için tutuklarsanız tam da onun ekmeğine yağ sürmüş olursunuz. Kate yalnız kalır.”

“Onu koruruz.”

“Belki. Ama bu adamın, Kate’i koruma altında olsa bile, onu ele geçirmek için bir planı olduğuna dair bir hissim var. Her iki durumda da ben devreden çıkarsam daha savunmasız kalır.” Reed Ryan’a baktı. “Haklı olduğumu biliyorsun.”

“Kendini güvende ve korunmuş hissetmek için sana güveniyor. Destek için sana yaslanıyor.”

“Bunu elinden alırsın ve...” Reed gerisini Ryan’ın doldurmasına bıraktı, Kate’in endişesi ve travması bu tehdide karşı güçlü durma kararlılığını ne kadar çabuk parçalayabilirdi.

Ajan Chapman şeytanın avukatlığını yaptı. “Belki de başından beri planın buydu, Kate’i güvende hissettirip ona yakınlaşmak, sonra da onu yedinci kurbanın olarak kaçırmak. Sikiştiği kişinin bir katil olduğunu, onu öldürecek ve Biçen’in başlattığını bitirecek yırtıcıdan başkası olmadığını onun yüzüne vurabilirsin.”

“Belki de bu katil beni sadece onunla dalga geçmek için kullanıyordur çünkü Gül Biçen’den kurtulan oydu. Ama bu sefer kurtulamayacak. Eğer onun beni ortadan kaldırmasını böyle kolaylaştırırsan gider ve onu kaçıırır,” diye tersledi Reed.

“Onu koruyabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Ryan.

Reed bakışlarını üzerinde tuttu. “Onu kurtarmak için gözümü kırpmadan canımı verirdim.”

Ryan, Kate’in hatırı için ona inanmak istedi.

“Kate’in evine kurduğun o kameralar hakkında...” Ajan Chapman onları tekrar soruşturmaya döndürdü. “Onları kendin kurdun, değil mi?”

“Evet.”

“Kurulumları zor muydu?”

“Hayır. Talimatları takip etmesi kolay. Bir çocuk bile yapabilir.”

Ajan Chapman başını salladı. “Peki neden evin arka ve yan tarafının bu kadar geniş bir alanını açık bıraktınız?”

Reed ajana baktı. “Adam gülleri ön yola bırakmaya devam ediyor. Onu yaparken yakalamak istedim. Ve yakaladım.”

“Ama aynı zamanda birinin arka bahçeden dolaşıp, evin yanından geçip öndeki kaldırıma çıkıp çiçekleri yola bırakmasını da kolaylaştırdın. Yani bunu sen de yapmış olabilirsin.” Ajan, Reed’in yapmadığını iddia ettiği şeyi ve bunu ne kadar kolay yapabileceğine dikkat çekti.

Reed gözlerini devirdi. “Bu da katilin size inandırmaya çalıştığı hikâyeyi daha da mantıklı kılıyor.”

“Ve o kameraları sen kurduğuna göre,” Ajan Chapman devam etti, “ağaçtaki Kate’in evine bakan kamerayı ve evinin arkasındaki kamerayı senin kurduğunu hayal etmek zor değil.”

Yani Ryan’ın Kate’in mülkünün etrafındaki alanı kontrol etme önerisi, katilin onu nasıl izlediği hakkında değerli bilgiler sağlamıştı.

Reed’in gözleri şaşkınlık ve şokla büyüdü. “Ne kameraları? Nerede?”

“Bulmaları kolay değildi. Yerleştirmesi ve gizlemesinin de kolay olduğunu sanmıyorum, özellikle de her birine güç veren güneş panelleriyle. Parola koruması, gerçek video akışını görmemizi engelledi. Bir komşunun rastgele açık akışı bulmasını ve ne yaptığınızı görmesini istemezsiniz.”

Reed başını iki yana salladı. “Bunu ben yapmadım. Zaten evde ve Kate’in hayatındayken neden yapayım ki? Onu takip etmek

için bir kameraya ihtiyacım yoktu. İstedğim zaman onu arayabilir ya da kapısına gidebilirdim.”

Ryan itiraf etmeliydi ki Reed’in belirttiği ve başka nedenlerden dolayı kameralar pek mantıklı gelmiyordu. Reed Kate’i gerçekten yakından izlemek isteseydi Kate’in haberi olmadan evine kamera yerleştirebilirdi.

“Ama eğer bu adam Kate’in yanına girip çıkışımı... ve şimdi de FBI koruma ekibini takip etmek istiyorsa... Pekâlâ mahallede görülmeden bunu yapmanın harika bir yolu.”

“Kameraların menzili çok uzun değil, tabii. Kullanmak için yakın olmanız gerekir. Ve dediğiniz gibi mahalledeki tüm kolluk kuvvetlerini, hem belirgin hem de bilinmeyenleri takip etmek kolay olurdu. Kimin ait olduğunu ve kimin olmadığını belirleyebilir ve bunu diyelim ki... Kate’in yürüme yoluna güller bırakmak için kullanabilirdiniz.”

Reed bir anlığına gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı. “Bunu kendi hikâyelerimize uydurmak için sağa sola çekebiliriz ama basit gerçek şu ki ben bunların hiçbirini yapmadım ve yaptığımı dair hiçbir kanıtınız yok.”

“Ben de tam bunun üzerinde çalışıyorum,” diye güvence verdi Ajan Chapman Reed’e.

Reed ayağa kalktı, gitmeye hazırdı. “Sanırım gitmekte özgürüm.”

Ryan, Reed’in, eğer isterse, onu bir şeyle suçlamadan sorguyu bitirmek zorunda olmadığını bilecek kadar zeki olduğunu tahmin etti.

Ajan Chapman ona baktı. “Bu kadınları nereye götürdüğünüz hakkında konuşmak istemiyor musunuz?”

Reed, Ajan Chapman’a baktı. “Umarım bana odaklanmanız, katilin hâlâ dışarıda olduğu ve Anne Murphy’nin çok geç olmadan

onu ve kendisini bulmanızı beklediği gerçeğini göz ardı etmenize neden olmaz.” Reed dışarı çıktı.

Ajan Chapman kalktı ve kapıya gitti. “Onu dışarıya kadar siz uğurlar mısınız?” diye sordu bir diğer ajana, sonra odaya geri döndü.

Ajan, Ryan’ın karşısında odanın bir tarafından diğerine volta attı. “Ne düşünüyorsun?”

Ryan düşüncelerini toparlamak ve Reed hakkındaki izlenimlerini analiz etmek için bir saniye bekledi. “Yalan söylüyor gibi gelmiyor. Aslında, Kate’e asla zarar vermeyeceğine ve onu sevdiğine dair açıklaması bana gerçekçi geliyor. Bu, ona takıntılı olduğu için mi?” Ryan bir omzunu silkti. “Emin değilim.”

“Peki ya kurbanların her birinin kaçırılmadan önce ona yakın olması?”

“Tesadüf olamayacak kadar uygun. Ve katilin onu takip ediyor olabileceği ve kurbanlarını Reed’le bağlantılı kişilerden seçtiği iddiası bu kadar sıradan bir şekilde bile olsa... Bunu araştırmalısınız. Ekibe videoları tekrar taratın, hepsinde başka birinin olup olmadığına bakın.” Reed ile bağlantıyı bulduktan sonra, ona odaklanmışlar ve videolarda başka birini gözden mi kaçırmışlardı?

“Sizce bu adam Reed’i tuzağa düşürmek için bu kadar uğraşsa videolarda da olur muydu?”

“Bakmaya değer. Çünkü bir avukat bu zayıf bağlantıda gedikler açacaktır.”

Ajan Chapman dudaklarını sıkıca kapattı. “Todd Lane, Anne Murphy ile aynı markette alışveriş yapıyor, yani onun ve Reed’in aynı anda sırada beklediğine dair videomuz var.”

“Eğer Todd’sa, Anne’i orada görüp hedef olarak seçmiş olabilir. Ya da Reed’i izliyor ve yakınlıklarını bu yüzden onu seçmek için kullanmış olabilir.”

Ajan Chapman duvara yaslandı. “Reed’i beş kurbanın dördüyle kaçırılmadan önce bir araya getirebiliriz.”

Ryan, ajanın inanmayan bakışlarıyla karşılaştı. “Bu, onlara tecavüz edip öldürdüğünü söylemek için yeterli değil.”

Ajan Chapman, Reed’in oturduğu sandalyenin arkasını sıkıca kavradı. “Bu adamı istiyorum.”

“Katili istiyorsun. Reed’in o adam olduğundan emin olmalısın. Aksi takdirde Reed’in söylediği şeyi yapmış olursun, onu Kate’in hayatından çıkarır ve onu savunmasız bırakırsın.”

“Ona Reed’i araştırdığımızı söylememiz gerek.”

“Ben yaparım,” diye gönüllü oldu Ryan. “Belki de onun davranışları veya faaliyetleri hakkında, her şeyin görüldüğü gibi mi, yoksa kuzu postuna bürünmüş bir kurt mu olduğunu aydınlatacak bazı bilgileri vardır.”

“Eğer oysa kendini ele vermeyecek kadar dikkatli.”

Ryan başını yana eğdi. “Ve yine de onu kurbanlarla bu kadar kolay bağladık.”

Ajan Chapman sessizce küfretti. “Çok kolay. Yani insanlar aptalca hatalar yüzünden sürekli yakalanıyor ama bu sanki bize teslim edilmiş gibi. Eğer bir kurban arıyorsanız, neden o kişiyle sizi bağlayan dijital bir iz bırakasınız ki? Nakit kullansaydı onu bu kadar kolay takip edip faaliyetlerini kurbanlarla bağlayamazdık.”

“Yani söyledikleri mantıklı.” Ryan ajanın açık fikirli olduğundan emin olmak istedi.

“Ama doğru mu, yoksa sadece Kate’le değil, polislerle de mi bir oyun oynuyor?”

“Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Videolara geri dönün. Bazı veya tüm yerlerde başka biri var mı bakın.”

“Cesetlerin nerede bulunduğunu araştıran bir ekibim var, nehrin akıntılarını geriye doğru izleyerek nerede atılmış olabileceklerini ve bu yerlerin Reed ile herhangi bir şekilde bağlantılı olup olmadığını araştırıyoruz. Ya da Todd’un öldürdüğünden şüphelenilen kadınla. İkisinden biri olmalı.”

“Kurbanların nehir boyunca farklı kasabalardan alınması, cesetlerinin başka yerlerde bulunmasıyla bu adamın onları öldürmeden önce nerede tuttuğunu tespit etmek zor,” diye belirtti Ryan.

“Kate’in Gül Biçen hakkında anlattıklarına ve onu nerede tuttuğuna dayanarak uzak bir kulübe, yoğun ormanlık, nehir kenarında olduğunu varsayıyoruz.”

“Bu en mantıklısı,” diye kabul etti Ryan.

“Bu katil Biçen’in kulübesini buldu mu?” Ajan Chapman omuz silkti. “Reed aynı anda birkaç inşaat projesini yönetiyor. Bu yerlerden birini veya birkaçını, ya da isteyken keşfettiği, kendi adına olmayan bir mülkü kullanıyor olması mümkün.”

“Terk edilmiş bir mülk gibi mi?”

“Eminim ki müşterilerin konut veya ticari amaçlarla baktığı birçok mülkle karşılaşşıyordur. İçeri girip tadilat veya yeni inşaatlar için değerlendiriyor. Müşterinin ihtiyaçlarına göre kabul ederler veya etmezler. Belki de kendi karanlık işleri için uygun bulduğu bir yerden onları uzaklaştırıyor.”

Spekülasyonlar söz konusu olduğunda bunun bazı geçerli noktaları vardı. “Aynı şey Todd için de söylenebilir, ısıtma ve iklimlendirme işi için çalıştığı ticari mülklerde. Kullanılmayan binalara veya mülklere de rastlayabilir.”

Ajan Chapman’ın alnı artan hayal kırıklığıyla kırıştı.

Ryan olaylara daha geniş bir açıdan bakmaya çalıştı. “Yani ikisini de araştırmaya devam edeceğiz ama katilin onu aramamız için

dikkatimizi başka yöne çekmek istediği bir yanıltmaca olabileceği ihtimalini de göz önünde bulundurmalıyız.”

Ajan Chapman kararlı ama kısa bir şekilde başını salladı. “Reed’in kesinlikle bizim adamımız olduğunu söylemiyorum. Ama kanıtlar birikmeye başlarsa durumu pek iyi görünmüyor.”

“Evet ama şimdiye kadar elimizde olan tek şey kurbanlarla tesadüfi temas kurması. Bu, bir jüriyi onun suçlu olduğuna ikna etmek için yeterli değil.” Ne Todd’un ne de Reed’in cinayetleri işlediğine Ryan’ı ikna etmeye yetmiyordu.

“O zaman ona bağlanacak daha fazla nokta bulur ve bir arama emri çıkarırız. Ya da bizi ondan uzaklaştıracak bir şey bulup o noktalara gideriz. İşimiz bu.” Ajan Chapman parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Gerçi bu daha çok bir oyuna benzemeye başladı. Ve yanlış yapan ve daha fazla kadının hayatını kaybetmesine neden olan kaybeden takımında olmak istemiyorum.”

Ryan da istemiyordu. “Reed’in sorgu kaydını bana gönderin. Kate’e göstermek ve onun fikrini almak istiyorum. Onu hazırlamak istiyorum.”

“Neye? Hedef mi yoksa katil mi olduğuna mı?”

“Yakında öğreneceğimize dair bir hissim var.”

23. Bölüm

Ryan, Kate'in karşısında kahvaltı masasında oturuyordu. Kate ise daha önce Reed ile yaptıkları kaydedilmiş sorguyu izliyordu. Kate'in ne kadar sessiz olduğundan veya Reed'in sözleri üzerinden akarken ne kadar uzak görüldüğünden hoşlanmadı.

Kayıt sona erdi ve odayı sessizlik kapladı.

Kate ekrana bakıyordu ama Ryan onun derin düşünceler içinde olduğunu, Reed'le yaşadığı her etkileşimi anlamlandırmaya ve sorgulamaya çalıştığını, birbirlerine söyledikleri her kelimeyi analiz ettiğini biliyordu.

Konu hakkında konuşabilecek kadar iyi bir şekilde durumu çözmesi için ona ihtiyacı olan zamanı ve alanı tanıdı.

Bu bir baş sallamayla başladı. "Hayır. Bütün bunları onun yaptığına inanmıyorum. O olamaz."

"Neden?"

Basit soru aralarında asılı kaldı.

Kate omuzlarını dikleştirdi, gözlerinde kararlı bir ifade belirdi. "O iyi bir adam. Kibardır. Düşüncelidir." Onun bakışlarıyla daha önce hiç görmediği bir doğrudanlıkla karşılaştı. "O samimi. Buna inanmak zorundayım, Ryan."

Tam olarak ne demek istediğini anladı çünkü Reed düşündüğü gibi biri değilse, tüm ilişkileri bir yalandı. Ve Kate bir daha kimseye güvenmek için kendinden nasıl emin olabilirdi ki?

"Sana doğru geliyor mu?" diye sordu.

“Evet.” Bu basit cevabı güven ve derin bir ihtiyaç doldurdu. “Bunu onun yapmadığını iliklerime kadar hissediyorum.”

“Peki ya kurbanların kaçırılmadan önce bulundukları tüm yerlerde olması?”

“Kabul ediyorum, bu göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir tesadüf. Bulunması çok kolay hissettiriyor.” Ona sorgulayıcı bir bakış attı.

“Ben de öyle düşünüyorum. Neden diğer her konuda dikkatli olup da kayıtları ve sizin kayıtlarınız aracılığıyla kadınlara kadar takip edilebileceğiniz konusunda dikkatli olmayasın ki?”

Omuz silkti. “O zaman yine de eğer kadınlarla sizi bağlayan tek şey buysa...”

Bu kadar tesadüfi bir durumun delil olarak kabul görmesi zor, bu da polislerin sağlam kanıt bulamadığı için kötü görünmesine neden olur.

Reed’in manipüle edebileceği başka bir konuyu sordu. “Peki ya katilin gülleri bırakırken yakalandığı evdeki kameralar?”

Dudaklarını sıktı. Bu o kadar kolay açıklanamazdı. “Bunu yapmak için neden tamamen gizlenesin ki? Kamera olduğunu biliyorsun, peki neden hiç gelesin ki? Ama ayrıca, kadınlarla tanıştığın veya gördüğün yerlerde kamera olduğunu biliyorsan, o zaman neden kendini gizlemeye çalışmıyorsun? Yakalanmaktan endişe ediyorsan kameraları aramaz mısın, onlardan kaçınmaz mısın ya da en azından net bir görüntünü almadıklarından emin olmaz mısın? Özellikle de kadınlarla ilgili. Kaçırmak istediğin kadını bulduysan neden uzaktan izlemiyorsun? Daha az riskli ve onlarla bu kadar kolay ilişkilendirilmemen daha olası olurdu.”

Hepsi de çok iyi noktalardı.

Bu da Ryan'ı, Todd'u ve nasıl sonuç verici kanıt bırakmadan bir cinayetten kurtulduğunu, Reed'in ise videoda dört kurbanla kendini ilişkilendirdiğini düşünmeye sevk etti.

Tesadüf mü? Kasıtlı mı? Gerçek katil tarafından hedef mi alındı?

“Ve bu arada, eğer Reed katilse, bana neden bu kadar yakınlışıp beni koruyor gibi davransın ki? Çünkü benim çektiğim acıyı izlemenin heyecanını isterdi, o kadınlara ne yaptığını merak ederken.» Kendi sorusunu kendi yanıtladı. «Reed nazik ve sevgi dolu. Beni olan bitenden uzaklaştırıyor. Cinayetleri veya geçmişte bana ne olduğunu sormuyor. Haberleri tekrar etmiyor veya davalar hakkında konuşmam için beni zorlamıyor. Katil yaptıklarından keyif almak ve sürekli konuşarak bana işkence etmekten heyecan duymaz mıydı?”

“Muhtemelen.” Kuvvetle muhtemel. “Ama bilmediğin bir şeyi bilmekten de keyif alabilir. Tam burada, önünde olduğunu, dokunabilecek kadar yakın olduğunu.” Ve dokundu da diye düşündü Ryan. “Belki de güllerini aldığını, kurbanlar için acı çektiğini ve her yeni kurban aldığında geçmişini yeniden yaşadığını görmek yeterlidir.”

Kate yüzünü kapattı, sonra ellerini yanaklarına indirdi ve doğrudan ona baktı. “O olamaz. O değil. Aylardır tanıdığım, bu kadar sabırlı ve nazik bir adamın bana böyle bir şey yapabileceğine inanmıyorum. O kadınlara tecavüz edip öldürdüğüne inanmıyorum. Öyle değil.” Başını iki yana salladı. “Hayır. O olamaz.” Zihninde Reed'i mahkûm etmek için daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Geçmiş travmasının muhakemesini bulandırabileceği halde bu kadar ikna olmuş bir şekilde konuşması Ryan'ı şaşırttı. Reed kesinlikle Kate üzerinde bir etki bırakmıştı. Onun savunmalarını aşmış ve ona güvenmesini sağlamıştı.

Reed'i kurbanlarla ilişkilendirmelerine rağmen, o güven sarsılmamıştı.

O kadar iyi bir oyuncu muydu? Duyguları taklit etmede ve nazik ve sevgi dolu bir partner gibi davranmada Kate'i kandıracak kadar iyi miydi?

Eğer Reed katilse Kate yıkılırdı. Bir daha birine güvenmekte daha da zorlanırdı.

Ryan, Reed'in Kate'in bildiği adam olmasını gerçekten umuyordu. Kate'in iyiliği için.

"Reed'i aklanana kadar ondan uzak durmanız gerektiğini düşünüyorum."

Kate onun gözlerinin içine baktı. "O da aynı şeyi söyledi."

Ryan kaşını kaldırdı.

"Beni arayıp sorguyu göstermek için gelmek istediğini söyledikten sonra o da beni arayıp sizin veya Ajan Chapman'ın muhtemelen bu konuda benimle iletişime geçeceğini söyledi. Ona daha önce aradığınızı söylemedim."

"Başka ne dedi?"

"O ve kurbanlar hakkında keşfettiğiniz şeyleri açıkladı. Katil olmadığına ve tuzığa düşürüldüğüne yemin etti. Katilin bizi izliyor olabileceği konusunda haklı olduğumuzu söyledi. Bu yüzden bazen arabasını evde bırakıp beni görmek için gizlice geldiğini, böylece eğer izleniyorsam, katilin ben evde yalnızken geldiğini sanacağını ve ben savunmasız sanılırken Reed'in burada olacağını söyledi. Şimdi ise uzak durmasının en iyisi olduğunu düşünüyor, böylece katil, polisler onu araştırıp aklarken Reed'i tuzığa düşürme planının işe yaradığına inanır."

Ryan, Reed'in ona her şeyi anlattığına ve hâlâ onu takip etmek

yerine aklamaları için kolluk kuvvetlerine inandığına inanamadı. “Bu sana nasıl hissettirdi?”

“Korkmuş. Kafası karışmış. Ayrıca polisin onun bu olayla bir ilgisi olduğunu düşünüyor olmasına da kızgın.”

“Ona karşı hissettiğin duygulara bakılırsa nedenini anlayabiliyorum.”

“Benden uzak kalmaktan nefret ettiğini söyledi ama aklandığı an yanıma döneceğini söyledi. Evde kalmamı ve FBI’ın beni korumasını söyledi. Ona ihtiyacım olursa her zaman, her an yanımda olacağını söyledi.” Kaşlarını çattı. “Bana hep böyle söyler. Ve buna inanıyorum. Beni sevdiğini ve ayrı kaldığımız her andan nefret edeceğini söyledi.”

“Hayatında böyle biri olması gerçekten özel, Kate.”

“Uzun süre gerçek dışı hissettirdi. Ama tüm bunlar olurken o, ona inanmamı sağladı. Sahte olamaz Ryan. Kimse bu kadar iyi taklit yapıp yalan söyleyemez.”

Ryan dünyada bu şekilde yalan söyleyebilen insanlar olduğunu ve diğerlerinin tutarsızlıklar ve yalanların açık kanıtlarıyla karşı karşıya kaldıklarında bile buna inandığını kabul etmekten nefret etti.

Ama Kate’in bunu yaptığını sanmıyordu. En azından öyle görünmüyordu. Çünkü Kate boşlukları ve yalanları arıyor olurdu. Bir şeylerin yanlış hissettirdiği ve onu görmezden geldiği tüm zamanları arıyor olurdu.

Ama şu an bunu yapmıyordu.

Reed’e olan inancına sıkıca sarıldı ve bunu sadece onun sözleriyle değil, ona karşı olan eylemleriyle de destekledi.

Bu da Ryan’ı, Reed’in iyi bir adam mı yoksa Kate’i terörize ederken bile onu sevdiğine ikna edebilen bir katil mi olduğu hakkında merak etmesine yol açtı.

24. Bölüm

“Anne Murphy’nin cesedi bu öğleden sonra nehir kıyısında bulundu. Anne üç gündür kayıptı. Bu, katilin cesetleri nehre bırakmaya başlamasından bu yana bir cesedin en hızlı bulunduğu zaman. Yetkililer, Anne Murphy’nin plastiğe sarılı olduğunu söylüyor. Ölüm nedenini belirlemek için otopsi yapılmak üzere cesedi adli tıp uzmanı tarafından alındı, ancak yetkililer göğsünde tek bir delici yara ve bileklerinde ve ayak bileklerinde bağ izleri olduğunu doğruladı.”

“Bu, bir bedenin nehrin bu kadar yukarısında bulunması açısından ilk olay. Diğer dört kurbanın cesedi, nehrin millerce aşağısında, farklı bölgelerde ve farklı yetki alanlarında bulunmuştu. Cinayetler son aylarda tırmanışa geçti, bu da yetkililerin, katil yeniden harekete geçmeden önce onu yakalama konusundaki kaygılarını artırıyor.”

Kate bugün olmayacağını bilerek televizyon haberlerini kapattı. Yolunda gül bırakılmamıştı.

Anne’in bulunmasına sevindi. Umarım ailesine onu geri almaları biraz huzur verirdi.

Yine de başka bir kadın cehennemden geçmiş ve hikâyeyi anlatmak için hayatta kalmamıştı. Ya da bunu yapanı parmaklıklar ardında görmek için.

Durmaliydı.

Yetkililer sorumlu kişiyi ne zaman bulacaktı?

Zaten bulmuşlar mıydı?

Gerçekten Reed olabilir miydi?

Polis veya FBI tarafından gözaltına alınmamıştı. Dışarıdaydı, dilediğini yapmakta özgürdü.

Anne'i tuttuğu yere gidip onu dün gece nehre mi atmıştı?

Hayır. Onun olduğuna inanmak istemedi. Hâlâ bunun çözüleceğine dair umudu vardı. Ama yine evde, işinden, arkadaşlarından uzak, FBI tarafından izlenen, onu neşelendirecek ve karşı karşıya olduğu gerçeklikten uzaklaştıracak Reed olmadan yalnız bir gün daha olacaktı.

Katil ona daha çok işkence etmek için Reed'i ondan uzaklaştırmış mıydı?

Kesinlikle öyle hissettiriyordu.

Gül Biçen yüzünden çok şey kaybetmişti.

Şimdi bu yeni katil de hayatını parçalamak istiyordu.

İyi iş çıkarıyordu.

Onun kurbanı olmak istemiyordu. Böyle değil. Eğer nihai hedefi olan onu ele geçirmeyi gerçekten başarırса.

Ama ne yapabilirdi ki? Beklemekten başka bir şey yapamazdı.

25. Bölüm

Ryan çok uzun zaman önce soruşturmaların zaman aldığını öğrenmişti. Bu sürenin çoğunu daha fazla bilgi bekleyerek geçiriyordu. Bugün de farklı değildi.

Anne Murphy'nin cesedi dün öğleden sonra bulunmuştu. Medya bundan bahsetmeyi bırakamıyordu.

Dün akşam Kate'le güncel bilgi vermek için görüşmüştü ama çoğunlukla ona sadece temel bilgileri bildiklerini ve bugün daha fazlasını öğreneceklerini söylüyordu. Onun sesinin nasıl çıktığından nefret etti. Yalnız. İzolasyon içinde. Anne'i, Reed'e bağlayacak, markette onunla görüldüğü gerçeğinden başka bir şey bulup bulmadıklarını sordu.

Kate, Reed'in masum olduğuna dair umudunu koruyordu.

Ajan Chapman konferans odasında ona katıldı. Masaya birkaç dosya bıraktı, sonra bir sandalyeye neredeyse yığıldı.

Ryan ajanı süzdü. "Bütün gece ayakta kalmış gibisin."

Ajan Chapman'ın kan çanağına dönmüş ve yorgun gözleri Ryan'inkilerle buluştu. "Hepsini dene. Ama elimizde yeni bilgiler var ve umarız hepsi Reed'e yapışır."

Bu Ryan'ın dikkatini çekti. "Ne biliyorsunuz?"

Ajan Chapman masanın ortasındaki haritayı kendine doğru çekti. "Kurbanlarımızın nerede yaşadığını, nerede çalıştığını ve nerede bulunduğunu gösteren X'leri hatırlıyor musunuz?"

"Doğru. Amacına uygun keyfi olması dışında hiçbir kuralı yok. Farklı yerlerde avlanıyor, cesetler kurbanların yaşadığı kasabada bile bulunmuyor."

Ajan Chapman ellerini yüzüne sürdü. “Çünkü o zeki. Bunu yaparak biz coğrafi avlanma alanını genişletip onları birbirine bağlamak için bakmaya başlayana kadar kolluk kuvvetlerinin onu ve kurbanlarını takip etmesini zorlaştırıyor. Şimdi...” Ajan Chapman Anne’in cesedinin bulunduğu nehir üzerine kırmızı bir X işareti koydu. “Ne görüyorsunuz?”

“Haberlerin dün bildirdiği şeyin aynısı. Cesedi nehirde, diğerlerinden çok yukarıda bulundu.”

Ajan Chapman başını salladı, sonra haritanın altındaki şeffaf tabakayı çekip üzerine serdi. “Nehir akıntılarına ve adli tabibin her kurbanın suda kalma süresi için tahmin ettiği gün sayısına dayanarak cesetlerin bu genel alana atıldığına inanıyoruz.” Ajan Chapman, Anne’in kırmızı X’i dışındaki tüm yerlerin üzerindeki geniş dikdörtgen bir alanı işaret etti.

“Cesedi nehre attığı yeri mi değiştirdi?”

“Öyle görünüyor.”

“Şimdi neden değiştirsin ki? Kolluk kuvvetleri nehrin bu kısmını mı izliyor?”

“Yaklaşık beş ila on millik, her iki tarafında çoğunlukla ormanlık ve kayalık olan, sudan veya yürüyerek gidilmedikçe geçilemeyen bir nehir parçası. Ve yürüyerek herhangi bir yoldan çok uzak bir mesafede olursun. Bir cesedi o kadar uzağa taşımak...” Ajan Chapman omuz silkti, üstleneceği bir görev değilmiş gibi. “Dışarıdaysan neden cesedi ormana gömmüyorsun ki?”

“Çünkü o zaman kim bulacaktı?” diye yanıtladı Ryan. “Su birçok amaca hizmet edebilir. Cesedi temizlemek. Kelimenin tam anlamıyla. Belki de onları ailelerine geri vermek istiyor ve bunun bir yolu olduğunu biliyor. Şu ana kadar bildiğimiz tüm cesetler bulundu. Ve

bariz sebep: İnsanların ne yaptığını bilmesini istiyor. Durdurulmak mı istiyor? Belki. Büyük olasılıkla dikkati seviyor. Takdir edilmek istiyor. Gül Biçen hakkında şimdi bildiklerimizle, yakalanmadıkça asla durmayacağını biliyordu sanırım. Bu yeni katil şöhreti istiyor. Dünyaya ne yaptığını anlatıyor. Herkesin, Biçen'in başlattığını bitireceğini bilmesini istiyor. Hatta Kate'e bile söyledi. Ona kadar sayıyor. Kolluk kuvvetlerinin onlardan daha zeki olduğunu bilmesini istiyor. Kate kaçana kadar tıpkı Biçen gibi paçayı sıyrıyor."

"Sizce Reed'i de buna bulaştırıyor ki ne kadar kurnaz olabileceğini bize gösterebilir mi?"

"Belki. Ama Reed tüm bunlar için iyi görünse de bizim için biraz fazla uygun bir şekilde düzenlenmiş. Bu bile katilin kolluk kuvvetlerini kıskırtması, bizi direkt Reed'e götürmesi ve bunu çok bariz göstermesi olabilir. Yine de onu beş kurban sonra şüpheli olarak görmemiz gerekti."

Ajan Chapman sakallı çenesini kaşıdı. "Bir adamı işinde iyi olduğunu hissettirmeyi gerçekten biliyorsun," diye takıldı. "Todd Lane ısıtma ve iklimlendirme tamircisi, kendisine hiçbir şey bulaşmadan cinayetleri işleyip aynı zamanda Reed'i tuzığa düşürecek kadar kurnaz görünmüyor. Bence öyle değil. Özellikle de bir saat önce onu sorguladığım ve Anne Murphy'nin kaçırıldığından şüphelendiğimiz zamana dair sağlam bir mazereti olduğu için. Bu yüzden şu anda Reed'i işaret eden kanıtları takip ediyorum. Hatta az önce onu aldırıp tekrar sorguya aldım."

"Yeni bir şeyiniz var mı?"

Ajan Chapman haritanın altından ikinci bir şeffaf tabaka çıkardı ve diğerinin üzerine koydu. Bu kez turuncu X'ler noktaları işaretliyordu.

“Bu bana ne söylüyor?” diye sordu Ryan.

“Bunlar şirketinin kayıtlarına göre Reed’in son beş yılda çalıştığı nehir boyunca resmi mülkler.”

Ryan iki mülke odaklandı. Biri katilin tahmini ceset atma yerinin birkaç santim üzerinde. Diğeri ise alanın alt kenarında. Yukarıdaki yer Anne’in cesedinin bulunduğu yerdı. Diğeri ise diğer dört cesedi nehre bırakmak için iyi bir yer olurdu, böylece daha sonra bulundukları yere ulaşabilirlerdi. “Anne’in cesedi suda herhangi bir enkaz veya kaya tarafından zarar gördü mü?”

Ajan Chapman başını iki yana salladı. “Plastikte bazı yırtıklar ve bedende sıyrıklar vardı ama diğer cesetler gibi değildi. Aslında adli tabibin ön otopside belirttiğı şeylerin çoğı ölüm öncesi ve ölüm anına ilişkindi, ölüm sonrası değil.”

“Adli tabip bundan ne sonuç çıkardı?” Ryan kurbanın nehirde o kadar uzun süre kalmadığını tahmin edebilirdi.

“Bulunduğı yere ve nasıl bulunduğuna dayanarak nehre yerleştirildiğinden ve aslında nehirde hareket etmediğinden şüpheleniyor.”

“Olay yeri fotoğraflarınız var mı?”

Ajan Chapman masanın üzerinden önüne bir dosya attı. “Görmek isteyebileceğini düşündüm.”

Ryan gerçekten bakmak istemedi ama bu fotoğraflar, bunun diğerlerinden neden farklı olduğunu anlamasına yardımcı olabildi. Dosyayı açıp Anne’in suyun içinde kıyıya yakın bazı ağaç dallarına dolanmış cesedinin bir görüntüsüne baktığı an, içinden bir ürperti geçti. “Olay yerinde miydiniz?”

“Evet.”

“Onu oraya, sabit kalması ya da en azından çok uzağı gitmemesi için mi koymuş gibi görünüyordu? Çünkü bu kenar boyunca

gerçek bir akıntı olmaması garip görünüyor, onu ağaçlardan ve kıyıdan uzağa akıntıyla götürülecek kadar ileri atmak, sizi onunla birlikte nehrin aşağısına sürüklenme tehlikesine sokardı.”

“Bir teknede değilse.”

“Evet. Ama o zaman neden daha hızlı akıntıya atmasın?” Ryan resmi ajana çevirdi. “Akıntının nasıl merkeze doğru aktığına bakın. Ama kıyı boyunca sessiz, neredeyse durgun. Akıntı onu oraya ittiği için kıyıya düşmedi. Oraya yerleştirildi.”

Ajan Chapman başını salladı. “İnandığımız şey bu.”

“Ayak izi, sürüklenme izleri, karadan indirdiğini gösteren herhangi bir şey buldunuz mu?”

“Evet her ne kadar çamur ve ıslak bitki örtüsü çoğunu gizlemiş olsa da, ayakkabı izi yoktu. Sadece göz kırpma, baş sallama; Anne’in, Reed’in çalışma alanlarından birinde bulunması çok manidar.”

Ryan ajanı süzdü. “Buna inanmıyorsunuz.”

“Bunu ona işaret eden başka bir uygun ok olarak buluyorum. Öte yandan eğer oysa bize kendisinin olduğunu söyleyip yine de onu suçlamak için yeterli kanıt vermemesi beni çileden çıkarıyor,” diye homurdandı ajan.

Ryan anlayabilirdi. “Sanırım onunla tekrar konuşmamız ve tüm bunlar hakkında ne söyleyeceğini görmemiz gerekecek.”

“Bir de şu var. Son sorgudan ayrıldığından beri onu izliyoruz. Saklayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi işini yapıyor ve hayatını yaşıyor.”

“Peki bir cesedi nasıl attı?”

“Onu izliyor olmamız, burnumuzun dibinde gizlice dışarı çıkıp bunu yapmadığı anlamına gelmez. Onun yerini kuşatmadık. Yine de...”

“Mantıklı değil.”

“Onun gibi görünmesini istemezseniz ve dolaylı kanıtların mahkemede geçerli olmayacağı, cesetleri elden çıkarma şekli yüzünden gerçek bir kanıt bulmanın neredeyse imkânsız olduğu gerçeğini görmezden gelmezseniz. Yani eğer bugün tüm bunlardan kurtulmak konusunda aşırı derecede küstah değilse, katilin bizimle taşak geçtiğini düşünüyorum.”

“Bir katilin polisten daha zeki olduğunu düşünmesi ve sonra yanıldığını anlaması ilk kez olmaz.”

“Evet pekâlâ, bir şeye takılıp onu yakalamak için kullanabileceğim bir hata yapmasını isterim.”

Hepsi de istiyordu.

Ajan Chapman dosyalarını kaptı. “Gidip Reed’in bugün bizimle konuşmak isteyip istemediğini, yoksa avukatının onu susturup susturmayacağını görelim.”

“Avukat mı tuttu?”

Ajan Chapman başını salladı. “Bir tane bedava görüşme yaptık. Şimdi akıllı davranıyor ve muhtemelen avukatının izin verdiğinden başka bir şey söylemeyecek.”

Her iki durumda da onu tutuklamak veya suçlamak için hâlâ yeterli kanıtları yoktu.

Ve kaybedecek zamanları da yoktu. Katil muhtemelen zaten altıncı kurbanı arıyordu ki Kate’e ulaşabilsin.

26. Bölüm

Ryan, Reed'in kadın bir avukat tutmasına şaşırmamalıydı. Ama yine de şaşırdı; beş kadına tecavüz edip öldürmüş bir adamın, özgürlüğü ve hayatı konusunda bir kadına güveneceğini düşünmezdi. Ama belki de Reed, avukatını kendi yararına kullanmak istiyordu, onun onu desteklediğini göstermek için böylece onlar da desteklemeliydi.

Avukat ayağa kalktı. Reed de ona nezaketen kalktı ve elini Ryan'a uzattı. "Merhaba. Ben Emily Bell."

"Ryan Strickland."

Emily başını salladı. "Reed bana Kate'e çok büyük bir rahatlık ve yardım sağladığınızı söyledi."

Reed, Ryan'ın gözleriyle karşılaştı. "O nasıl?"

"Bu sabah onu kontrol ettim. Başa çıkmaya çalışıyor."

Reed kaşlarını çattı. "Lütfen bunu bitirebilir miyiz ki ona dönebileyim?"

Emily, Reed'in koluna dokundu. "Ajan Chapman bu toplantıyı siz istediniz. Müvekkilim bugün ne konuda yardımcı olabilir?"

Hepsi oturdu ve Ajan Chapman, Reed'le konuşmaya başladı. "Eminim Anne Murphy'nin cesedinin nehirden çıkarıldığını duymuşsunuzdur."

"Müvekkilim haberleri gördü ve bu toplantıyı bekleyerek benimle iletişime geçti," diye Reed adına Emily yanıtladı.

"Neden böyle oldu?" diye sordu ajan.

"Reed ile önceki konuşmanızdan ve onu potansiyel bir şüpheli olarak gördüğünüz gerçeğinden yola çıkarak her ne kadar kendisi-

ni doğrudan bir ilgi odağı veya şüpheli olarak belirtmemiş olsanız da – ki bu kadar zayıf kanıtla takdir ediyoruz – müvekkilim bir temsilcisinin olmasının en iyisi olduğunu düşündü.” Emily dudaklarını sıktı, sonra ekledi, “Reed geçmişteki ilişkimiz nedeniyle ona yardım edeceğimi biliyordu.”

Ryan bunu çok ilginç buldu. Ve manidardı. Eski bir sevgili onun için öne çıkıp bu şekilde yardım ediyorsa açıkça dostane koşullarda ayrılmışlardı. Bu, Kate’in Reed’in iyi bir adam olduğu değerlendirmesini destekliyordu. Hatta o kadar ki eski sevgilisiyle yardım isteyebilecek kadar iyi ilişkiler sürdürmüştü.

Ajan Chapman söylenmeyi fark etti. “İhtiyacınız olan becerilere sahip arkadaşlara sahip olmak güzeldir.”

“Sizi o kadar iyi tanıyan arkadaşlara sahip olmak güzeldir ki saçma sapan suçlamalara karşı sizi savunurlar.” Emily, ajanın bakışlarına karşı kendisinin doğrudan ve sakın bakışlarını korudu.

Ajan Chapman hafif bir baş sallamayla bunu kabul etti. “Yine de... Reed’i beş kurbanın dördüyle kaybolmadan önce ilişkilendirmekle kalmayıp Anne’in cesedini de son iş yerlerinden birinin yakınında bulmamızı garip bulmuyor musunuz?”

Reed’in gözleri büyüdü.

Emily sakın kaldı. “Bunun, Reed’in birisi tarafından tuzığa düşürüldüğü iddiasına değer katan, bir başka çok uygun tesadüf olduğunu söyleyebilirim.”

“Belki de kendini tuzığa düşürüyor,” diye Reed’e bakarak Ajan Chapman ima etti.

Emily sessizce güldü. “Belki de dış perisi yapmıştır.” Saçma ifadeler söz konusu olduğunda fikrini kanıtladı.

Ajan Chapman buna devam etti. “Belki de bize yaptığını söylemekten keyif alıyor, biz onu tutuklayamıyoruz diye.”

Emily başını iki yana salladı. “Bunu kanıtlamak zor olurdu. Müvekkilimi bu kadınların kaçırılması, tecavüzü veya cinayetine bağlayan gerçek bir kanıt bulmadıkça. Elinizde olan şey onun kısa bir süre için onlara yakın olması. Söyleyin, analistleriniz gözetim kayıtlarını daha kapsamlı bir şekilde inceleyerek kurbanlara yakınlıkları nedeniyle sorgulanabilecek bir veya daha fazla videoda görünen başka kişileri aradılar mı?”

“Devam eden bir soruşturmayı tartışmaya yetkili değilim,” diye kaçamak bir yanıt verdi Ajan Chapman.

“Ve buradayız, bu da müvekkilimin bu suçlarla hiçbir ilgisi olmasa bile sizin hâlâ en basit cevabın gerçek olmasını umduğunuz anlamına geliyor.” Emily çantasına uzandı ve birkaç kâğıt çıkardı. «Devam eden soruşturmanıza yardımcı olmak için Reed, kaydedilmiş çalışma programına dayanarak son on aydaki yerini elinden geldiğince derledi. Açıkçası ilk kaçırmanın daha gerisine gittikçe öğle yemeği, molalar ve toplantılar arasında ve şirketinin şantiyelerine giderken yaptığı işler gibi çoğu gün değişen planları olduğu için yerini hatırlaması zorlaşıyor.»

“Meşgul bir adam.” Ajan Chapman sayfaları göz gezdirdi.

“Öyle. Bu da bu kadınları kaçırılmadan önce takip etmesini zorlaştırırdı. Haber raporları bu kadınların kaçırıldığı saati tam olarak belirtmediği için belirli mazeretleri vurgulayamadık. Eminim siz bunu yapabileceksinizdir. Her ne kadar kamuoyuna açıklanan çoğu bilgiye göre kadınların kaçırıldığı zaman aralığının birçok saat olduğunu bilsem de.”

“Evet,” diye kabul etti Ajan Chapman. “Gece saatleri. Müvekkilinizin de muhtemelen yerini açıklayamadığı zamanlar.”

“Kate’le birlikte olduğu geceler hariç, tabii.” Emily bu noktayı kazandı.

Reed öne eğildi ve Ryan'ın bakışlarını yakaladı. "İnsan davranışlarını biliyorsun. Bu senin uzmanlık alanın. Öyleyse söyle bana Kate'e bunu yapmak için ne kadar sikik bir götlek olmam gerekirdi?"

Ajan Chapman yanıtladı, "Kadınları kaçıran, tecavüz eden ve öldüren, sonra da cesetlerini nehre atan türden."

Kabullenme Reed'in bakışlarını yumuşattı ama sonra kararlılık geri döndü ve Ajan Chapman'ı sert bir bakışla kenetlendi. "Ben o türden bir götlek değilim."

Emily, Reed'in koluna elini koydu, konuşmayı bırakmasını ve işi kendisine bırakmasını uyarıyormuş gibi. "Müvekkilim için ilgili ve spesifik sorularınız var mı?"

Ajan Chapman kendi kağıtlarını çıkardı ve masaya koydu.

Ryan çıktıların nehir haritası bölümleri olduğunu fark etti.

Ajan Chapman ilk yeri işaret etti. "Burasını tanıyor musunuz?"

"Şirketim o mülkte çok birimli bir apartman kompleksinin inşaatının ortasında."

"Projeyle nasıl bir ilginiz var?"

"Bu projenin başka bir şantiye sorumlusu var, ancak benim daha fazla deneyimim var ve diğer şantiye sorumlularının birkaçını yönetiyorum, bu yüzden bir sorun olduğunda yardım ederim. Bu durumda inşaatta bir birimi kullanılmaz hale getiren küçük bir elektrik yangını çıktı. Yangınla ilgili soruşturmayı, sigortayı denetlemek ve yardımcı olmak ve şantiyeyi zamanında tekrar faaliyete geçirmek için geldim."

Ajan Chapman, Reed'e diğer iki şantiye hakkında sorular sordu ve çoğunlukla aynı cevapları aldı. Her durumda Reed farklı zamanlarda denetleyici bir rolde ve işlerin programa ve bütçeye uygun kalmasına yardımcı olmak için ortaya çıkan bazı sorunlara yardımcı olmak üzere olay yerindeydi.

Ryan'a göre zeki ve işinde iyi görünüyordu. Dahası işini seviyordu ve bu da ona günlük işlerinde çeşitlilik sunuyordu. Ne olacağını asla tam olarak bilmiyordu ve sorunları çözmek işleri ilginç ve zorlayıcı tutuyor gibiydi.

Ajan Chapman son sayfayı çevirdi. "Peki bu şantiye?"

Reed haritaya baktı ve kendine doğru çevirdi. "Bu toprak parçasının sahibiyim." Parmağıyla nehrin hemen üzerindeki bir alanı daire içine aldı.

"Bu mülke nasıl sahip oldunuz?"

Reed ajana hemen cevap vermedi ama Emily'ye baktı.

Emily cevaplaması için başını salladı. "Bir yıl önce bir depo inşa etmek isteyen müşterilerimizden biriyle anlaşma kötüye gittikten sonra satın aldım. Garip bir nedenden dolayı iki ticari bölgenin arasından konut için işaretlenmiş bir arazi şeridi geçiyor. İyi bir yatırım fırsatı olduğunu düşündüm ve konut arazisinin bir kısmını satın aldım."

"Diğer kısmın sahibi kim?"

"Bilmiyorum. Sadece bu parça satılıktı. Sahibinin büyük amcasından miras kalmıştı ki o da bir zamanlar bu mülkte yaşayıp balıkçılık yapıyormuş. Mülkü satan adamın ikizlerini üniversiteye göndermek için paraya ihtiyacı vardı, bu yüzden onu piyasaya sürdü. Hemen kaptım."

"Aslında üç başka arazi parçasına sahipsiniz."

Reed, Emily'ye döndü, sonra başını sallaması üzerine yanıtladı. "Evet. İnşaat sektöründe olmak bana çok şey öğretti. Arazi sahibi olmak gelecek için iyi bir yatırım."

Ajan Chapman parmağını haritaya vurdu. "Seninki gibi izole bir arazi parçası birini saklamak ve sonra cesedini atmak için de harika bir yer."

Reed iç çekti. “Orada hiçbir şey yok. Yıllar önce büyük amcanın yaşadığı orijinal ev bile yok.”

“O zaman mülkü aramamızda sakınca görmezsiniz.” Ajan Chapman arkasına yaslandı, rahatlamış ama hâlâ tamamen Reed’e odaklanmıştı.

“Tam olarak ne için?” diye sordu Emily.

Ajan Chapman iki kaşını da kaldırdı. “Belki ormanda bir kulübe. Sadece onun bildiği gizli bir yer. Deneyimli bir inşaatçı olarak basit bir kulübeyi tek başına inşa etmesi kolay olurdu.”

Ryan bunun geleceğini öngörememişti. Ajanın ona davanın her detayını vermesini beklemiyordu. Ama eğer bir şey bulurlarsa bu davayı gerçekten açabilirlerdi.

Emily parmağını kaldırdı. “Müvekkilimle biraz konuşmama izin verin.”

Ajan Chapman arkasına yaslandı ve elini salladı. “Acele etmeyin.”

Emily ve Reed ayağa kalktılar ve odanın en uzak köşesine gittiler. Bu, küçük alanda onlara pek mahremiyet sağlamasa da, onun ve Reed’in fısıltılarının anlaşılmaz olmasına yetti.

Ryan, Emily’nin Reed’in kulağına doğru bir şeyler fısıldadığı sahneyi izledi, Reed de onu duymak için eğildi. Sonra o da eğilip ona konuştu. Bu ileri geri sadece dört kez tekrarladıktan sonra ikisi de masaya geri döndü.

Emily, Reed adına konuştu. “Müvekkilim size mülke erişim izni vermek istese de bu aşamada arama emri olmadan benim tavsiyeme uyacak ve reddedecektir.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Ajan Chapman.

“Müvekkilimin saklayacak hiçbir şeyi yok, ancak aylardır mülke gitmedi. Ve dolaylı kanıtlar biriktiği ve tuzığa düşürüldüğüne

inandığımız için arama yapmayı gerektirecek bir şey bulduğunuza dair kanıt olmadan kolluk kuvvetlerinin mülke girmesine izin vermek ihtiyatlı değildir.”

“Ama tahmin edeyim,” diye devam etti Ajan Chapman, “müvekkiliniz, Anne’in cesedinin şüpheli bir şekilde yakınında bulunmasının dikkatine çekildiği bu mülkü şimdi arayacak.”

Emily başını yana eğdi. “Bu, müvekkilimin tuzağa düşürüldüğünden şüphelendiğinizi itiraf etmenize çok benziyor.”

Ajan Chapman ona sorgulayıcı bir bakış attı.

Reed o bakışa cevap verdi. “Katilsem neden kendi mülkümü aramaya ihtiyaç duyayım ki?” Reed, ajanın bir şey söylemesini engellemek için elini kaldırdı. “Arkamı kollamam lazım. Bunu biliyorsunuz. Bu yüzden bir avukat tuttum ve onun tavsiyesine uyuyorum. Ama aynı zamanda biliyorsunuz ki eğer tuzağa düşürülüyorsam ve o mülkte bir şey varsa bunu ilk ben bilmek isterim. Bir şey bulursam size haber veririm.”

Ajan Chapman dudaklarını sıktı, yanlış konuştuğunu, elini açık ettiğini ve Reed’in mülküne gitmesini engelleyemeyeceğini biliyordu. Arama yapmasını veya katilse geride bıraktığı herhangi bir kanıtı yok etmesini.

Ryan bir şekilde durumu kurtarmaya karar verdi. “Siz veya bölgedeki diğerleri bilmeden birisi mülke girip bir şeyler inşa etmiş olabilir mi?”

Reed bir saniye düşündü. “Mülk hakkında şöyle bir şey var ki yıllar önce var olan her türlü toprak yol veya patika otlarla kaplanmış. Sanırım büyük amca o zamanlar iş ve ayak işleri için çoğunlukla nehri kullanıyordu. Evin yıkılmış temeli suya yakın. Sahip olduğu herhangi bir iskele de gitmiş. Sadece potansiyel dışında üzerinde

hiçbir şey olmayan otlarla kaplı bir arazi parçası. Bir gün bir ev, belki birkaç tane inşa edip araziyi parsellemeyi düşündüm ama bu bir yol inşa etmeyi, altyapı getirmeyi falan gerektirirdi. Emekliliğimde üstlenmeyi düşündüğüm bir projeydi. Sabit gelir, yaşlılığında para konusunda endişelenmem gerekmediği anlamına gelirdi.”

İyi bir plan. Açıkça çok düşündüğü bir şey.

Bir katil saplantısının ve öldürme ihtiyacının ötesini düşünür müydü? Geleceğini düşünen bir katil kendini soruşturmanın hedefi yaparsa planlarının sağlam olacağını düşünür müydü?

Reed öne eğildi ve doğrudan Ryan’a konuştu. “Gelecek için planlarım Kate’i de kapsıyor. Mülkü onunla tanışmadan önce almış olsam da benim ve onun için ileride istediğim şeyin daha da önemli bir parçası oldu. Kate seyahat etmek istiyor, ancak şimdiye kadar buna fırsatı veya cesareti olmadı. Bunu birlikte yapabileceğimizi düşündüm. Şimdi... Kate’in bunu atlatmasının ve günün her saniyesinde tekrar korkmadan yaşamayı öğrenmesinin zaman alacağını biliyorum.” Reed bunun biteceğini ve Kate’in tekrar özgür olacağını düşündüğünü belli eden bir şekilde konuştu.

Ryan da Kate için bunu istiyordu.

Reed bunu atlatacaklarına ve onlar için planladığı geleceğe sahip olacaklarına dair inancını sürdürüyor gibiydi.

Ajan Chapman masadan sayfaları topladı ve bir dosyaya doldurdu. “Yerinizde olsaydım günün her saniyesini takip etmeye başlardım.”

Reed iç çekti. “Takip edebileceğiniz başka ipuçlarınız yok mu? Bunu gerçekten yapan kişiye sizi götürecek bir şey, herhangi bir şey?”

Ajan Chapman ayağa kalktı. “Bunu yapan kişiyi yakalamaya çalışıyoruz. Bir dahaki sefere kadar...” Ajan elini kapıya doğru uzattı. “Gitmekte özgürsünüz.”

Reed, muhtemelen FBI ofislerinde son kez bulunmayacak olması nedeniyle keyifsiz ve kabullenmiş bir şekilde dışarı çıktı.

Emily onu takip etmek için gitti, ancak kapıda durdu ve geri döndü. “Bunu onun yapmadığını biliyorsunuz. O iyi bir adam.”

Ajan Chapman avukatı süzdü. “Bu tüm o kapı komşularının seri katil hakkında söylediklerine çok benziyor. Çok iyiydi. Kendi halinde biriydi. Sakin. İyi bir adam. Ama Reed’in beş kadından dördüyle bağlantılı olduğunu unutmayalım. Anne’nin cesedi de neredeyse onun mülkünün yakınında bulundu. Kate’e işkence etmeye gelince... Belki de bunu yakından ve kişisel olarak görmekten zevk alıyor. Onu tanıdığınızı düşünüyorsunuz. Ama gerçekten tanıyor musunuz?”

Emily dışarı çıktı ve arkasından kapıyı çarptı.

Ajan Chapman ona baktı. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

Ryan alaycı tavrına cevap vermedi. “İyi bir noktaya değindiniz ama Reed hakkında sağlam bir kanıtımız da yok.”

“Henüz elimizde olmaması bunu yapmadığı anlamına gelmez. Kate kaçtığında ve o öldürüldüğünde Gül Biçen hakkında da hiçbir şeyimiz yoktu. Herkesin onun iyi bir adam olduğunu düşünmesi öyle olduğu anlamına gelmez. Benim işim bunun ötesine bakmak ve kanıtı takip etmek. Ve elimizdeki az şey bizi ona işaret ediyor. Ama bu onun ötesine bakmadığım anlamına gelmez. Gözetim görüntülerini tekrar inceliyoruz. Todd Lane’i hâlâ şüpheli havuzunda tutuyoruz çünkü sağlam bir mazereti olsa da izlerini örtmek için yardım almadığı anlamına gelmez.»

Ryan, ajanın hayal kırıklığını ve bu davada elinden gelenin en iyisini yaptığını anladı.

“Bu adamı başka bir kadın kaçırmadan yakalamak istiyorum. Şimdi Anne Murphy’nin otopsisini gözden geçirmek için adli tabiple buluşmam gerekiyor. Katılmak ister misiniz?” Ajan Chapman cevap beklemedi ve odadan ayrıldı, Ryan’ı bildiklerini ve bunun Reed’in kurnaz, soğukkanlı bir katil olduğuna işaret edip etmediğini düşünmeye bıraktı.

Belki Anne Murphy onlara bunu söyleyebilirdi.

Derler ki ceset kurban adına konuşur. Anne’inkinin ne söyleyeceğini merak etti.

27. Bölüm

Ryan normalde bir davaya bu kadar dahil olmazdı. En son istediği şey kurbanlardan birini yakından görmektir. Ama bu sefer belki de katil hakkında bir şeyler öğreneceğini, Reed'i katil olarak görmesine yardımcı olacak veya Ryan'a bunun başka biri olması gerektiğini söyleyecek bir şeyler olacağını düşündü.

Kate'in iyiliği için başka biri olmasını istiyordu. Ve belki de bu muhakemesini bulandırıyor ve Ajan Chapman'ın tarafsızlığını ve inatçı soruşturmasının doğru kişiye ulaşmasını engelliyordu. Şu ana kadar soruşturma sadece tek bir yöne gidiyordu.

Akademik düzeyde Reed bu katilin nasıl çalıştığına dair bazı bilgiler edinmeyi umuyordu. Kurbanlarına ne yaptığı, ihtiyacı olan veya başarmaya çalıştığı tatmin türünü gösterecekti.

Bu yeni katil, Gül Biçen'e ne kadar benziyordu? Bu tamamen daha önce yapılanı kopyalama eylemi miydi, yoksa yeni katil, Biçen'in başladığını bitirdikten sonra kim olacağına doğru mu evriliyordu?

Ryan, Ajan Chapman ve Dr. Tom –*bana sadece Tom deyin*– Hodum'un arkasından morga girdi. Ryan yaşlı beyefendiyi hemen sevdi. Kolay tavırları ve deneyimi bu davada büyük bir artıydı.

Tom, Anne'in çıplak bedeninin paslanmaz çelik üzerinde yattığı masanın yanında durdu.

Ryan şişmiş ve rengi atmış bedenini birkaç saniye inceledi. Nehir hayatında olduğu o parlak ve canlı kadının figürünü ve yüzünü bozmuştu. Kokudan midesi bulanmasın diye kendini zor tuttu ve başka bir şeye odaklandı. Bakışları hemen bileklerindeki ve ayak

bileklerindeki izlere ve sıyrıklara kaydı. Sol memesinin üzerindeki gül dövmesi soluk teninde belirgin bir şekilde duruyordu. Göğsündeki tek kesik de öyle. Bunların hepsi tam beklediği gibiydi ama daha fazlası vardı. Bu Ryan için alarm zillerini çaldırdı çünkü bu cinayet saldırganca görünüyordu. Oysa Gül Biçen'inki de dahil olmak üzere diğerleri neredeyse merhametli gibiydi, acıyı sonlandırıp kurbanı uğurluyordu. Bu durumda öyle değildi.

“Pekâlâ...” Tom'un sesi sessiz odayı doldurdu. “Bu beşinci kurbanımız. Anne Murphy. Yirmi dört yaşında, yüz altmış beş santim boyunda. Ağırlığı elli üç buçuk kilo. Diğer dördüyle karşılaştırıldığında öldürülmeden önce açık ara en çok... yaralanan o. Diğerleri metodik hissettirirken, daha iyi bir terim bulamadığım için, bu daha acımasız hissettiriyor.”

“Boğazını kesmiş.” Ajan Chapman yüzünü buruşturdu.

“Bileğini kırmış, büyük olasılıkla kolunu o kadar sert tutmuş ki direnişi yüzünden morluk oluşturmuş ve kemiği kırılmış. Ayrıca o... boğuşma sırasında omzunu yerinden çıkarmış.”

“Çok büyük bir acı çekmiş olmalı,” diye işaret etti Ryan. “Diğer kurbanların işi kolay değildi kesinlikle ama böyle yaralanmamışlardı.”

“Hayır. Bence sizin deyiminizle... plana uymuş. Ama bunda...” Tom hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı.

Ryan yaraları inceledi. “Bu, kontrolü kaybettiğinin bir işareti. Biçen'i kopyalamak ona istediğini yeterince vermiyor. Çok katı. Biçen kontrolü hissetmek için kurbanlarını kullanırdı. Onlara tecavüz ederdi. Kendisi kullanılmazdı. Ama onları direnişlerinin ötesinde asla incitmedi ve hakimiyetini göstermedi. Onları bastırmak için morluklar bırakırdı ama asla kemik kırmadı. Onları

hızlı, neredeyse acısız bir ölümle ortadan kaldırdı. Belki de acısını dindirmek için bir daha yapmak zorunda kalmayacağını bile umuyordu ama sonra bu birikir ve bir kez daha yapardı. Ama her zaman aynı çünkü onlara acı çektirmekten zevk almıyordu. Kontrol etmekten zevk alıyordu.” Ryan, Anne’in bedenine baktı. “Bu kontrol değil. Bu, onlara zarar vermekten hoşlanan ve onları öldürmekten zevk alan biri.”

Tom ciddi bir şekilde başını salladı. “Onu sadece bir gün, belki de ikinci günün birazına kadar tutmuş. Midesinde yiyecek bulnamadı ama susuz kalmamıştı. Bu da sizin dediğinizi destekliyor. Kontrol yok. Öldürmek istedi, onunla zaman geçirmek değil.”

“Sisteminde uyuşturucu bulundu mu?” diye sordu Ajan Chapman.

“Hiçbir şey. Ancak bazı ilaçlar hızla metabolize olur, bu yüzden ihtimal dışlanamaz. Tıpkı diğerleri gibi.” Tom sol memesinin hemen üzerindeki göğsüne damgalanmış gülü işaret etti. “İlk birkaçına kıyasla bu güzel yapılmış. Gereksiz güç kullanmamış. Görüntü net. Çizgilerde kayma veya üst üste binme yok.”

“Bunu yaptığında bilinci kapalı mıydı sizce?” diye sordu ajan.

“Ya öyle ya da onları işkence etmek için damgayı kullanmıyor, sadece onları kendi malı olarak işaretlemek için.”

Ryan doktorun bu tespiti ilginç buldu. “Belki de işaretlenme farklılığını bu açıklıyor. Gül Biçen onları çizdi. Bu adam onları damgalıyor. Kurbanlara nasıl yapıldığına bakılmaksızın tamamen aynı görüntü olmaları, bir taklitçiyle karşı karşıya olduğumuza inanmamıza yol açtı. Ancak bu gizli bilgiyi nasıl bildiğini sizin keşfetmeniz gerekiyor. Benim hissim, bize bir şeyler anlatıyor. İşaretler aynı ama farklı. Onlar onunkiydi. Bunlar benimki.”

Ajan Chapman güle baktı. “Damga da daha vahşi. Gül Biçen belki de onlara tecavüz ederken sabitleşmek için çizimi kullanırdı. Bayan Poole’un bize duvar kağıdına baktığı hakkında anlattığı gibi. Bu, kendisini uzaklaştırmanın bir yoluydu.”

Ryan başını salladı, o senaryoya katıldı. “Yeni katilimiz için Biçen’e ait olması dışında gül sembolüne hiçbir bağlılığı yok.”

Doktor ekledi, “Gül Biçen’in tüm kurbanlarının otopsi raporlarını inceledim. Onlara vurmayı severdi. Çoğunlukla kaburgalarına. Onları hareketsiz tutmak veya susturmak için bir dürtü, her neyse. Yüzlerine tokat atar, morluklar, kesik dudaklar, yüzeysel sıyrıklar bırakırdı.”

“Bu katil onları boyunlarından tutmayı seviyor, hafif morluklar bırakıyor. Tam olarak boğmuyor ama kesinlikle tutuyor. Ama Anne’de muhtemelen onu neredeyse bayılıta kadar boğdu, sonra serbest bıraktı ve tekrar nefes almasını sağladı.”

“İlk dördünde hakimiyetini gösteriyor ve Anne ile yeni bir şeyler deniyor,” diye önerdi Ryan. “Neyi sevdiğini çözüyor. Onu neyin tahrik ettiğini.”

Tom çenesini Anne’e doğru uzattı. “Bu vahşetti. Sadece tecavüz etmedi. Ona anüs yoluyla da saldırdı.”

Ryan ellerini ceplerine soktu. “Gül Biçen’in yöntemlerinin kısıtlamasından ve sınırlamalarından sıkıldı. Başlangıçta onlarla zaman geçirmekten, Gül Biçen’i taklit etmekten keyif alıyordu. Şimdi... Kate’e ulaşmak için sabırsızlanıyor.”

Tom katıldı. “İlk kurbanın cesedi damga gibi bazı şeylerde kararsız olduğunu gösterdi. Üst üste binmelerle özensizdi ve gereksiz yere derindi. Tecavüz ve bıçaklama gibi diğer konularda ise sertti.”

“Adrenalin,” diye işaret etti Ajan Chapman. “Heyecanlanmıştı. Şimdi ise rutin. Heyecan kalmadı. Gül Biçen’in yöntemlerine bağlı kaldı.”

“Ve bunu bitirmek için sabırsızlanıyor, böylece kendi arzularına geçebilir.” Ryan, katilin Biçen’in yedisini bitirip tüm çarpık fantezilerini gerçekleştirecek özgürlüğe sahip olursa ne yapacağını merak etti. “Anne bize onun başına gelenler veya onun hakkında başka bir şey söylüyor mu?”

Tom başını iki yana salladı. “Pek değil.” Duraksadı, sonra ekledi, “Onu memnun etmediğini düşünüyorum.”

Ryan başını yana eğdi. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Çünkü onu daha uzun süre elinde tutmadı. Belki de diğerlerinin sahip olduğu o mücadeleye sahip değildi. Belki de sadece kontrolüne boyun eğdi.”

“Büyük olasılıkla onu gerçekten tahrik eden şey öldürmek. Diğer şeyler sadece onu tahrik etmek için,” diye önerdi Ryan.

“Bağ izleri tutarlı, ancak Gül Biçen’in kurbanlarından farklı. Katilimiz onları her zaman sıkıca bağlıyor. Bilek veya ayak bileği etrafına iki sarım, her iki uzva bir kez, sonra düğümlenmiş.”

Ajan Chapman, Anne’in ayak ve kol bileklerini daha yakından incelemek için yaklaştı. “Bunu nasıl anladınız?”

Tom beyaz önlüğünün cebinden bir kalem çıkardı ve Anne’in bileğini ve etrafındaki daha koyu çizgileri işaret etti. “Gördünüz mü? Morluk ve sıyrıklar sağlam bir çizgi gibi görünse de aslında bileklerin içinde iki, dışında ise üç tane var.”

“Hım.” Ajan Chapman onları inceledi. “Ve her seferinde aynı mı?”

“Evet,” diye doğruladı Tom. “Gül Biçen farklı türde bir ip kullanırdı. Daha kalın. Daha lifli, daha fazla sürtünme ve sıyrık yara-

tırdı. Bu adam naylon veya pamuk kullanıyor, daha pürüzsüz ve daha ince bir şey.”

Ajan Chapman bunu dikkate aldı, sonra sordu: “Cesette başka bir şey bulundu mu? Lifler? Biyolojik kalıntılar?”

“Nehir diğerlerinden daha çabuk bulunmasına rağmen, cesedi temizleme görevini yerine getirdi.”

“Teşekkürler, Doktor.” Ajan Chapman ellerini ceplerine soktu ve cesetten uzaklaştı. “Laboratuvara gönderdiğiniz örneklerden başka bir şey bulursanız bana bildirin.”

“Bildiririm.” Tom onlara veda etmek için başını salladı, sonra bir çekmecedен bir çarşaf çekip Anne’in cesedinin üzerine örtmeye başladı.

Ryan, Ajan Chapman’ın peşinden odadan çıktı ve ikisi de koridorda ölüm kokusundan uzaklaşmak için derin bir nefes aldı.

“Onları öyle görmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum,” diye itiraf etti Ajan Chapman. “Ama işe yaradı. Katilimizin bunu bitirmek için sabırsızlandığı açık bence.”

“Bu da yakında bir sonraki kurbanını arayacağı anlamına geliyor.”

“Ve adamlarım Todd ve Reed’i yakından takip edecekler. Belki katili başka bir kadını soğuk bir masaya yatırmadan yakalayabiliriz.”

Ryan’ın telefonu gelen bir mesajla çaldı. Kimden geldiğini merak ederek telefonunu çıkardı. “Yarın sabah saat onda bir depolama tesisine davet edildik.”

Ajan Chapman kaşını kaldırdı. “Phillip Poole mu?”

“Evet. Babasının veya amcasının eşyalarında bize bir şeyler söyleyecek bir şeyler olabileceğini düşünüyor musunuz?”

“Sanırım yarın sabah öğreneceğiz.”

Ryan telefonunu kaldırdı. “Adresi size ileteceğim ve orada buluşuruz.”

“Kulağa iyi geliyor. Bir şeyler içmek, belki akşam yemeği yemek ister misiniz?”

Ryan, Kate’le konuşmak, sonra da Molly’yle telefonla birkaç dakika konuşup konuşamayacağını görmek istedi, gerçi muhtemelen bu akşam yine işteydi. “Başka zamana kalsın. Gece otelime gitmeden önce Kate’e uğrayacağım.”

Ajan Chapman düşünceli göründü, sonra bir karara varmış gibi başını salladı. “Bunu kesinlikle gerekli olana kadar yapmak istemedim çünkü onun temkinli ve yabancılara, özellikle de erkeklere karşı güvensiz olduğunu biliyorum. Ama zamanı geldi.”

Ryan, ajanın ona ne söylediğini tam olarak anladı. Bunu geçmişte tartışmışlardı. “Evine bir ajan yerleştiriyorsunuz.”

“Ona ulaşmadan önce bir kurban daha kaldı. Onu birini alıp sonra diğerini almasını beklemeye devam edemeyiz. Bir kadını kaçırıp birkaç gün tutup, cesedi atıp sonra Kate’e yönelme yöntemine bağlı kalacağını varsayamayız. Her an bir kadını alabilir, hepsini aldığı yere saklayabilir, sonra Kate’i alıp onu da oraya götürebilir. İkiye bir arada gibi bir şey olabilir, böylece sonraki planlarına geçebilir. Hatta belki de Gül Biçen’in rekorunu geçecek ve bunu tekrar tekrar yapmaya devam edecek.”

“Ama benim gibi siz de daha fazlasına yöneleceğini düşünüyorsunuz. Kendi fantezisine daha uygun, Gül Biçen’inkine değil.”

“Ben de öyle düşünüyorum ama bilemeyiz. Kesin olarak bilemeyiz en azından. Bildiğim şey onu kolay bir hedef haline getirmek istemiyorum. Şimdilik kendi yerinde kalmak istedi. Tuhaf bir şekilde kendini orada güvende hissettiğini biliyorum.”

“Duruşunu koruyor. Bu onun için güçlü bir şey. O bir savaşçı. Onun zayıf olduğunu düşünmesini istemiyor. Ama o onu yıpra-

“Ryan bir an düşündü. “Belki de tüm bunlar bununla ilgiliydi. Onu tekrar kurban konumuna sokması. Eğer korkuyorsa ve mantıklı yerine duygusal tepki veriyorsa o zaman avantaj ondadır.”

“Ayrıca ona plan yapması kararlılığını güçlendirmesi için zaman veriyor. Bu onun aleyhine işler.”

“Kadınların zayıf olduğunu düşünüyor. Onun için amaca ulaşmanın bir aracından başka bir şey değiller. Onun amacına hizmet ediyorlar.”

Ajan Chapman’ın gözleri tiksintiyle doldu. “Evet pekâlâ potansiyel bir kurbanı korumak için mevcut kaynakları kullanmayan aptal ajan ben olmayacağım.”

“Kate’e misafir beklemesini söylerim.”

“Ona önce kadın bir ajan olup olmadığını kontrol edeceğimi söyleyin ama söz veremem.”

“Denemenizi takdir edecektir.”

Binadan otoparka doğru yürüdüler.

“Bir saat içinde ajanı orada bulundururum. Sonra görüşürüz.”

Ajan Chapman ondan ayrıldı ve arabasına yöneldi.

Ryan kiralık arabasının direksiyonuna geçti ve Phillip’e mesaj attı.

RYAN: Yarın saat 10’da görüşürüz

RYAN: Amcanız hakkındaki merakımızı giderdiğiniz ve eşyalarını karıştırmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler.

PHILLIP: O eşyalara uzun zamandır bakmamıştım. Tekrar görmek ilginç olacak.

Yarın ikisi için de geçmişe bir yolculuk ve belki de Gül Biçen’den taklitçiye uzanan bir şeyin keşfi olacaktı.

28. Bölüm

Ryan, Kate'in kapısını çaldı, onu keyifli bulmayı ve aynı zamanda soruşturmada işlerin ilerlediğini söyleyerek içini rahatlatmayı umuyordu.

Rahatlamış bir iç çekişle ve meraklı bir ifadeyle cevap verdi. “Seni gördüğüme sevindim. Burada tek başıma çok endişeliydim. Arkadaşlarım ve iş arkadaşlarım beni kontrol etmek için arıyorlar ama çoğunlukla sanırım sadece soruşturma hakkında detayları bilmek istiyorlar. Ve muhtemelen hâlâ hayatta olup olmadığımı.”

Ryan, Kate'in omzuna dokundu. “Merak insanın doğasıdır. Ama bunu umursamadıkları gibi algılama.”

Kate iç çekti. “Elbette umursuyorlar. Biliyorum. Sadece... Reed'in bana unutturma gibi bir huyu vardı. Ya da en azından buna odaklanmamamı sağlardı. Hayatımı yaşamaya devam etmeme ve her şeyi mahveden bu pislik hakkında takılıp kalmamama yardımcı oldu.” Kate'in ani öfkesi dağıldı. “Üzgünüm. Gördün mü? Çok gerginim.” Onu içeri girmesini engellediğini fark etti ve geri adım attı. “Üzgünüm. Lütfen içeri gel.”

Ryan eve girdi, Kate'in kapıyı ne kadar çabuk kilitlediğini, sürgülediğini ve sonra alarm sistemini yeniden açtığını fark etti. “Kate.”

Ona baktı.

“Nefes al.”

“Sanırım gitmem gerekiyor. Beni bulamayacağı bir yere gitmem lazım.”

Ryan itiraz etmedi. “Burada, dışarıdaki gözetim ekibiyle güvendesin. Ve buraya seni kontrol etmeye gelmiş olsam da seni misafirin için de bilgilendirmek istedim. Ajan Chapman seni evin içinde korumak için ajanlar görevlendiriyor.”

Başını iki yana salladı, sonra kendini durdurdu. “Kendi evimde tutsak gibi yaşamak istemiyordum. Ama bu aptalca. Burada tek başıma korumasız olmak ona avantaj sağlar.”

“Yardımcı olursa Ajan Chapman kadın ajanlardan birinin müsait olmasını umuyor.”

Kate bunu elinin tersiyle itti. “Bu noktada beni kimin koruyacağı konusunda seçici veya hassas olamam.”

“Kesinlikle haklısın, evinde ve etrafındaki insanlarla rahat hissetmeyi hak ediyorsun. Kim gelirse gelsin seni rahatsız ederse yenisini isteyebilirsin. Kimse kişisel algılamaz. Senin güvenliğinin önemli.”

“Evet. Bu rahatlığımdan daha öncelikli.”

“Hayır, Kate. Öyle olmak zorunda değil.”

“Neyse benim istediğim gibi olamaz,” diye tersledi, hemen parmaklarını dudaklarına götürdü. “Üzgünüm.”

“Özür dileme. Çok büyük bir stres altındasın.”

“Sadece... Neden nihayet tekrar yaşamaya başladığım, sadece var olmaktan öteye geçtiğim zamanki gibi olmuyor? Neden Reed düşündüğüm adam olamıyor?”

“Kim onun öyle olmadığını söylüyor?”

“FBI. Kanıtlar.” Ellerini sıkıca kenetledi. “Ama kalbim onlara katılmıyor.”

“FBI, Reed’i şüphe nedeniyle araştırıyor, sağlam kanıtlar yüzünden değil. Aynı şekilde iki başka şüpheliyi de inceliyorlar.”

“Öyle olabilir ama kabul edelim ki FBI’nin bildiği pek çok şey Reed’i işaret ediyor. Anne’in cesedini mülkünün yakınında buldular. Benim hiçbir şey bilmediğim bir yer.”

Ryan, bilmemesinin Reed’in bir şey sakladığı anlamına gelmediğini göstermeyi umarak sordu: “Yatırımları ve parası hakkında her şeyi biliyor musun?”

Neden şeytanın avukatlığını yaptığını bilmiyordu. Belki de Kate’in biraz umuda ihtiyacı vardı. Ama Reed gerçekten katilse ona umut verip sonra her şeyin yok olmasını sağlamak akıllıca mıydı?

Kate alt dudaklarını ısırdı. “Hayır. Reed ve ben hayatlarımız hakkında çok şey paylaştık ama para hakkında hiç konuşmadık. Benim ya da onun parası hakkında. Hiç konu açılmadı. İyi bir yaşam sürdüğünü, kendi evine sahip olduğunu ve ne sıklıkta dışarı çıksak da çıkmasak da hesabı ödeme konusunda hiç endişelenmediğini düşünmüştüm.” Kate’in bakışları yere düştü. “Sanırım onu düşündüğüm kadar iyi tanıımıyormuşum.”

“İşleri yavaş alıyordunuz. Hayatlarınızı birleştirmemiştiniz veya birlikte yaşamıyordunuz.”

“Son zamanlarda burada kalışı, kalmadığı zamanlardan daha fazlaydı.”

“Bu aynı şey değil, Kate. Masrafları paylaşmıyordunuz. Eşyalarını buraya taşı mıyordu.”

“Şimdi önemi yok, değil mi? O olmasa bile onun bunu yapmış olabileceğini düşündüğümü bildiği halde nasıl eski halimize döneceğiz?”

“Buna inanmak istemiyorsun. Ama dikkatli olmalı ve onun olduğunu düşünmeli ve buna göre hareket etmelisin. Eğer o değilse seni önemseydiği için bunu anlayacaktır. Seni ve yaşadıklarını bili-

yor. Ve eğer oysa... Belki de sana bunu neden yaptığını açıklayacak bir neden sunar.”

“Bunu yeterince açıklayabilecek bir şey söyleyebileceğini düşünüyor musun?”

“Hayır. Ve bunu yapan kişinin kendi ihtiyacını giderdiğini ve arzularını gerçekleştirdiğini ve bunun seninle gerçekten bir ilgisi olmadığını zaten biliyorsun, ancak seni çok belirli bir nedenle hedef aldığını da biliyorsun.”

“Ben kurtulanım.”

“Ve tekrar gelişmeyi öğrendin. Şüphe yok ki bunu yine yapabilirsin.”

“Sadece bunun bitmesini istiyorum.”

Biri ön kapıyı çaldı.

“Bebek bakıcım geldi.” Kate kapıya gitti ve açtı.

“Merhaba. Ben Ajan Kincaid.” Ajan kimliğini ve belgelerini gösterdi.

Kate kapıyı sonuna kadar açık tuttu. “Geldiğiniz için teşekkür ederim.”

Ajan içeri adım attı. “Memnuniyetle.” Ona döndü. “Bay Strickland olmalısınız. Ajan Chapman burada olacağınızı söyledi.”

Ryan ajanın elini sıktı. “Tanıştığımıza memnun oldum. Kate ve ben az önce dava hakkında ve onu mümkün olduğunca güvende tutmanın gerekliliği hakkında konuşuyorduk.”

Ajan, Kate’in bakışlarıyla buluştu. “Bunun sizin için kolay olmadığını anlıyorum. Mümkün olduğunca göze batmamaya çalışacağım. Başka bir ajanla çalışacağım. Vardiyalı çalışacağız. O kadın da birkaç saat içinde burada olacak.”

Kate'in omuzları diğer ajanın da kadın olacağını duyduğunda rahatlamış gibi göründü.

Ajan Chapman'a bu jestin Kate'i rahatlattığını bildirecekti.

"İkimiz lojistik ve planları gözden geçireceğiz. En başta bilmenizi isterim ki rahat hissettiğiniz evinizde kalmak istediğinizi anlıyoruz, ancak sizi taşımamız gereken bir zaman gelebilir."

"Anlıyorum. Bir yem olsam da gerçekten yakalanmak istemiyorum."

Ryan onu rahatlatmak istedi. "Kate. Sen sadece söyle, seni açıklanmayan bir yere götüreceğiz ve bu adamı yakalayana kadar güvende tutacağız."

Başını iki yana salladı. "Risklerin farkındayım ve bu katili yakalamak için bunları almaya hazırım."

Ajan Kincaid gülümsedi. "Seninle çok iyi anlaşacağız. Ne olduğunu bilmek istediğin sürece senden hiçbir şeyi saklamayacağım. Eğer çok fazla gelirse ve sadece senin kendi işlerine bakarken benim seni koruma işime bakmamı istersen onu da yapabiliriz."

"Neyi beklemem gerektiğini bilmek isterim. Anksiyeteme yardımcı olacaktır. Rutin bana iyi gelir, gerçi ani kararların verilmesi gerekeceğini biliyorum."

"Elimden geldiğince sizi güncel tutmaya ve bilgilendirmeye çalışacağım, aynı zamanda geleceğe hazırlanmanız için elimden geldiğince zaman tanıyacağım. Ve bu doğrultuda ilk yapmanızı istediğim şeylerden biri, birkaç gün yetecek kadar kıyafet ve tuvalet malzemesi, ayrıca aldığınız ilaçları içeren bir çanta hazırlamanız. Eğer aceleyle ayrılmamız gerekirse hazırlıklı olmanızı isterim."

Kate elini göğsüne koydu. "Tamam. Bunu yapabilirim."

"Harika. Evde bir tur atacağım, güvenliğinizi kontrol edeceğim ve evinize alışacağım."

“Kulağa hoş geliyor. Ve lütfen mutfakta istediğiniz her şeyi kullanın.”

“Buna müteşekkirim. Partnerim de yiyecek getirecek, bu yüzden marketten ihtiyacınız olan bir şey olursa lütfen bana bir liste verin ve getirmesini sağlarım.”

Ryan, ajanın etkinliğini ve açık sözlü tavrıyla Kate’i nasıl rahatlattığını beğendi. “Kate, eğer sana da uygunsa, seni Ajan Kincaid’in yetenekli ellerine bırakacağım.”

“Evet. Elbette. Umarım siz de benim kadar rahatlayıp bugünü sonlandırmaya hazırsınızdır.”

“Yarın sizinle iletişime geçeceğim.”

“Yarın ne oluyor?” diye sordu.

Phillip’le konuşacağını ve Biçen’in eşyalarını karıştıracağını, onunla katil olabilecek herhangi biri arasındaki bağlantıyı arayacağını söyleyerek ona Gül Biçen’i hatırlatıp bunaltmak istemedi. “Ajan Chapman ve ben dava ile ilgili elimizdeki her şeyi inceleyeceğiz, takip edilecek yeni ipuçları bulmaya çalışacağız.”

Kate başını salladı. “Geldiğiniz için teşekkür ederim.”

“Ne demek. Burada bütün gün dostça bir yüzden ziyaret almadan yalnız kalmanızı istemedim.”

Ona gülümsedi. “Teşekkür ediyorum. Ama kastettiğim genel olarak gelmenizdi. Biliyorum bu işin sizin görev alanınızın biraz dışında.”

“Bu davayı biliyorum. Seni tanıyorum. Faydalı olduğum sürece burada olacağım.”

“Bana çok yardımcı oldun ve rahatlık verdin.”

“Bu bitecek Kate. Ne zaman olacağını söylemeyi çok isterdim ama bitecek ve sen iyi olacaksın, hayatın yine farklı görünse bile.”

“Biliyorum. Sadece bir an her şeyin gerçekten iyi gittiğini sanmıştım. Sonra o benden bunu çaldı.”

“Umarım çok yakında onu geri alma şansın olur çünkü mutluluğu ve huzuru hak ediyorsun.” Elini sıkmak ya da başka bir jestle rahatlık sunmak istedi ama kendini tuttu ve ona basit bir gülümseme verdi. “İyi geceler Kate. Yarın görüşürüz.”

“İyi geceler Ryan. Yarın görüşürüz.” Arkasından kapıyı kapattı ve kilitledi.

Alarmin tekrar açıldığına dair bip sesini duydu.

Ve sonra telefonu bir mesajla çaldı.

MOLLY: “Sucu” yirmi dakikaya HBO’da. Yetişebilir misin?

Akşam yemeği ve onunla başka bir Adam Sandler filmi izlemek, gecesini bitirmek için harika bir yol gibi geliyordu. Gerçi bunu onunla bizzat yapmayı tercih ederdi.

RYAN: Sabırsızlanıyorum. Şimdi otelime gidiyorum.

RYAN: Oraya varınca ararım.

MOLLY: Umarım güzel bir gün geçirdin.

MOLLY: Ya da en azından verimli.

Buna nasıl cevap vereceğini bilemedi çünkü Anne’in cesedini bulmuş ve katil hakkında birkaç yeni şey öğrenmiş olsalar da o piç kurusunu tutuklayıp bunu bitirmemişlerdi.

Her zaman yarın vardı.

Kiralık arabasının direksiyonuna geçti ve arabayı çalıştırdı.

RYAN: Verimli, evet. Güzel... Belirsiz.

RYAN: Seninle akşam yemeği ve film gecemi güzelleştirecek.

MOLLY: Birlikte olsaydık bundan daha iyisini yapabilirdim.

MOLLY: Sadece söylüyorum...

Sırtıttı, gecesini güzelleştirebileceği tüm yolları düşündü.

RYAN: Geceni güzelleştirmeyi çok isterim ama ben buradayım ve sen oradasın.

RYAN: Ama seninle telefonda geçireceğim birkaç saat yine de günümün en güzel kısmı olacak.

MOLLY: Bunun ne kadar hoşuma gittiğini bilemezsin.

MOLLY: Seni zar zor tanırken nasıl böyle özleyebilirim?

RYAN: Ben de seni özledim. Çünkü hayatımızdaki güzel şeyler orada olmadığında onları özleriz.

Kaldırımından uzaklaştı ve otele doğru gitti. Molly'yle yapacağı telefon konuşmasını ve önündeki akşamı bekliyordu, hatta aklının bir köşesinde katilin dışarıda Kate'in evini ve kendisini izleyip izlemediğini merak etse bile.

29. Bölüm

Kameralarını bildiklerini ve onları indirdiklerini biliyordu. Umursamadı. Bir tanesini ıskalamışlardı. Ve bir tane daha yerleştirmeyi başarmıştı. Bu yüzden Kate'in evindeki her şeyi görüyordu.

Misafirleri vardı. Ve sadece aradığı o psikolog da değildi.

Uzmanın selefı hakkında ne bildiğini ve onun hakkında ne söyleyeceğini merak etti.

Birinin nasıl katil olduğunu konuşmayı çok isterdi.

Selefı yaratılmıştı.

O ise doğmuştu.

Ve görevini bitirdiğinde yeniden doğacaktı. Geçmişe saygı durumunda bulunduktan ve Kate yüzünden ona yanlış yapılanı düzelttikten sonra gerçek benliği olmaya özgür olacaktı.

Evine gelen bebek bakıcılarını bekliyordu. Hatta Kate'i taşıyıp ondan saklamaya çalışacaklarını düşünmüştü. Saklayamayacak olsalar bile. Ona ne kadar yaklaştığını bilmese bile onu takip etmek için teknolojisi vardı.

Hiçbiri bilmiyordu.

Onu bulmaya ve durdurmaya çalışıyorlardı ama onun gibi bir gücü durduramazdınız. Sanki okyanusun dalgalarını durdurmaya çalışmak gibi olurdu.

Onu alacaktı. Onu öldürecekti.

Bu sadece an meselesiydi.

En sevdiği melodiyi mırıldandı ve bunu bitirmeye ne kadar yaklaştığını düşündü.

Bir tane daha kalmıştı.

Buna bir an önce başlamalıydı.

Parmağını monitöre götürdü ve ekrandaki Kate'in evinin resmine dokundu.

“Yakında, gülüm.”

30. Bölüm

Ryan sabah saat ondan hemen sonra depolama alanına girdi, Phillip'in mesaj attığı kapı kodunu kullanarak. Harika bir gecenin ardından kendini iyi hissediyordu. Molly'yle yine birlikte ama ayrı ayrı yemek yemişlerdi. Günlerinden bahsetmişler ve "Sucu" filmini izlemişlerdi. Birlikte gülmüşler ve bolca flörtleşmişlerdi. Ve geceyi, onunla işi bittikten sonra kendi sucusuna ihtiyacı olacağına dair başka bir flörtöz ima ile bitirmiş, sonra ona tatlı rüyalar dilemiş ve telefonu kapatmıştı.

Onu cinsel olarak hayal kırıklığına uğratmaya çalıştığını düşünmüyordu ama duşa girmeden ve Molly'nin onu nasıl yoracağını düşünerek geçen geceki gerginliğini atmadan önce böyle hissediyordu.

Gerçekten eve gidip onu görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Her ne kadar bu ilişkilerinden keyif alsa da Molly bunu eğleneli tutuyordu ve bir davayla şehir dışında olduğu için onu hayal kırıklığına uğrattığını hissettirmiyordu.

Bunun devam etmesini umuyordu.

Ama şu an kafayı toplayıp işe odaklanması gerekiyordu.

Ajan Chapman'ın aracının arkasına ve karşıdaki açık depolama dolabına yanaştı, Phillip ve ajan orada el sıkışarak selamlaşıyorlardı. Arabadan indi ve onlara doğru ilerledi. "Günaydın."

"Günaydın," dedi Ajan Chapman.

"Selam." Phillip küçük odaya doldurulmuş eşyaları işaret etmek için elini uzattı. "Arkadaki her şey babamın evinden geldi.

Sağdaki kutular babamın paketleyip Freddy Amca'mdan sakladığı şeylerdi. Raflarda da bazı eşyalar var.”

Ryan hemen metal raflara ve üzerindeki eşyalara göz attı. Çoğu aletler, bahçe malzemeleri, birkaç lamba, uyumsuz abajurlar ve kamp malzemeleriydi. Bir uyku tulumu, bir soğutucu, fenerler, bir kamp ocağı, birkaç propan şişesi.

Raf ünitesinin yanında duvara yaslanmış birkaç olta vardı.

Ryan onları kontrol etti. “Hâlâ balık tutuyor musun?”

Phillip başını iki yana salladı. “Babam öldüğünden beri önce hiç gitmedim. Sanırım son gittiğimizde Freddy Amca'yla birlikteydik. On-on bir yaşlarındaydım.”

Ryan zaman dilimini düşündü. Freddy henüz öldürmeye başlamamış olabilirdi. Bıraktığı güller yüzünden yedi kurbanını bilseler de daha önce başlamış ve bağlantıyı hiç bulamamış olabilirlerdi.

Phillip daha fazla bilgi verdi. “İyi görünüyordu. En azından ben öyle hatırlıyorum. Sadece nehirde geçen bir gün.”

“Tekne mi kullandınız? Yoksa kıyıda mı balık tuttunuz?” diye sordu Ajan Chapman.

“İkisi de. Ama o zaman kıyıdaydık.”

“Bir parkta mı?” diye sordu ajan.

“Bazen. Diğer zamanlar bazı arka yollardan aşağı iner, bir oyukta park eder ve nehir kıyısına yürürdük. En son gittiğimizde de böyle yaptık. Daha önce o noktaya gitmiştik, bu yüzden o gün çok balık tutacağımızı biliyordum.”

“Siz de kamp yapar mıydınız?”

“Çoğunlukla çok küçükken. O kadar yıldızın altında vahşi doğada olmayı severdim. Babam çok fazla televizyon izlediğimi ve video oyunları oynadığımı söylerdi. Dışarıyı onun gibi sevmemi isterdi. Dışarıda olmanın çocukken onun için bir kaçış olduğunu söylerdi.”

Ryan, Henry'nin ve muhtemelen Freddy'nin de neden anneleriyle ya da onlara kötü davranan talihsiz kötü koruyucu ailelerle eve kapanmak istemediklerini anlayabiliyordu.

Ajan Chapman ünitenin arkasındaki kutuların üzerindeki etiketleri okudu. "Babanız günlükler tutmuş."

Phillip kutuyu kendine çekti ve kapağını açtı. "Çocukluğundan beri. Bir keresinde nedenini sormuştum. Bana, ona ve amcasına yardım eden sosyal hizmet uzmanının, konuşamadığı tüm o şeyleri kafasından atması için bir yol olduğunu söylediğini anlattı." Phillip kitaplardan birini aldı ve sayfalarını çevirdi.

Ryan el yazısıyla yazılmış satırlarca metni gördü. "Söyleyecek çok şeyi vardı."

"Çok fazla serbest akışlı düşünce var. O öldükten sonra bunları bulduğumda bazılarını inceledim. Özellikle amcamın öldürdüğü yıllardakileri. Freddy Amca'nın ne yaptığını biliyorsanız, babamın bildiği ve Freddy Amca'nın sırrını açığa vurup vurmama konusunda mücadele ettiği açık olsa da bunu asla açıkça söylememeye veya cinayetler hakkında herhangi bir detay veya ipucu vermemeye çok dikkat etmiş."

"Buna ne anlam verdin?" Ryan, Phillip'in babasının bir şeyler yapmasını mı yoksa Freddy'nin gençken Henry'yi korumaya çalıştığı için kardeşinin yanında durması gerektiğini mi düşündüğünü merak ediyordu.

"Sırrı saklamanın mı, ifşa edilmesinin mi, yoksa kardeşini kaybetmesinin mi nihayetinde onun intihar etmesine neden olduğundan emin değilim. Sanırım tüm bu ölümler onun üzerinde bir yük oluşturdu. Belki de hepsi birden onu alt etti."

"Başka bir şey de olabilirdi," diye önerdi Ryan.

Phillip başını yana eğdi. “Ne demek istiyorsunuz? Bu yeterli değil miydi?”

Ryan başını iki yana salladı. “Bu çoğu insanın dayanabileceğinden fazlaydı. Ama sanırım babanızın başa çıkması daha da zor olabilecek başka bir şey vardı.”

“Amcamı sevdiği belli. Freddy’nin onu kurtardığına inanıyordu ve her gün bunun için suçluluk duyuyordu.” Phillip sayfaların bununla dolu olduğunu göstermek için kitabın sayfalarını tekrar çevirdi.

“Babanız Freddy öldükten sonra Freddy ve onun yaptıkları hakkında sizinle hiç konuştu mu?”

“Biraz. Freddy’nin eylemlerinin herkese bir özür borçluymuşum gibi hayatım boyunca taşımam gereken bir sorumluluk olmadığını bilmemi istedi. İnsanların bana bakıp onu görmesini istemedi. Hatta insanların bağlantı kurmaması için soyadımı anemin kızlık soyadıyla değiştirmemi bile önerdi.”

Henry çocuğunu bir seri katille akraba olmanın getirdiği damgadan korumak istemişti.

“Ama yapmadınız.”

Phillip omuz silkti. “O zamanlar aldığım ilginin çoğu tuhaf bir havalı faktörden kaynaklanıyordu.”

Ryan bunu anladı. “Lisedeydin. Gençler ölüme ve onlarla bu kadar yakından bağlantılı bir seri katile hayran olurlardı.”

“Hikâye ve Freddy Amca sansasyoneldi. Onun ne yaptığını bilmesem ve basının zaten her yere yaydığı herhangi bir detayı veremesem de yine de bir katille kan bağım vardı.”

“Bundan sonra size yan gözle bakanlar olmuştur,” dedi Ajan Chapman.

“Elbette. Bazı kızlar benden çekinirdi. Diğerleri... o kadar da değil.” Phillip’in yüzündeki mahcup ifade kızların neden ilgili olduğunu umursamadığını, sadece ona ilgi duyduklarını söylüyordu.

Ryan, Henry’nin sırlarından birini açıklamaya karar verdi. “Babanız olduğunu kanıtlayamayız ama Kate kaçtığı gece kulübede amcanızla konuşan, ona durması için yalvaran biri vardı.”

Phillip’in gözleri büyüdü. “Vay be! Bunu bilmiyordum.”

Ryan başını salladı. “Eğer babanızsa, belki de dayanamadığı şey, Kate’in kaçmasıydı çünkü amcanızın dikkatini dağıttı ve amcanız da hapishanede yaşamaya dayanamadığı için intihar etti.»

“Kim bir kafese kilitlenmek ister ki?” Phillip sessizleşti, odak noktası içine döndü. “Yani babamın Kate’in kaçışından kendini sorumlu tutması mantıklı. Muhtemelen kendince sadece amcamın durmasını ve kimsenin öğrenmemesini istedi.”

Phillip günlük kutusuna gitti ve katlanmış bir kâğıt çıkardı. «Annem bunun bende olduğunu bilmiyor. Hiç görmedi. Aslında hiç kimse görmedi. Babamın cesedini bulduğumda onu aldım.”

“Onu buldunuz.” Ryan, amcasının seri katil olduğunu keşfettikten sonra babasını garajda asılı bulmanın bir çocuk üzerinde nasıl bir etki bıraktığını merak etti.

“Evet. Babam ve ben şeyden önce telefonda konuşmuştuk ... yapmadan”

“Size ne söyledi?” Ajan Chapman, Ryan’ın da tam bilmek istediği şeyi sordu.

“Benim için daha fazlası olamadığı için üzgün olduğunu söyledi.” Phillip sessizleşti, sonra tekrar biraz omuz silkti. “Ama mektupta daha fazlası yazıyordu.” Kâğıdı açtı. «Sadece ilgili olduğunu düşündüğüm kısmı okuyacağım. *Artık yapamıyorum. Geçmiş*

unutmak için çok uğraştım ama geri gelmeye devam ediyor. Her şeyi doğru yöne çevirmeye çalıştım ama kendimi başladığım ve bittiğim yere geri dönmüş halde buldum. Bittiğini sanıyordum. Ama korkarım ki caydırmak yerine sadece ilham verdi. Kalamam ve kalbimin kalanının, durduramadığım veya yok edemediğim yaşayan bir şey olan bu karanlıkla harap olduğunu hissedemem. Çaresizim. Suç ortağıyım. Sorumluyum. Bitmesi gerekiyor ki gelecek azaptan kaçabileyim.” Phillip kaşlarını çattı ve derin bir nefes aldı. “Kaybolmuştu. Freddy’yi değiştirebileceğini veya durdurabileceğini düşünüyordu. Ama böyle bir şeyi durduramazsınız. O yaşayan, nefes alan bir şeydir.” Phillip başını kaldırdı ve Ryan’ı samimi bakışlarıyla sabitledi. “Sizce de öyle değil mi?”

Ryan, Phillip’in amcasının arzusunu kontrol edemediği, arzusunun onu kontrol ettiği ve bu nedenle babasının hatası olmadığını doğrulatmak istediğini biliyordu. “Bazı durumlarda amcanız gibi birini durduracak tek bir şey vardır.”

“Ölüm.” Phillip’in kesin cevabı, amcasını ve belki de babasının intiharını da anladığını gösteriyordu.

“En son katilimizin bir hücrede olmasıyla yetinirim.” Ajan Chapman, Freddy’nin kutularındaki tüm etiketleri taradı. “Amcanız da günlük tutuyor muydu?”

Phillip başını iki yana salladı. “Bu kutularda hiç bulamadım.”

“Yani tüm bu eşyalar babanızın evinde miydi?” diye sordu Ajan Chapman.

“Evet. Anladığım kadarıyla amcam ölmeden önce bir apartman dairesi falan kiralamış, gerçi kirasını sık sık ödemediği için bir yerden bir yere çok taşınmış gibi görünüyor.” Phillip, babasınınkinden çok daha küçük olan amcasının kutularına baktı. “Pek

bir şeye sahip değildi. Eşyaların çoğu sadece kıyafet, mutfak eşyaları, rastgele ıvır zıvırlar. İlginizi çekebilecek bir şey var.” Phillip, NOEL yazan bir kutuya gitti ve kapağını açtı. Kapağına tam açmış bir gül yakılmış ahşap bir kutu çıkardı.

“Bu amcanızın mıydı?” diye sordu Ryan.

“Lisedeyken ağaç işleri atölyesinde yapmış. Ben küçükken bana nasıl yapılacağını öğretmişti.” Phillip elini kutunun içine daldırdı ve kırmızı bir kurdeleden sarkan, üzerine güvercin yakılmış yuvarlak bir ahşap süs çıkardı. “Benden çok daha iyi bir sanatçıydı.”

“Onu yaptığınızda kaç yaşındaydınız?” diye sordu Ajan Chapman.

“Altı. Belki yedi.” Phillip kapağı kaldırdı, içinde camın içinde donmuş gibi duran bir gülün saklandığı kâğıt ağırlığını onlara gösterdi. “Güllere neden bu kadar düşkün olduğumu bilmiyorum,” diye itiraf etti Phillip, “Ama bunu bir nedenle yapmış ve saklamış sanırım.”

Kutu yuvarlak cam ağırlığı tam olarak tutacak büyüklükteydi. Freddy cam gülü bulmuş ve onun için kutuyu yapmış gibiydi.

Belki de cam gül annesine aitti.

Ryan elini uzattı. “Sakıncası var mı?”

Phillip kutuyu Ryan’a uzattı.

Kutuyu ters çevirdi, cam gülü avucuna düşürdü. Onu yakından inceledi.

“Ryan.” Ajan Chapman ismini sertçe söyledi.

Ajanın, açık ve şimdi boş olan kutuyu işaret eden çenesine baktı.

Ryan kutunun dibine ve bir tarafına yakılmış iki yapraklı gül tomurcuğuna baktı.

“Ne oldu? Ne var?” Phillip birinden diğerine baktı.

“Hiçbir şey,” dedi Ryan, cam gülü kutuya geri koyarken Biçen’in imzası olan gül desenini örterek.

“Hadi ama bana söyleyebilirsin.”

Kolluk kuvvetleri, Gül Biçen’in kurbanlarına gül çizdiği bilgisini asla yayınlamamıştı. Aynı gülün yeni kurbanlara damgalandığını da asla açıklamamışlardı.

Ryan, Phillip’e sıradan bir cevap verdi. “Sadece o kızıl gül kurbanları kaçırdığı yerlerde bıraktığı güllerle tamamen aynı.”

“Kate’in aldıklarıyla da aynı mı?”

“Evet.”

“Yalan söylüyorsun,” diye suçladı Phillip. “Ya da bir şey saklıyorsun. Ne olup bittiğini bana söylemeyeceksen neden sana yardım etmeye çalışıyorum ki?”

“Bu devam eden bir soruşturma olduğu için paylaşamayacağımız şeyler var.”

“Freddy öldü. O dava bitti. O gülün onunla ne ilgisi olduğunu bana söyleyebilirsin.” Phillip istediği şeyi reddedilmiş şımarık bir çocuk gibi ses çıkarıyordu.

“Annenize sormalısınız.” Ryan, Freddy ve Henry’nin kendi anneleri tarafından istismar edildiği aile sırrını açıklamayacaktı.

“Sanki o bana bir şey söyleyecek. Tek istediği tüm bunların yaşanmış olmasını unutmak. Babamı ve beni terk etti.” Phillip bir elini cebine soktu ve intihar notu hâlâ elinde olan diğer elini kaldırdı. “Karmaşık bir durum.”

Ryan mektubun daha neler açığa çıkarabileceğini merak etti. “Mektubun bir fotoğrafını çekmemin bir sakıncası var mı? Geçmişte farklı bir şeyler görmemize ve şimdi ne olup bittiğine dair bize bazı ipuçları vermesine yardımcı olabilir.»

Phillip uzattı. “Elbette. Neden olmasın? Onu neden sakladığımı bilmiyorum. Babamın neden intihar ettiğini hatırlamak istediğimden değil.”

Ryan hızla fotoğrafı çekti ve mektubu tekrar katlayıp geri verdi. “Belki babanızla yaşadığınız yas ve deneyim hakkında biriyle konuşmalısınız. Bu, amcanızla olanları ve hayatınızı nasıl etkilediğini de işlemenize yardımcı olabilir.”

“Şimdi babam gibi konuşuyorsun. O da biriyle konuşmam gerektiğini düşünüyordu. Bence terapistle ihtiyacı olan oydu.” Phillip bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini anlatan o kayıtsız omuz silkme hareketini tekrar yaptı.

Ryan biraz daha derine indi. “Amcanızı sık sık görür müydünüz?”

Phillip başını iki yana salladı. “Yılda birkaç kez. Gerçi kimse evde değilken babamı görmeye gelirdi.”

“Nereden biliyorsun?”

“Babam anneme söylerdi. O da neden uğradığını sorardı. Babam ona yiyecek, para, neye ihtiyacı varsa verdiğini itiraf ederdi.”

“Amcanız hakkında izleniminiz neydi? Nazik miydi? Kötü mü? Sinirli mi?”

Bir omuz silkme daha. “Çoğunlukla sessizdi. Ama yoğundu. O ve babam çoğu zaman sadece bir bakışla iletişim kuruyor gibiydi. Konuştuğunda etkili bir şekilde konuşurdu. Söylemesi gerekeni söylerdi, hepsi bu. Etrafında başkalarını istemediğine dair bir havası vardı.” Phillip düşünceli bir hal aldı. “Dokunulmaktan hoşlanmazdı. Küçükken tekne veya benzeri zararsız bir şeyde kendimi dengelemek için ona elimi koyduğumu hatırlıyorum. Beni iterdi ya da babam beni çekerdi. Babam, ‘Ona biraz alan bırak.’ derdi.”

Ryan bunun annesi ve onu koruyucu aile olarak yetiştiren diğer kişiler tarafından istismar edilmesinden kaynaklandığını anladı. Freddy insan temasıyla rahatlık bulamıyordu. Bu ona yaşadığı tüm acıları hatırlatıyordu.

Bu aynı zamanda kurbanlarını neden o şekilde kısıtladığını da açıklamaya yardımcı oldu. Böylece ona dokunamazlardı. Karşılık verdiklerinde onlara vururdu. Belki de incitmek için değil, hareketsiz kalmalarını sağlamak içindi ki ona dokunmasınlar. Onlardan alırdı. Kontrol onda olurdu. Onun izin vermediği hiçbir şeyi yapamazlardı.

“Küçükken garip gelirdi. Babamdan ve diğerlerinden farklıydı. Şimdi sanırım bu mantıklı. Neyse buyurun.” Phillip yine o küçük omuz silkme hareketini yaptı ve elini kutulara doğru salladı. “İstersen onları karıştır. Bir test sonucumu görmek için ders portalımı kontrol etmem gerekiyor.” Phillip odanın arkasında tavana kadar yığılmış kutuların yanındaki zemine oturdu.

Ajan Chapman birbiri ardına kutuları açtı, fotoğraf çekti, içindekileri karıştırdı, sonra kutuyu tekrar kapattı.

Ryan da diğer kutularla aynı şeyi yaptı.

Hiçbiri onlara önemli gelmedi.

Ajan Chapman'ın telefonu çaldı. “Elinde ne var?” diye selamlaşmadan sordu, muhtemelen davayla ilgili bir şeyler bekliyordu.

Ajan, Ryan'la göz göze geldi, Phillip'e bir anlık baktı, sonra üniteden dışarı çıktı ve konuşmayı duyamayacakları kadar uzaklaştı.

Phillip yerden kalktı ve panjurun altındaki açıklığa doğru yürüdü. “Sizce tüm bunlar ne hakkında?”

Ryan bariz cevabı verdi. “Muhtemelen davayla ilgili.”

“Haberini senden mi saklıyor, yoksa sadece benden mi?”

“Eğer önemliyse ve davanın çözülmesine yardımcı olmam için bilmem gerektiğini düşünüyorsa, bana söyler.”

“Bu adamı yakalamaları ne kadar sürer acaba? Yani işi kolaylaştırmıyor.”

“Hiçbiri kolaylaştırmaz zaten.” Ryan, ajanı izleyen Phillip’i inceledi. “Soruşturmalar çoğunlukla yavaştır, özellikle de az kanıt ve net bir şüpheli olmadığında.”

“Şu anda kimseye bakmıyor musunuz?” Phillip ona inanmıyormuş gibi baktı.

“Geçmişi ve bugünü inceliyoruz ki Freddy’yle bu katilin nerede aynı, nerede farklı ve nasıl çatıştıklarını görelim.”

“Bu adamın Gül Biçen’i neden kopyaladığını bilmek istiyorsunuz.”

“Tahminleriniz var mı?” Ryan, Phillip’in amcası ve yeni katil hakkında çok düşündüğünü hayal etti kendine saklasa bile.

“Belki de sadece kazanılacak bir oyun.”

İlginç bir bakış açısı.

Phillip’in kuşağı yani ekran başında video oyunları oynayarak büyüyen biri için hayat kazanılması gereken bir oyuna çok benziyor olabilir.

Ve eğer amacınız seri katil olmaksa ve bu bölgede yaşıyorsanız o zaman en çok tanınanı yenmek isteyebilirsiniz.

Ajan Chapman aramayı bitirdi ve onlara geri döndü ve doğrudan Phillip’in yanına yürüdü. “Neden nehir kenarındaki bir arazi parçasını babanızdan miras aldığınızı bize söylemediniz?”

Phillip kaşını kaldırdı. “Hiç sormadınız. Neden önemli ki?”

“Akıllı olduğunu ve neden önemli olduğunu anladığını düşünüyorum. Bu mülk büyükanneniz tarafından iki oğluna bırakılmış. Çok uzun zaman önce dedelerinin çiftliğiymiş.”

Phillip ajana dik dik baktı. “Evet. Ve şimdi üzerinde hiçbir şey olmayan ağaçlıklarla kaplı bir arazi.”

“Emin misin?” diye sordu Ajan Chapman.

Phillip omuz silkti. “Yani, çok küçük bir çocukken oradaydım. Mülkü öğrendikten sonra bir bakmak için oraya gittim. Ağaçlardan ve ağaçlıklarla kaplı tarlalardan başka bir şey yok.”

Ajan Chapman bakışlarını kısıp baktı. “Balık tutma gezilerinizi sormuştum. Oraya gittiğinizden bahsetmediniz.”

“Hiç gittik mi hatırlamıyorum. Nehir boyunca gittiğimiz tüm yerler bana aynı görünüyordu.”

“O zamanlar ya da şimdi mülkte bir ev, bir kulübe, herhangi bir yapı var mıydı ya da var mı?”

“Orada olduğumu zar zor hatırlıyorum.” Phillip kaşlarını çatı. “Bilmiyorum.”

Ajan Chapman geri adım atmadı. “Mülkü aramak için izninizi alabilir miyim?”

“Neden?”

“Amcanızın kurbanlarını götürdüğü kulübeyi hiç bulamadık. Belki oradadır.”

Phillip kaşını kaldırdı. “Neden böyle düşündünüz?”

“Çünkü Kate kaçtıktan sonra bulunduğu yere çok yakın.”

“Gerçekten mi?” Phillip’in gözleri şaşkınlık ve ilgiyle kocaman açıldı.

Ajan Chapman, Phillip’le göz temasını sürdürdü, izin bekledi.

Phillip yine o omuz silkme hareketini yaptı. “Elbette. Gidelim.”

“Orada olmanıza gerek yok.”

“Benim mülküm. Orada bir şey varsa görmek istiyorum.”

Ajan Chapman içini çekti. “Nasıl istersen.” Ajan, Ryan’a baktı.

“O burayı kapatırken nereye gittiğimizi konuşalım.”

Ryan, ajanın kendisini mülk arama işine dahil edeceğini düşünmedi ve ajanın Phillip’in duymasını istemediği başka ne söyleyeceğini merak etti.

Ajanın arabasının arkasına yürüdüler ve yakın durdular.

Ajan Chapman eğildi ve fısıldadı, “Sadece Phillip’in mülkünü aramıyoruz.”

“Başka ne buldunuz?”

“Reed’in mülkü için arama emri çıkarıyoruz. Çünkü tahmin et ne oldu? Phillip’in mülkünün bir kısmı nehir kenarında Reed’in-kiyle birleşiyor. Tapu kayıtlarını çeken analist tapu kayıtlarını geriye doğru inceledi ve Reed’in mülkünün aslında Phillip’in anne tarafından büyük büyükbabalarının arazisinin bir parçası olduğunu keşfetti. İki parça satmışlar. Biri Reed’in torunu aracılığıyla araziye satın aldığı balıkçıya, diğer parçaysa balıkçının satın aldığı araziyle orijinal arazi arasındaki mülkün bir kısmını ikiye bölüyor.”

“Reed’in bu araziyi Freddy Poole’un mirasından bir parça olduğu için mi aldığını düşünüyorsunuz? Gül Biçen’e o kadar takıntılı ki bir zamanlar ailesine ait olan bir şeye sahip olmak mı istedi?”

Ajan Chapman omuz silkti. “Öyle görünüyor. Reed araziye yaklaşık bir buçuk yıl önce satın aldı.”

“Yeni cinayetler yaklaşık on ay önce başladı,” diye işaret etti Ryan.

“Plan yapması, kurban seçmesi, Kate’le nasıl bağlantı kuracağını bulması gerekiyordu. Şirketi yeni bina projeleri için ihale çağrısı yapıyor. Reed şirketinin ihaleyi kazanmasını sağlıyor. Şimdi Kate’le çalışıyor. Ona yakın. Ve planlarının geri kalanını devreye sokuyor.”

“Peki bu mülkle nasıl bağlantılı?”

“Gül Biçen kendi mülkünde öldürdü. Şimdi Reed’in kendi küçük sığınağı var.” Ajan Chapman omuz silkti, Ryan gibi tüm bunların nasıl bir anlam ifade edebileceğini tahmin ediyordu.

Eğer anlam ifade ediyorsa.

Çünkü şu an Reed'in arazinin bir zamanlar Freddy'nin ailesine ait olduğunu bildiğine dair hiçbir kanıtları yoktu. Elbette, kendi işinde, arazi kayıtlarını bulması kolay olurdu. Neyi aradığını ve onu nasıl elde edeceğini bilirdi.

Eğer taklitçi oysa kadınları saklayacağı bir yere ihtiyacı vardı, kimsenin onları görmeyeceği veya çığlıklarını duymayacağı bir yere.

Her iki mülk de cesetlerin atıldığı nehir kenarındaydı.

Bu mantıklıydı.

Ve belki de nihayet katillerini bulacaklar ve Kate güvende olacaktı. Eğer kulübeyi herhangi bir mülkte ya da her ikisinde de bulurlarsa iki cinayet serisini açıklayarak katil Kate'e gelmeden bunu bitirebilirlerdi.

Ajan Chapman araba kapısını açtı. "Gidip katil yakalayalım."

Düzenleme
Ny.ozlem

31. Bölüm

Ryan aramadan ne bekleyeceğinden emin değildi, ancak arazi çoğunlukla açık, ağaçlıklarla kaplı tarlalardan ve büyük ormanlık alanlardan oluştuğu için yürüyerek arama yapmadılar. Aramanın çoğu dronlarla ve ATV'lerdeki ajanlarla yapıldı. Saatler rapor edilecek hiçbir şey olmadan geçti, sadece kurulan komuta merkezi çadırında serili haritayı işaretlemek dışında. Şimdiye kadar Phillip'in mülkünün çoğu önemli bir şey göstermediği için işaretlenmişti. Bulunan tek yaşam belirtileri, yıllarca süren ihmal, su hasarı ve çürümeden çökmüş eski çiftlik evinin temeli ve bacalarıydı, paslanmış tarım ekipmanlarını kaplayan çürümüş ahşap ve aşırı büyümüş otlarla birlikte birkaç ahırın kalıntıları da vardı.

Phillip'in mülkünün aranması gibi Reed'in yerini arayan ekip de yoldan başlayarak nehirden aşağı doğru ilerledi.

Çok uzun sürdüğü için Ryan, Kate'in bulunduğu yeri keşfetmek için ekip üyelerinden biriyle yola çıkmıştı.

Ajanla birlikte SUV'nin yanında durmuş, bölgenin haritasına yakınlaştırılmış bir tablete bakıyorlardı. Ajan park ettikleri yolun etrafını daire içine aldı ve Kate'in tam olarak kurtarıldığı yerin burası olduğunu gösterdi. Ryan, aradıkları iki arazi parçasının, nehrin ve yolun daha büyük resmini görmek için uzaklaştırmasını bekledi.

“Buraya gelmek için ormanda ne kadar koştuğuna dair bir fikriniz var mı?” diye sordu ajan.

“Hayır. Sonra hastanede onunla konuştuğumda ezelden beri koşmuş gibi hissettiğini söyledi.”

“Ama yaralıydı, susuz kalmıştı, üşüyordu ve nereye gittiğinden emin değildi. Ağaç dallarından, çalılıklardan, diğer engellerden kaçınması gerekirdi... Yani dümdüz bir yoldan bahsetmiyoruz.”

“Ve sınırlı bir enerjiyle, bir adrenalin patlaması olsa bile, çok uzağa koşabileceğini ve bu tepeye çıkabileceğini sanmıyorum.”

“Bilmiyorum...” Ajan yolu sınırlayan ağaç denizine baktı. “Hayatımın tehlikede olduğunu bilsem olabildiğince uzağa ve olabildiğince hızlı koşardım.”

Ryan yola baktı ve aklına bir şey geldi. “O taraftan geldik.” Ryan önlerini işaret etti. “Burası Reed’in arazisi. Arkamızda Freddy’nin mülkü var.” Şimdi Phillip’in arazisi.

“Evet.”

“Ve Freddy Poole, Kate’in peşine düştüğünde arabası Reed’in yönünden gelmişti.”

Ajanın başı elindeki tabletten fırladı ve Reed’in yerine doğru yola baktı, sonra diğer tarafa Phillip’in yerine doğru geri döndü. “Bu tuhaf.”

“Yani...” Evet. Öyleydi. “Belki de buraya gelmek için araziden bir yerden geçmiştir?”

Ajan tableti uzattı. “İki mülkün birleştiği yerde nehrin çok aşağısından dört çeker bir araçla geçmesi mümkün. Ama Gül Biçen’in tarafını aradık ve Kate’in tarif ettiği gibi bir kulübe bulamadık.”

“Belki de Reed’in tarafındadır ve aramada o kadar aşağıya inemedik.”

Ajan haritayı tekrar inceledi, sonra telsize geçti. “Welch üsse, dinle.”

“Üs, devam edin.”

“Ryan ve ben ilgilenilen olası bir alanı belirledik. Ekibi dokuz ve on numaralı alanlara odaklayalım.”

“Neden orası?”

“Nehre, ormana, Phillip’in arazisine ve Kate’in yola çıktığı olası yola yakınlıkları nedeniyle.”

Bir duraklama oldu. “İlgileniyoruz. Ajan Chapman geri dönmeyi ve ona bilgi vermenizi istiyor.”

“Yoldayız.” Ajan Welch şoför kapısına doğru ilerledi.

Ryan yolcu tarafına geçti, bir an önce bir şey bulmayı umuyordu, bunun ihtiyaç duydukları dönüm noktası olabileceğini biliyordu.

32. Bölüm

Ryan ana çadırdaki artan hareketliliği fark etti ve Ajan Chapman'ın toplanmış olan ancak şimdiye kadar gerçekten kanıt toplayacak veya arama yapacak hiçbir şeyi olmayan adli tıp uzmanları grubuna ne aktardığını duymak için daha hızlı yürüdü.

Toplananlardan birini hemen tanıdı. “Sylvie seni tekrar görmek ne güzel.”

“Üzgünüm, hep bu koşullarda karşılaşıyoruz.” Omzunu onun omzuna çarptı. “Şu son dava... tam bir baş belasıydı.” Copeland County Katili davası onu kişisel olarak etkilemişti. Sylvie ve ekibi katilin çiftliğindeki iyi gizlenmiş sırlarını ortaya çıkarmış ve birçok kurbanının kalıntılarını ailelerine geri vermişti; Olivia'nın kız kardeşini bulmasına ve gerçeği ortaya çıkarmasına kadar bilmedikleri bazı beklenmedik kurbanlar da vardı. “Nasılsın?”

“İyiyim. Ya sen?”

Sylvie adli tıp kitini kaldırdı. “Başka bir katili durdurmaya hazırız. Ormanda kulübeyi buldular.”

Ryan'ın içinden bir adrenalin patlaması geçti. Zihni sorularla dolarken kalbi daha hızlı atmaya başladı. Orayı yakından görmek istedi ve hep aradıkları cevapları barındırdığını umuyordu. “Şimdi oraya gidiyorsun.”

Sylvie başını salladı. “Umarım Copeland County Katili'nin çiftliğinden daha kolay sırlarını açığa çıkarır.”

Reed hemen ona doğru koştu, avukatı da arkasındaydı. “Kulübe hakkında bilgim yoktu.”

Ryan adamın kararlı bakışlarıyla karşılaştı. “Sizin mülkünüzde.”

“Orayı satın aldığımdan beri hiç gitmediğim bir yer. Ormandan çok nehir kenarı beni daha çok ilgilendiriyordu.”

“Kulübeye giden yarı iyi bir patika buldular,” diye seslendi Ajan Chapman ekibe. “Hareket etmeye hazır olun.”

Ajan Chapman yanlarına yürüdü. “Ryan, Kate’i buraya getirip burayı görmesini sağlamak hakkında ne düşünüyorsun? Burası olduğunu teyit edebilir.”

“Hayatta olmaz! Siktir git,” diye tersledi Reed. “Onu buraya getirmeyeceksiniz.”

“Neden olmasın? Onun haklı olduğumuzu görmesini mi istemiyorsun?” Ajan Chapman, Reed’e dik dik baktı.

“Müvekkilim soruşturmanızla işbirliği yapmaktan başka bir şey yapmadı,” diye araya girdi Emily. “Eğer bu kulübe Gül Biçen’in kurbanlarını götürdüğü yerse müvekkilim bu gerçeği bilmiyordu. O zamanlar mülk ona ait bile değildi.”

“Peki beş kurbanını buraya getirmesi ne olacak?” diye sordu Ajan Chapman.

“Müvekkilim kimseyi kaçırmadı, tecavüz etmedi veya öldürmedi. Burada veya başka bir yerde.” Emily müvekkilini savundu.

Reed, Ryan’ın kolunu tuttu. “Onu buraya getirmelerine izin veremezsin. Biliyorsun ki bu onun için en kötü şey. Onu travmatize edecek. Bu adamın onu tehdit etmesi yeterince kötü değil mi, şimdi onu alıkoyulduğu ve daha kötü şeylere maruz kaldığı yere mi getirmek istiyorlar? Hayır. Bu olmayacak.”

Ryan, Reed’in eline baktı, sonra adamın bakışlarıyla karşılaştı. “Bırak.”

Reed ne yaptığını anladı ve Ryan’ı hemen bıraktı. “Üzgünüm. Sadece...” Parmağını saçlarının arasından geçirdi, sıkıntısı açıktı.

“Buldukları bu yer hakkında daha fazla bilgi edinene kadar Kate’e hiçbir şey söylemek için bir sebep yok. Eğer bu kulübenin Gül Biçen’in veya taklitçi katilin kurbanlarını götürdüğü yer olduğu belirlenirse o zaman Kate ile konuşacağım. Bu soruşturma söz konusu olduğunda her zaman olduğu gibi Kate ne yapmak istediğine kendi karar verir.” Ryan, bunun Reed ve Ajan Chapman için net olmasını istedi.

“O yardım etmek isteyecek. Ama bu...” Reed başını iki yana salladı. “Bu ona yardım etmez. Bu onu geriye götürür. Ve bu kadar yol kat etti.”

Ryan, Reed’in Kate’in iyiliği ve ruh sağlığı için savunuculuğunu takdir etti. “Nasıl hissettiğini anlıyorum. Ama şu an, senin bir söz hakkın, hatta onun dinleyeceği bir fikrin bile yok, bu yüzden Kate’in çıkarlarını düşündüğüme güven. Bundan sonra ne olursa olsun onun yanında olacağım.”

Sözleri Reed’i rahatlatmamış gibi görünse de yine de onaylarcasına başını salladı.

“Gelebilir miyim?” diye sordu Phillip.

Ajan Chapman ve Ryan ikisi de arkalarındaki adama döndüler.

“Burada ne işin var?” Ajan Chapman, Ryan gibi onu gördüğüne şaşırmıştı.

“Benim yerimi arayan ajanların buradaki aramaya yardım etmek için geldiklerini duydum çünkü benim yerimde bir şey çıkmadı. Amcamın öldürme kulübesini bulup bulmadığınızı görmek istedim.”

Bu ifade Ryan’ı şok etti.

Phillip buraya gelmelerinin nedeni hakkında kayıtsız görünüyordu, amcasının yedi kadına tecavüz edip altısını öldürdüğü yeri bulmak bir müze ziyaret etmek gibi bir şeydi.

Sanırım bu seri katil belgeselleri ve gerçek suç podcastleri çağında insanlar cinayet ve kargaşanın dehşetine karşı duyarsızlaşmıştı. Bu kahve eşliğinde konuşulacak ve eğlence değeri için sansasyonelleştirilecek bir şeydi.

Ajan Chapman omuz silkti. “Burada olmaman gerekiyor. Bu federal bir soruşturma.”

Phillip omuzlarını kaldırdı, elleri kapüşonlusunun ceplerindeydi. “Yerimin, babamın ve amcamın eşyalarının aranmasında işbirliği yaptım.” Omuzları düştü. “Bu sadece bu kadınları şimdi öldüren kişiyle ilgili değil, benim ailemle de ilgili.”

Ajan Chapman razı olmuş gibi göründü. “Peki. Sadece geride kal ve işlerini yapan araştırmacıların yoluna çıkma.”

SUV'lara bindiler. Ajan Chapman önde başka bir ajanla birlikte oturdu. İkisi de sessiz ve bu davayı çözmeye hazırды. Phillip, Emily ve Reed'in arasına orta koltuğa oturdu. Ve boyutuna rağmen Ryan üçüncü sıra koltuğa tırmanmayı başardı. Ormana giden zar zor görünen bir yoldan uzun otların arasından diğerlerini takip ederken araç beklentiyle doluydu. Ryan, Kate'in Biçen'in kamyonetinin arkasında olma ve ağaçların etrafında döndüklerini ve savrulduklarını hissetme tarifini hatırladı. Bunu ilk elden deneyimlemek kafa karıştırıcıydı.

Ama sonra tam da kaybolduklarını ya da ağaçların çok yakın olduğu bir yerde sıkışıp kalacaklarını düşündüğünde uzun ağaçların gölgesinde gizlenmiş kulübeyi gördü, çatısı çoğunlukla kalın dallarla kaplıydı.

Reed yan tarafa eğildi, neredeyse avukatının üzerine ve öne doğru uzanarak orayı görmeye çalıştı.

Reed'in üzerindeki şüphe olmasaydı, Ryan adamın burayı hiç görmediğine inanırdı. Ama Ryan şüphelerini korudu ve Reed'in sadece iyi bir gösteri yapıp yapmadığını merak etti.

Araba durdu. Diğerleri arkalarında sıraya girdi.

Ajan Chapman araçtan ilk çıkan kişi oldu. Hemen kulübede zaten bulunan diğer dört ajanın yanına yürüdü – orayı ilk bulanlar.

Reed, Emily ve Phillip dışarı fırladı.

Ryan en son dışarı çıktı. Karşısındaki kulübe duvarına bakarak durdu. Pencere yoktu. Diğer tarafı görmek için geniş bir yay çizerek yürüdü. Dar verandayı, korkulukları ve her iki tarafında pencere olan kapıya giden direkleri gördüğü an tüyleri diken diken oldu.

Açık kapıdan içeri bakıp arkasındaki penceresiz duvarda duran çıplak yataklı metal çerçeveli yatağı görene kadar etrafta dolaşmaya devam etti. Yatağın solunda bir dökme demir soba duruyordu. Sağındaysa Kate'in tarif ettiği taburesi ve feneri olan küvet.

"Burası, değil mi?" diye sordu Reed, ondan beş adım ötede. "Yüzünden anlıyorum. Kate burayı sana tarif etti."

Ryan, Reed'e döndü ve bunun nehre giden yol, Henry'nin muhtemelen Freddy'den durmasını rica etmek için geldiği, Kate'in onları göremeyeceği diğer taraf olduğunu anladı. Ryan arkasına baktı ve Kate'in koştuğu yolun yola giden patikanın burası olduğunu biliyordu.

"Burası mı?" diye sordu Reed tekrar, sorusu ihtiyacı olan bir cevabın emriydi.

"Evet." Ryan, Reed'in yüzünden kanın çekildiğini izledi.

Reed başını eğdi ve iki yana salladı. "Bilmiyordum." Ryan'a baktı. "Burayı yakıp kül edeceğim. İşim bittiğinde oradan veya bu yerden hiçbir şey kalmayacak."

Bir sıra adli tıp uzmanı ikisinin yanından geçip kulübeye girdi.

Ryan, Reed'in kararlı bakışlarını yakaladı. "Bundan sonra ne olacağı konusunda söz hakkın yok . Burası bir olay yeri. Ve bu davada bir şüphelisin."

"Kimsenin sana inanmamasının ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun? Daha da kötüsü inanmasını istediğim tek kişi benim bunu yapabileceğimi düşünüyor." Elini kulübeye doğru uzattı. "Kate'i incitmektense onsuz bir ömür boyu acıya katlanırdım." Reed başını iki yana salladı. "Ama muhtemelen buna da inanmıyorsun. Şu an yaşadığım cehennem bu amına koyayım, onu orada koruyacak ve sarılacak kimse olmadan tüm bunlarla tek başına yüzleştğini bilmek. O yalnız. Ve bunu bilmek benim için azap." Reed geri döndü, az önce Ajan Chapman ile konuşmasını bitiren avukatının yanına gitti.

Ryan, ajanın şimdi Reed'in evine ve iş yerine ve aramak istediği her yere daha fazla arama emriyle sert bir şekilde yükleneceğini tahmin etti.

Kulübede onu veya yeni kurbanlardan birini o yere bağlayacak en ufak bir kanıt bulurlarsa Allah Reed'e yardım etsin.

"Yani bir numaralı şüpheli o mu?" Phillip sordu, Ryan'ı tekrar düşüncelerinden çıkararak.

Ryan ne onayladı ne de yalanladı. Belli ki çocuk onların konuşmasını duymuştu. Bu yüzden Ryan kendi sorusunu sordu. "Babanızın günlüklerinde bu kulübe hakkında bir şey var mıydı?"

"Hepsini okumadım. Ben doğmadan öncesine kadar gidiyorlar. Sadece amcamın cinayet işlediği zaman aralığıyla ilgilendim. Dediğim gibi amcam hakkında yazdıkları konusunda dikkatliydi."

“Senin hakkında yazdı mı?” Ryan neden sorduğunu bilmiyordu, sadece Phillip ve babasının yakın ama karmaşık bir ilişkisi olduğu hissine kapılmıştı.

“Elbette. Ama sıkıcıydı. Bilirsin her şeyi daha önce duymuşum gibi. Birinin seni bu kadar iyi tanıdığını okumak ama yine de anlamadığını görmek tuhaf bir şey.” Phillip omuz silkti.

Ryan, Phillip’in konuşmadan önce konuşurken ve konuştuktan sonra tekrar eden bu hareketine alışmaya başlıyordu. “Senin için kurduğun hayaller senin kendin için kurduklarınla uyuşmadığı için mi seni anlamadı?”

Phillip gülümsedi.

Ryan’ın ondan gördüğü ilk gülümseme.

“Böyle içgörülerle işinde gerçekten çok iyi olmalısın.”

Ryan kaşını kaldırdı. “Haklı mıyım?”

“Evet. Sadece hiç böyle düşünmemiştim. Şimdi düşününce... bu bir bakış açısı değişikliği. Benim güvenli ve saygın olduğunu düşündüğün bir hayat yaşamamı istedi. Ben ne istediğimi ve beni neyin mutlu edeceğini biliyorum. Bu iki şey her zaman örtüşmedi.”

“Herkesin büyüdükçe karşılaştığı ikilem. Ebeveynlerinin beklentileri ile kendi kanatlarını gerip ne istediklerini anlamak için risk almaları.”

“Kesinlikle.” Phillip omuz silkti. “Hapiste veya ölü değilim, yani bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım.”

“Özellikle de başarısızlık belirteci hapisane veya ölümse.” Ryan’ın aklına birden Gül Biçen’in sonunda tam da bu şeylerle yüzleştiği geldi. Kate kaçmıştı. Biçen onu bitirememiş ve diğerleri gibi ortadan kaldıramamıştı. Başarısız olmuş ve hapis veya ölümle yüzleşmişti. O ölümü seçti.

Ryan, Phillip'e göz attı.

"Ne?" diye sordu.

Ryan onu başından savdı. "Hiçbir şey. Sadece rastgele bir düşünce."

Sylvie kulübeden çıktı ve ona el salladı.

"Affedersin." Ryan, Phillip'ten uzaklaşarak adli tıp uzmanının yanına yürüdü. "Ne oldu?"

"Hayatta kalan kurban Kate Doyle'la çalışıyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

Sylvie kaşlarını çattı. "Burada hiçbir şey yok." Sylvie kulübeye sonra tekrar ona baktı. "Yine de burada bir şeyler var."

Gözlerini kıstı. "Anlamadım."

"Copeland County Katili'nin ahırını hatırlıyor musun? Parmak izi yok, kan yok, DNA yok, hiçbir şey yerinden oynamamış, her şey temiz ve düzenli, bir ahırın normalde olması gerektiği gibi."

"Hatırlıyorum." O sıradan şeylerin bir insana neler yapabileceğini de hatırlıyordu. "Peki ya burada?"

"Sadece temel ihtiyaçları olan tek odalı bir kulübe. Pırıl pırıl temizlenmiş."

Ryan başını eğdi, Sylvie'nin yanından kulübeye baktı. "Burada ormanın içinde, bu kırsal yerde tek bir örümcek ağı, toz, herhangi bir yaratık yok mu?"

Sylvie başını salladı. "Pırıl pırıl."

"Nasıl olabilir diye sormak istiyorum ama cevabını biliyorum. Yakın zamanda burada biri olmuş mudur dersin?"

Sylvie etraflarındaki yere baktı. "Kulübe kapısının dışındaki toprakta tek bir kısmi ayakkabı izi var. Onu inceleyeceğiz, bir şey bulup bulamayacağımıza bakacağız."

“Nasıl sadece tek bir iz olabilir?” Durduğu yere ve Sylvie’nin arkasındaki nemli topraktaki net ayak izlerine baktı.

Sylvie ağaçlara baktı. “Toprağı nemli tutuyorlar ve aynı zamanda izleri süpürmek için bir araç görevi görüyorlar.”

“Yani buraya geliyor ve ayrılırken yolunu silmek için kırık bir ağaç dalı kullanıyor.”

“Basit. Etkili. Bir avcı veya hayatta kalma uzmanının bileceği bir şey. Ve bu bölgelerde...” Sylvie bu cümleyi bitirmek zorunda kalmadı. Avcılık ve balıkçılık, burada yaşayan birçok insan için bir yaşam biçimiydi.

“Görebildiğiniz buraya giren tekerlek izi var mıydı?”

Sylvie başını iki yana salladı. “Kullanılabilir hiçbir şey yok. Islak yapraklar ve döküntüler orman zeminini kaplıyor. Son birkaç haftadır yağmur yağdı. Son dört günde burada değilse, bir şey bulma şansımızı kaybettik.”

Ryan şehre geldiğinden beri yağmur yağmamıştı.

Sylvie sesini alçalttı. “Ajan Chapman’ın Kate’i buraya getirmek istediğini duydum. Uzman sensin biliyorum ama bence iyi bir fikir değil. Burada davayı çözecek bize işaret edebileceği hiçbir şey yok. Yapabileceği tek şey buranın onu tuttuğu yer olduğunu doğrulamak. Bunun dışında burası sadece onun kâbusu.”

Onunla aynı fikirde olacaktı ki yanında bir kadın ajanla Kate’in yaklaştığını gördü. “Siktir.”

Sylvie döndü ve o da küfretti. “İyi değil, Ryan. Hiç iyi değil.” Bununla birlikte döndü ve kulübeye doğru ilerledi, muhtemelen ekibine Kate’in geldiğini söylemek için.

Kabusuna geldiğini.

33. Bölüm

Kate herkesin gözlerini üzerinde hissetti. Tüm ajanların. Ona doğru yürüyen, yüzünde endişe olan Ryan'ın. Endişe ve şu an cevaplayamayacağı çaresiz bir rica ile karışık Reed'in tanıdık ve şefkatli bakışını da.

Yanındaki kadın her kimse Kate'e kuşkululu bir bakış attı.

Bu kadın da kimdi?

Reed'le ne yapıyordu?

Ajan Chapman önüne çıktı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Neden olduğundan emin değildi, başını salladı. Beyni tek bir şeye odaklanamıyordu. Bakışları yirmi adım ötedeki kulübeye takılıp kalmıştı, sanki onu içine çekiyor, nefes almasını zorlaştırıyordu.

"Kate." Ryan adını daha önce en az bir kez söylemiş ve o duymamış gibi söyledi.

"Ne?"

"Bana bak."

Başını çevirdi ve onun sakın bakışlarıyla buluştu.

"Sadece bana bakmaya devam et. Şimdi yavaşça nefes al."

O kadınla Reed'e baktı.

"Ona değil," diye emretti Ryan. "Bana bak, Kate."

Kate, Ryan'a geri döndü, gözlerinin ve zihninin ona odaklanmasına izin verdi. Bir nefes aldı, sonra bir tane daha.

"İşte bu kadar. Aferin. Ajan Chapman istediği için mi geldin, yoksa burada olmak istediğin için mi?"

“Ben...” Buna nasıl cevap vereceğinden tam olarak emin değildi. Ajan Kincaid ona kulübeyi bulduklarını ve Ajan Chapman’ın buranın tutulduğu yer olduğunu onaylaması için gelmesini istediğini söylediğinde, isteğe evet demek çok kolay gelmişti. Onu koruyorlardı ve yeni katili bulmaya çalışıyorlardı, bu yüzden elbette üzerine düşeni yapmak ve yardımcı olmak istiyordu. Ama şimdi dünya üzerine çöküyor gibiydi. Sanki geçmiş ve şimdi birleşmişti ve o zaman hissettiği korku, burada ve şimdi gerçektir.

Bu yeri ve burada başına gelenleri unutmak için neredeyse dört yıl harcamıştı. Gerçekten tekrar görmesi gerekiyor muydu? Tüm o acıyı geri getirmesi?

“Kate buradan kaçtığın zamanki kişi değilsin. Hayatta kaldın. Hayatını yeniden kurdun. Bu yer senin geçmişinden başka bir şey değil. Sen güçlü ve yeteneklisin ve artık onun kurbanı değilsin. Burada olmana gerek yok. Kimseye hiçbir şey borçlu değilsin. Git buradan.”

Ona baktı, onunla burada olduğu için çok minnettardı. “Gidemem. Sadece görmem, gerçek olduğunu bilmem gerekiyor. Var olduğunu.”

Ryan’ın gözleri ona yalvarıyordu. “Bunu zaten biliyorsun. Bunu yaşadın.”

“Şimdi tekrar ben olarak karşısında durmam gerekiyor. Şimdiki ben olarak.”

“Lütfen, bunu yapma Kate,” diye yalvardı Reed ona hiç yaklaşmadan.

Ona döndü. “Neden olmasın? Bu yeri bu yüzden mi satın aldın? Çünkü beni burada tuttuğunu biliyordun. Burada tecavüz ettiğini! Beni burada öldürmek istediğini!»

Reed'in gözleri doldu. "Hayır. Burası olduğunu bilmiyordum. Sadece bir arazi parçasıydı. Bana üzerinde hiçbir şey olmadığını söylediler. Sadece arazi."

Ona sırtını döndü ve kulübeye doğru yürüdü.

"Kate, yapma," diye tekrar yalvardı Reed.

Ryan kulübenin önüne doğru ilerlerken yanına yürüdü. Gözlerini kapattı; sessizliğe kulak verdi. Ve dünmüş gibi hatırladı... o yatağa zincirlenmiş, çaresiz, onun arzularına mahkûm bırakıldığı anı. Neredeyse ateşten gelen dumanın kokusunu alabiliyordu. Ağaçların hışırtısı şimdi olduğu gibi sürekli bir fısıltıydı.

Ryan tek kelime etmedi. Sadece yakınında durdu. Ona dokunmuyordu ama orada olduğunu hissedebileceği kadar yakındı.

"Onu da burada hissediyorum. Sessizliğin bir parçasıydı. Bu yerin bir parçasıydı." Gözlerini açtı ve ön kapıdan içeri, bir zamanlar kendi mezar taşı gibi hissettiren o yatağa baktı. "O ormandaki canavardı. Kulübedeki şeytandı. Son nefesimi bekleyen ölümdü. Onun bunu beklediğini hissedebiliyordum. Midemin derinliklerinde şimdi de hissedebiliyorum." Elini karnına bastırdı. "Korkuyu tadabiliyorum." Boğazında yükselen safrayı yutkundu. "Zamanı hissedebiliyorum, nasıl sürüklendiğini ve aktığını. Gelecek kaderime karar verirken bana baktığı gibi nasıl duraksadığını."

Yıkımının kuyusuna bakıyordu, onu saran korku ve kabuslarla boğuluyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve net bir düşünce olmaksızın sadece karmaşık bir düşünce yığınıyla ezici duygulara teslim oldu. Burada hayatını kaybeden kadınlar için, eskiden olduğu kişi için, burada katlandığı tüm korkunç şeyler için hıçkırarak ağladı. Hepsini dışarı vurdu. Uzun zamandır böyle ağlamamıştı. Ağlanacak yeni

şeyler olduğunu biliyordu. Huzurlu hayatı yine altüst olmuştu. Hayatının geri kalanını birlikte geçireceğini sandığı tek erkeği kaybetmişti. Artık başkalarına güvenemiyor oluşundan nefret ediyordu. Ağladı çünkü temelleri yine sarsılmış ve çatlamıştı.

Ağladı çünkü bundan nefret ediyordu.

Tüm bu adaletsizliğe ağladı.

Ve sonra sinirlendi. Birisi ona bunu nasıl yapabilirdi? Nasıl bu kadar kibirli, kalpsiz ve acımasız olup tüm o kadınları incitebilir ve öldürebilirdi? Onu kabuslarına nasıl geri sürükleyebilirdi?

Geçmişte olduğu gibi Ryan'ın sakin, dingin sesi onu acı ve öfkeden kurtardı. "Burası odun, metal ve taştan yapılmış, burada yaptığını gizlemek için inşa edilmiş. Kötülüğü de beraberinde götürdü. Burası sadece bir yerdeki bir nesne. İçinde senden hiçbir şey kalmadı. Sen dışarıdasın. Özgürsün. Hayattasın. Güvendesin."

Gözyaşlarını sildi, ayağa kalktı ve kulübeye ve kabuslarına sırtını döndü. "Burada olmamam gerekiyor. Hayatımın bu kısmı bitti. Yeni katil bana ne düşündürmek isterse istesin, beni o zamanki halime döndürmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ben şimdi farklıyım." Buna inandı ve bu, inancını ve kararlılığını güçlendirdi.

"Evet, öylesin. Senden ne isterse istesin, ona vermek zorunda değilsin."

Bunu özümsemişti ve buna sıkıca tutundu. "Tüm bunların bitmesini istiyorum." Sonun geldiğini hissedebiliyordu ve oynayacağı bir rolü olduğunu biliyordu. Tekrar hayatta kalacak kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu. "İyi şeylerin geri gelmesini, kötü şeylerin ise sadece bir anı olarak kalmasını istiyorum."

"O zaman bu yerden ayrılarak başla. Yaptığın evine, tanıdığın arkadaşlarına, inşa etmek için çok çalıştığın hayata geri dön. Ken-

dinden hiçbir şeyi burada bırakma. Bu yerden hiçbir şeyi yanına alma.” Ryan’ın bu ricası kalbine derinden işledi.

Onun samimi bakışlarıyla karşılaştı. “Sana ne kadar minnettar olduğumu tahmin edemezsin.”

“Gücün, kararlılığın ve cesaretin için sana ne kadar hayran olduğumu tahmin edemezsin. Kate bunu yaşayabilme yeteneğinle ilham veriyorsun.”

“Bu yerden son kez ayrıldıktan sonra bile, bu hâlâ bitmeyecek.”

Ryan başını sallayarak bu noktayı kabul etti. “Ama sen bunu atlatabilirsin. Sadece söyle, FBI seni buradan uzaklaştıracak. Nerede olduğunu bilemeyecek. Sana tekrar ulaşamayacak.”

İçini çekti. «Belki de en iyisi budur.»

“Eve git. Zihnini sakinleştir. Düşün. Eğer gerçekten istediğin buysa ve bununla yaşayabileceksen o zaman yarın bunu gerçekleştireceğiz.”

“Teşekkür ederim Ryan, ayak dirememin ne kadar önemli olduğunu bildiğin için. Ama bu katilin hayatıma istediği zaman girip çıkması konusunda sözümü söyledim. Ona karşı duracak kadar güçlü olduğumu biliyorum. Ben onun kurbanı değilim. Hayatıma çok uzun süredir gölge düşürüyor. Belki de şimdi ondan uzaklaşma zamanıdır.”

“Ajan Chapman’ın bunu ayarlamak için biraz zamana ihtiyacı olacak. Eğer katil seni ve evini izliyorsa seni oradan güvenli bir yere, takip edilmeden nasıl çıkaracağını bulması gerekecek.”

“Ajan Kincaid’e taşınmaya hazır olduğumu söyleyeceğim ve düzenlemeleri onunla Ajan Chapman’ın yapmasına izin vereceğim.”

“Güvenli bir şekilde uzaklaşana kadar kalacağım.”

“Böyle geldiğin için teşekkür ederim. Çok minnettarım.” Kate kendini tutamadı ve ona sarıldı.

Ryan onu sıkıca tuttu ve kulağına fısıldadı, “İyi olacaksın Kate. İlk tanıştığımızda da biliyordum. Şimdi de biliyorum.”

Ondan uzaklaştı. “Olacağım. Bu sefer bu bambaşka bir kayıp ve travma türü.” Reed’e bir göz attı. O pişmanlık ve hüznün çukurunu hissetti ama hâlâ bunun kendisine yaptığını sorguladığı için kızmakta zorlandı.

“Tüm bunlardan sonra bile hâlâ onun olduğuna emin değilsin,” dedi Ryan.

“İkna olmak için daha neye ihtiyacım var? Yalnız kalmaktan o kadar mı korkuyorum ki tüm bunları inkar edip hâlâ ona inanacağım?”

“Şu an kesin olarak bildiğimiz tek şey senin tutulduğunuz kulübenin kendi arazisinde bulunduğu bir arazi parçası satın alması. Burada olduğunu biliyor muydu? Hayır diyor. Bulması kolay mıydı? Hayır. Bu diğer tüm şeyleri gerçeğe dönüştüren bir tesadüf mü? Pek emin değilim. Ama belki.»

“Bunu sadece bana ve durumuma sempati duyduğun için mi söylüyorsun ve sen de Reed’in çıkmasını istemiyor musun?”

“Evet. Ve hayır. FBI somut gerçeklerle ilgilenir. Şu an çok fazla spekülasyon ve olasılık var. Bunlar insanları mahkûm etmez.”

“Ama seni bir şekilde ikna edebilirler.”

“Onun beş kadına tecavüz ettiğine, öldürdüğüne ve ona hiçbir şey ifade etmiyorlarmış gibi nehre attığına ikna oldun mu? Çünkü ben olmadım.” Ryan’ın samimiyeti ve dobralığı tam da ihtiyacı olan şeydi çünkü diğerleri ima eder, konuyu değiştirir ya da ona onun olması gerektiğini söylerdi. Hatta bazıları buna inanmadığı için aklını kaçırdığını bile söylerdi.

Ama Ryan haklıydı. Reed olabileceği ihtimaline inanıyordu ama tamamen ikna olmamıştı.

Ve kalbinin sevdiği adamın, kendisine sadece iyi davranan adamın, düşündüğü adam olmadığını kabul etmesi için ikna olması gerekiyordu.

Ryan koluna dokundu. “Ajan Chapman konuşmamız için bana doğru işaret ediyor. Sen iyi misin?”

“Evet. İyiyim. Her şey için tekrar teşekkür ederim. Şimdi Ajan Kincaid beni eve bırakacak.”

Ryan onunla birlikte araçların olduğu yere doğru yürüdü. Reed ve yanındaki kadının, artık o her kimse, yanlarından geçerken ondan ayrıldı ve Kate, Ajan Kincaid’in olay yerindeki diğer ajanlardan biriyle konuşurken ona doğru geldiği yere yöneldi.

“Sen Kate’sin değil mi?”

Kate duraksadı ve daha önce hiç tanışmadığına emin olduğu ama tanıdık gelen kapüşonlu genç adama döndü. “Üzgünüm. Seni tanıyor muyum?”

Başını iki yana salladı, bakışları doğrudan üzerindeydi. “Hayır. Umarım seni üzmem ama sadece burada sana olanlar için üzgün olduğumu söylemek istedim.”

Buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. “Teşekkür ederim. Şey... burada falan mı çalışıyorsun?” Bir ajana benzemiyordu. Çok gençti. Belki adli tıp ekibinin bir üyesiydi.

“Hayır. Federaller yakındaki mülkümü aradılar. Buraya aradıklarını bulup bulmadıklarını görmek için geldim.”

Aklının bir köşesinde bir şey takılı kaldı. “Mülkünüzü neden aradılar?”

“Ah, şey, evet, kendimi tanıtmadım. Ben Phillip. Phillip Poole.”

Kate nefesi kesilerek geriye çekildi. “Sen onun... Nesinin?”

“Yeğeni,” diye çabucak ekledi. “Babam onun kardeşiydi.”

Kate şaşkınlığını yuttu ve kendini toparladı. “Başınız sağ olsun. Babanızın vefatını duydum.” Olanlar için aileyi suçlamıyordu ama Freddy Poole’a gerçekten benzeyen bu genç adamla burada durup konuşmanın gerçeküstü olduğunu düşündü. Bu, tüylerini diken diken etti.

“Evet. Amcam yüzünden çok insan acı çekti. Yani, evet, üzgünüm. Söylemek istediğim buydu.” Ondan geri çekilmeye başladı.

Başka söyleyecek bir şeyi de yoktu, fırsatı değerlendirdi ve en garip mırıldanmayı duyduğunda Ajan Kincaid’e doğru geri döndü. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Döndü, sadece Reed’in kadınla birlikte arkasından geldiğini gördü. “Ne mırıldanıyordun?”

Reed durdu ve ona baktı. “İyi misin?”

Döndü ve Ajan Kincaid’e doğru koştu, buradan uzaklaşmaya ve artık canavarlarla yüzleşmek zorunda kalmayacağı evine dönmeye hazırdı.

Ama bir daha onlardan kurtulabilecek miydi?

Henüz değil. Bu katil hapse girene kadar değil.

34. Bölüm

Ryan, SUV'nin yanındaki Ajan Chapman'a yanaştı ve elinde tuttuğu kâğıda baktı.

"Yeni bir arama emrimiz var."

Nihayet bir yere varıyorlardı. "Reed için mi?"

"Sahip olduğu tüm araçlar ve ayakkabılara da."

Ryan kulübedeki izin yakından inceleneceğini biliyordu. Eğer Reed'in bir çift ayakkabısıyla eşleştirirlerse sonunda ona karşı sağlam kanıtlar elde edeceklerdi. Tam o sırada Kate'in Reed'den uzaklaşıp Ajan Kincaid'e doğru koştuğunu gördü. Adamın botlarına baktı ve bugün buraya onları giyecek kadar cüretkâr olup olmadığını merak etti.

Ryan, Ajan Chapman'a dönünce Phillip, iki SUV'nin arasından yürüyerek çıktı. "Oh, merhaba. İkinize de okula geri döndüğümü söyleyecektim. Büyük bir biyoloji sınavım var."

Ajan Chapman yanma gitti ve elini sıktı. "İşbirliğiniz için teşekkür ederim."

Phillip her zamanki gibi omuz silkti. "Elbette. Lafı bile olmaz. Sanırım yakın zamanda görüşmeyeceğiz."

"Şanslıysan," diye takıldı Ajan Chapman.

Phillip tekrar omuz silkti ve sırtıttı. "Seni görürsem büyük bir hata yapmışımdır."

"Yapma," diye uyardı Ajan Chapman.

Phillip uzaklaştı, Ryan'ı ajanla yalnız bıraktı. "Dinle, Kate bu gece Ajan Kincaid'le konuşacak ama sana önceden haber vereyim. Ona yetti. Bu adam onu ele geçirme şansı bulamadan ayrılmak istiyor."

Ajan Chapman rahat bir nefes aldı. “Onunla tekrar konuşacaktım. Bu işi çok kolaylaştırıyor. Harekete geçeceğim.” Ajan Chapman yakınlarda avukatıyla duran Reed’e baktı. “Ama önce... Bayan Bell sizin ve müvekkiliniz için bir haberim var.” Emily’ye arama emrini uzattı. “Müvekkilinizin kamyonetini ve botlarını alıkoyacağım. Şu an evinde diğer ayakkabılarını alan bir ekibim var.”

Emily arama emrini okudu, dudakları sıkıca bastırılmıştı, sonra Reed’e baktı. “Lütfen botlarınızı çıkarın ve ajana verin.”

“Sadece SUV kaputuna bırakın.” Ajan Chapman yanlarındaki SUV’yi işaret etti. “Teşekkür ederim.”

Reed tek kelime etmedi, sadece söylenenleri yaptı.

“Sadece sizi, Bayan Bell’i ve Ryan’ı araçlarınıza geri götüreceğim. Bayan Bell, müvekkilinizi eve siz götüreceksiniz sanırım.”

“Evet,” dedi arabanın arka koltuğuna otururken.

Bir adli tıp uzmanı botları kaputtan aldı ve Ajan Chapman sürücü koltuğuna otururken Ryan ön yolcu tarafını aldı ve Reed, Emily’yle arka koltuğa oturdu.

Ağaçların ve ağaçlıklarla kaplı tarlanın içinden geri dönüş yolu kıvrımlı ve engebeliydi ve gergin bir sessizlikle doluydu.

Ryan oteline geri dönmek için sabırsızlanıyordu.

Yarın eve bir uçuş ayarlayacak ve belki de Molly vardiyasına başlamadan onu barda görebilirdi.

Ama önce Kate’in katilden uzakta, kimsenin onu bulamayacağı güvenli bir yerde güvende olduğundan emin olacaktı.

35. Bölüm

Kate evde aşırı derecede endişeliydi, Reed hakkında nasıl bu kadar aptal olabildiğini merak ediyor ve dönüşümlü olarak FBI'ın ondan şüphelendiği şeyi yapmadığına inanmaya geri dönüyordu. Olamazdı. Ya da yaptı ve o normal bir hayata sahip olma arzusuyla o kadar kör olmuştu ki tam önündeki şeyi görmezden gelmiş veya görmemişti.

Son on ayda Reed'i gördüğü her küçük ayrıntıyı düşünerek kontrolü kaybetmiş gibi hissediyordu. Her etkileşim, her konuşma, hepsi çok normal görünüyordu. Ona hiçbir şey tuhaf gelmiyordu. Söylediği veya yaptığı bir şeyin ardındaki nedeni sorguladığı tek bir zamanı bile aklına getiremiyordu.

Bu mantıklı değildi.

Bunu yapmış olamazdı.

Onunla bu şekilde uğraşmaz, sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmazdı.

Onun, onun güvenliği ve akıl sağlığı konusunda bu kadar endişeli olması imkânsızdı. Sonra dönüp başka bir kadını öldürmüş, ona o gülleri bırakmış ve geçmişten gelen kâbusu defalarca yeniden yaşatmış olamazdı.

Ama o değilse, kim?

Neden? Neden birisi tüm bunları yapsın ki?

Neden Reed'in peşine düşsün? Onu hayatından çıkarmak için mi? Onun ona ve etrafındaki kimseye güvenmemesini sağlamak için mi?

Çünkü şu an odaklanmakta ve neyin gerçek neyin olmadığını görmekte zorlanıyordu.

Reed'in, ya da bu noktada herhangi birinin, ağzından çıkan doğrularla yalanlar arasındaki farkı bilmek için kendine güveni var mıydı?

FBI'a ve Ryan'a gerçeği ortaya çıkarmaları konusunda güvenilebilir miydi?

Reed'le konuşması gerekiyordu. Bilmeliydi. Telefonla olmazdı. Yüzünü görmesi, sesini duyması ve emin olmak için vücut dilini değerlendirmesi gerekiyordu. Kafasında dönen çılgın düşünceleri durdurmak için bu kesinliğe ihtiyacı vardı. Ve onun hiçbir numara yapmamasını, ona zarar vermeye çalışmamasını veya yalan söylemeye çalışmamasını sağlamanın tek bir yolu vardı.

İhtiyacı olanı kaptı ve çantasına koydu. Ayrılmadan önce telefonunu çıkardı ve caddenin aşağısından onu alması için bir Uber çağırdı. Araba gelmeden üç dakikası vardı ve banyosuna gitti, yüksek pencereyi açtı ve sinekliği dışarı itti. Çantasını pencereden dışarı attı, bacaklarını tıraş etmek için duşta tuttuğu ahşap tabureye çıktı, sonra üst gövdesini pencereden geçirdi. Vücudu pencere pervazından aşağı sarkarken yere sadece yaklaşık bir metre yirmi santim vardı. Yine de kalçasını pervazdan geçirmek için ellerini duvara dayaması biraz çaba gerektirdi. Ağırlığı ve ivmesi, geri kalan işi hallederken onu yere doğru çekti, ellerinin üzerine düştü ve yuvarlanarak çantasının üzerine kalçasını çarptı. Bilekleri ani darbeden ağrıdı ama ikisini de ovuşturdu ve acıyı görmezden geldi, yakında geçeceğini umuyordu.

Ve Ajan Kincaid cesur kaçışını duymamıştı.

Çantasını aldı ve kayışını başının ve vücudunun üzerinden geçirdi. Evdeki onu izleyen ajan onu durdurmak için koşarak gelmedi. Bunun muhtemelen aptalca bir hareket olduğunu bilse de kendi iç huzuru için yapması gereken bir şey olduğunu bilerek şansına şükretti.

Çalıların ve ağaçların gölgeleri, siyah kıyafetleriyle birlikte onu çoğunlukla gizli tuttu. Evin yanından ilerledi, evler arasındaki gizlilik çiti bitene kadar komşunun bahçesine geçti, oradan da evlerinin önünden caddenin aşağısındaki kaldırıma fırladı. Bir sonraki bloğa kadar yürüdü ve ona doğru gelen bir arabanın farlarını gördü. Durmasını bekledi ve uygulamasındakiyle eşleştikten emin olmak için plaka numarasını ve sürücüyü kontrol etti. Sonra arka koltuğa bindi.

“Geceniz nasıl geçiyor, Kate?” diye sordu sürücü.

“İyi. Sizinki?”

“Biraz yavaş. On dakikadan daha kısa sürede sizi hedefinize ulaştırırım.”

Kate elini çantasına koyarak yerleşti, aklında bir sonraki yapmayı planladığı şeyler vardı.

36. Bölüm

Omükemmel. Kate'e gelmeden, onu bitirmeden ve sonra gerçekten istediği şeye geçmeden önce umabileceği her şey. Ufkunu genişletmek için sabırsızlanıyordu. Tatlı Anne ona geleceğe dair bir ipucu vermişti. Kendini tutmaya çalışmıştı ama bir kere onu ele geçirip Kate'e ulaşmadan önce sadece bir tane daha olduğunu anladığında... Kontrolü elinden kayıp gitmişti.

Bu sefer plana sadık kalacaktı. Çok iyi işliyordu.

Onu kadınlara bağlayacak somut bir şeyleri yoktu.

Devam etmek, keyfine bakmak, kendinden önce geleni aşmak için özgürdü.

Ona henüz bir lakap takmamışlardı.

Bir tane istiyordu.

Gül Biçen'in kötü bir devamı olmak istemiyordu.

Kafasında dönen o güzel senaryoların hepsini keşfetme özgürlüğüne sahip olduğunda onlara sadece bir takipçi, bir taklitçi olmadığını gösterecekti.

Kendi izini bırakacaktı. Onlara kendinden öncekilerden çok daha fazlası olarak övülmeyi hak ettiğini gösterecekti.

Artık kim ve ne olduğunu bildiğine göre hiçbir şey onu durduramazdı. Hiç kimse onu durduramazdı.

Kate bile.

Çünkü şu an nihai hedef o olsa da onun geldiğini bildiği için ona ulaşmak daha zor olacaktı, bu da her şeyi daha eğlenceli hale getiriyordu.

Bu gece bir meydan okuma olacaktı. Ama göreve hazırды.

Burada değil ama. Restoran çok barızdı. Çok halka açık.

Sabırlı olması, doğru zamanı ve yeri seçmesi gerekiyordu. Ama bu gece olmak zorundaydı. Bekleyemezdi. Her an FBI Kate'i başka bir yere taşıyabilirdi. Eğer taşısalar da bir planı vardı ama yine de onu bulamadan yerini değiştirme, arabaları ve saklandığı yerleri değiştirme riskine giremezdi. Teknoloji onu ancak bir yere kadar götürebilirdi, sonra onu kaybederdi.

Hayır. Bu gece olmak zorundaydı. Tam olarak nasıl gideceğini planlamamış olsa bile yakalanma riskini göze alsaydı. Tetikte olması, her olası engeli görmesi ve etrafından dolaşması gerekiyordu.

Bu iş bittiğinde Kate onundu.

Ama önce altı numaralı avın keyfini çıkaracaktı. Avının arabasını restorandan otoparkından sokağa doğru takip etti. Onu takip ettiğini gizlemeye zahmet etmedi. Nispeten yoğun bir yolda neden böyle bir şey düşünsün ki? Bir yerleşim yerine girdiklerinde biraz mesafe bıraktı. Hatta bir evin önünde durup yolcusunu bıraktığında tam yanından geçti. Oyalanmadı ve hızla onu geçti. Arabasını tekrar çalıştırdı ve yavaşça sokağa çıktı ve onu takip etmeye devam etti.

Artık yalnız olduğuna göre onu her yerde yakalayabilirdi. Tabii ki o sinir bozucu güvenlik kameralarına dikkat etmesi gerekecekti ama nereye giderse gitsin her yerde onları kontrol ettiğini çok belirgin hale getirmeden onları fark etmede ustalaşmıştı.

Tatlı gülü dosdoğru eve gitmedi. Makyajdan kitaplara, ilaca kadar her şeyi satan o 24 saat açık eczanelerden birinde durdu ve içeri girdi. Otopark gündüz gibi aydınlıktı. Onu buradan almak çok belirgindi ve tehlikeliydi. Bekledi parmağını direksiyona vura-

rak. Birkaç dakika sonra bir şişe şarap taşıyarak ortaya çıktı. Belki de onu bağlayıp insafına bıraktıktan sonra içecekti.

Yerinden çıkıp yola doğru gitmesini bekledi, sonra o da çıktı ve onun arkasına ve başka bir arabanın arkasına takıldı. Sola döndü, sonra bir sağa daha. Birkaç dakika sürdüler, sonra lüks görünen bir apartman kompleksine girdi. Kapı yoktu. Böylece o da hemen arkasından girdi, yavaşladı, ona üzeri kapalı ve numaralı bir yere park etmesi için zaman tanıdı.

Belirgin bir kamera göremedi. Otoparkta kimse yoktu, bu yüzden aracının hemen arkasında durdu ve onun sürücü tarafı kapısını kapatırken yakaladı.

Tam ona döndüğünde iğnesi elindeydi, boynuna saplayıp onu devirmeye hazırdı ama o yumruklarını savurarak geldi. Şarap şişesini ön koluyla karşılamak ve yüzüne vurmasını engellemek için tam zamanında davrandı.

Kadının gözleri kocaman açıldı. "Sensin."

Sadece ona sıırttı.

Yine ona doğru hamle yaptı ama bu sefer paltosunun cebinden bir bıçak çıkardı. Bıçağı açtı ve ona doğru savurdu, yan tarafını kesti.

"Kaltak." Saçından tuttu, boynuna şıringayı sapladı ve pistonu itti.

Tekrar bıçakla onu bıçaklamaya çalıştı ama ıskaladı.

Bu gülün dikenleri vardı.

Bileğini tuttu ve bıçağı serbest bıraktırdı. Ona tekme atıyor ve bağıırıyordu ancak ağzını eliyle kapattığı için sesini boğdu.

İlaçlar etki etmeye başlıyordu ve dizlerinin üzerine düşüp arkaya doğru sendelerken onu takip etti. Yan tarafını kesmesine çok öfkelenmişti. Kan kalçasına doğru akarken yanan acı dinmiyordu ve bıçağını göğsüne sapladı.

İşi bitirmek istedi ama ağzında lanet olası anahtarları vardı ve o onu ağzından çıkarmadan defalarca ısıklık çaldı.

Burada kalamazdı.

Bu işi tamamen sıçıp batırmıştı.

Ama göğsünde biriken ve yayılan kana bakılırsa çok fazla dayanamazdı.

“Sikeyim, geber, kaltak.”

Kanlar içinde bırakıp kamyonetine atladı ve hızla uzaklaştı, direksiyonu yumruklayarak onun bir saldırı beklediği için öfkelenmişti.

Ve neden olmasın ki? Zaten beş kişiyi öldürdüğünü biliyordu.

Ve bu gece altı numarayı da halletti.

Bu düşünce onu sakinleştirdi.

Belki beklendiği gibi gitmedi ama yine de onu öldürmüştü.

Onu bulacaklardı. Onun yaptığını bileceklerdi.

Bilmeseler bile o biliyordu.

Ve şimdi Kate’in peşine düşebilirdi.

Ama önce ona son armağanını sunması gerekiyordu. Bunu planlamıştı ve zarfı çiçekçinin posta kutusuna atmaya hazırdı. Kate için bir not, nakit para ve teslimat talimatları, hepsi birlikte mühürlenmişti. Kağıtlarda parmak izi yoktu çünkü eldiven giymişti. DNA yoktu çünkü su ve bir süngerle mühürlemişti. Dükâna gitti, talimatlarının zamanında yerine getirilmeyeceğine dair küçük bir risk aldı ama kibarlığın ve romantik bir kalbin, açgözlülük değilse de, o günü kazanacağı konusunda iyimserdi çünkü siparişini yerine getiren kişiye yüklü bir bahşış bırakmıştı.

Kate gülleri alacak, sonra o da Kate’i alacaktı.

Bu işin sonu ve onun yeniden doğuşu olacaktı.

37. Bölüm

Kate gideceği yere varmıştı ama arabadan inmekte tereddüt etti. Evin mutfak penceresindeki ışığa baktı ve büyük bir hata yapıp yapmadığını merak etti. Bu tehlikeliydi. Kendini öldürtebilirdi. Düşüncesizce ve pervasızca davranmıştı.

Ama bilmesi gerekiyordu. Ve bu tek yol gibi geliyordu.

Eğer zaten onun peşinden gelecekse onu gafil avlayacaktı.

“Yolculuk için teşekkürler.” Kate araçtan çıktı ve işlemi tamamlamak için telefonunu kullandı. Yediyi birkaç dakika geçiyordu, Reed’in evde olmasını umuyordu. Yolculuk paylaşım uygulamasını kapattı ve başka birini açık tuttu. Bu durumda çok dikkatli olamazdı. Telefonu cebine soktu ve eve baktı.

“Battı balık yan gider...” Reed’in yerini beğenmişti ve çağdaş yenilemelerle ranch tarzı evinde neden daha fazla zaman geçirmediklerini merak etti. Evin kendisi siyah pervazlar, oluklar ve yağmur iniş borularıysa beyazdı. Bahçe yatakları yemyeşil çalılar ve odun yongalarıyla doluydu. Çimler kalındı ve kısa kesilmişti. Çift ön kapının her iki tarafındaki iki fener tarzı ışık, sizi verandaya davet ediyordu.

Bu yere özen gösteriyordu. Düzenli, tertipli ve misafirperverdi.

Caddedeki tüm evler iyi bakımlıydı ama Reed’inki basitliğindeki çabasız çekiciliğiyle dikkat çekiyordu.

Tüm komşuların onun sadece normal bir adam olduğuna inanmasını mı istiyordu? Burası dünyaya, görülecek veya endişelenecek bir şey yok diyordu.

Ve sahip olduğu diğer mülklerden birinde altı kadının hayatının yarıda kesildiği o kulübe vardı. Kabusunun yaşandığı yer.

Orada olduğunu nasıl bilemezdi ki?

Gerçi derinliklerinde yatanı gizleyen dönümlerce ağaç vardı.

Yine ona bahane buluyordu.

Artık yeter.

Cevaplar istiyordu ve bu sefer onları alacaktı.

Verandaya çıktı, bir elini çantasına soktu, sonra kapıyı çaldı ve bekledi.

Acaba bir sonraki kurbanının peşinde miydi?

Onu zaten bulup kaçırmış mıydı?

Şu an ona zarar mı veriyordu?

Yoksa sadece bugün birlikte olduğu o kadınla dışarıda mıydı, polisten ve kız arkadaşının onu seri katil sandığından mı bahsediyordu?

Onun hakkında böyle düşündüğü için ondan nefret ediyor muydu?

Onu evinde, burada gördüğünde ne diyecekti?

Yalan söyleyecek miydi?

Onu bir canavar olmadığına ikna edebilecek miydi?

Kapıyı açıp ona şaşkınlıkla baktığını anlaması bir saniye sürdü.

“Burada ne işin var?” Etrafına, caddenin yukarısına ve aşağısına baktı. «Seni gözeten ajan nerede?»

Endişesinin gerçek olduğuna inanmayı gerçekten çok istedi.

Ama sevdiği adamın yüzü içindeki canavarı mı gizliyordu?

Doğruyu yalandan ayırt edemediği korkusuyla silahı çantasından çıkardı ve ona doğrulttu. “Seninle konuşmam gerekiyor.”

Reed hareketsiz kesildi. “Tamam. Ama Kate, tatlım koruman nerede?”

Ajanı ortadan kaldırmak istediği için mi bilmek istedi? Yoksa onun iyiliğini önemseydiği için mi?

Ne yapacağını görmek için ona gerçeği söyledi. Peşinden mi gelecekti? Ona zarar vermeye mi çalışacaktı? Onunla barışmak ister gibi mi davranacaktı, sadece onu yalnız bırakıp... O çılgın düşünceleri durdurdu ve içgüdülerine güvendi. “Seni bulmak için gizlice çıktım.”

Dudakları sıkıca kapandı. “Buraya tek başına mı geldin?” Ellerini beline koydu, kısık sesle küfretti, sonra onu tekrar doğrudan bakışlarıyla sabitledi. “Bunu yapamazsın. Evden çıktığını fark ederse ne olacak? Ya seni yakalasaydı?” Sesindeki endişe, gözlerindeki kaygıyla örtüşüyordu.

“Seninle konuşmam gerekiyor,” diye tersledi, onun üzüntüsüne veya gördüğü ve duyduğu şeylere inanmak için kendine güvenmiyordu.

Reed iki elini de kaldırdı. “Tamam tatlım. Konuşalım. Bunu tam burada mı yapmak istersin, yoksa içeri mi gelmek istersin?”

Emin değildi.

“Bir komşu seni o silahla görürse polisi arayacaklar.”

İçeri girebilmek için geri çekilmesi için silahı doğrulttu. «Bana zarar vereceğini veya başka bir şey yapacağını düşündürecek herhangi bir şey yaparsan...»

Reed başını salladı ama yine de hareket etmedi. “Sana asla zarar vermem. Asla.”

Gözleri doldu ama kendini tuttu. “Git,” dedi ama daha çok bir yakarış gibiydi.

Reed çok yavaşça geri yürüdü, ona eve girip kapıyı kapatması için zaman tanıdı. Girişte durdular, ikisi de sessiz evde birbirlerine bakıyorlardı. “Mutfğa mı oturma odasına mı geçmemi istersin?”

“Oturma odası.” Bu aralarına daha fazla mesafe koymak için ona daha fazla alan sağlıyordu mobilyalarla birlikte.

Döndü ve dosdoğru yürüdü. O da onu takip etti.

Reed en arkadaki sürgülü kapılara kadar yürüdü, sonra ona dönerek yüzünü çevirdi, kanepenin sağında, bir sandalye ve sehpa onları ayırıyordu. Ellerini kaldırdı ki onları görebilsin.

“FBI sana kulübe hakkında ne anlattı?” diye sordu Reed.

“Hiçbir şey. Çünkü geride bıraktığım kâbus dışında orada bulunacak hiçbir şey yoktu.»

“Peki benim hakkımda neye inanıyorsun?” Soru ona inanması için bir yakarış içeriyordu.

“Neye inanmam gerekiyor?” Doğruyu söylemesini istedi.

“Seni sevdiğime.” Kelimelere, sesinden duymaya alışık olduğu tüm sıcaklığı ve duyguyu kattı.

Reed ellerini indirdi, başını eğdiğinde yenilmiş bir ifade belirdi yüzünde. Ona tekrar bakması birkaç saniyesini aldı. “Bana inanmanı istiyorum. Senden ayrı kalmaktan nefret ediyorum. Seni o yerde görmekten nefret ettim. Oraya sahip olmaktan daha da nefret ediyorum. Orayı yakmak ya da çıplak ellerimle yerle bir etmek istedim.” Bakışlarını onun üzerinde tuttu, samimi ve yalvaran bir şekilde. “Bunu bilmeni istiyorum... Sana duyduğum sevginin kesinliği neyse bana yöneltilen suçlamaları işlemediğimin kesinliği de o. Çünkü sen beni tanıyorsun, Kate. Bana ve paylaştıklarımıza güvenmek istediğini biliyorum ama aynı zamanda yaşadığın her şeyin, katlandığın her şeyin, seni şimdi sen yapan her şeyin, aynı zamanda sana dikkatli olmanı, bir daha asla kurban gibi hissetmemeni söylediğini de biliyorum. Umarım sana karşı hissettiklerimle kendini güvende, güçlü ve emin hissetmeni sağlamışımıdır. Bu adamın sadece kendi evinde güvensiz hissetmeni sağlamakla kalmayıp benden de korkmanı sağlaması beni çileden çıkarıyor.»

“İstemiyorum,” diye bağırdı ona. “Senin sen olmanı istiyorum, o değil.”

Ellerini uzattı. “Sana nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum.” Ellerini tekrar yanlarına indirdi. “Kelimeleri söyleyebilirim. Sana sözler verebilirim. Seni kollarıma alıp seni sevdiğimi söyleyebilirim. Ama bunların hiçbiri sana bana inanmanı sağlamayacak.”

Silahlı ona doğru salladı. “Kaçırılan tüm kadınlarla birlikteydin.”

“Onlarla aynı yerdeydim, bazen tam olarak aynı anda. İlk kurban hariç. Bunu çok düşündüm. Neden beni ona bağlayamadılar da diğerlerine bağlayabildiler? Çünkü ilk kurbanı aldıktan sonra benim hakkımda bilgi sahibi oldu. Evinde kalmama daha sonra izin verdin. O her zaman seni gözetliyordu. Ve sonra beni de izlemeye başladı.»

Kate zihnine, ilk gülü aldığı zamana geri dönmek için zaman tanımak zorunda kaldı. Reed’le iş ilişkilerinin dışında sadece birkaç haftadır görüşüyorlardı. İlk birkaç randevuyu berbat etmiş, yeni yeni rahatlamaya başlıyordu, akşam yemeği için restoranlarda onunla buluşmaya.

Reed onu ikna etmeye devam etti. “FBI’nın bana odaklanması, tüm bunlar olmaya başladığında hayatına giren adama, o kadar kolay oldu ki. Beni araştırmaya başladıkları anda kurbanlarla tüm bağlantıları buldular. Ama o, beni ve seninle olan ilişkiyi kullanarak kolluk kuvvetlerini saptırmanın ve beni senden uzaklaştırmanın bir yolunu buldu. Çünkü seni kendi malı sanıyor. Seni istiyor Kate. Ve ben onun yolunda duruyorum.”

Bu, aşırı mantıklıydı.

Ama yine de... “Peki ya kulübe? Senin mülkünün üzerinde!”

“Araziyi yatırım olarak aldım. Emily, Freddy ve Henry Poole’un yakınlardaki mülkü annelerinin tarafından miras aldıklarını öğrendi. FBI bugün orayı da aradı. Sanırım Freddy ve Henry çocukken orada oynar ve yetişkinliklerinde balık tutarlardı ve yirmi yıldan fazla bir süredir kimsenin kullanmadığı kulübeyi mülkte keşfettiler.

Belki de Freddy kulübeyi kendisi inşa etti, ne bileyim. Bildiğim şey ise oranın orada olduğuna dair hiçbir fikrimin olmadığı. Olsa bile oranın tüm kurbanlarını götürdüğü kulübe olduğunu bilmezdim.”

Kate gözyaşlarını yanaklarından sildi. “Sen olamazsın.”

“Ben değilim,” diye güvence verdi ona.

Sonunda Reed’in katil olmadığına dair tüm bu zaman boyunca umudunu korumasını sağlayan şeye geldi. “Dördüncü kurban. Cathy Evans.”

“Poliste haftada en az bir kez öğle yemeği yediğim taco dükkânında onunla çekilmiş videom var.”

Dürüstlüğünü takdir etti. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

“Onun kaçırıldığını nasıl öğrendiğimizi hatırlıyor musun?” Şüphe Reed’in üzerine düştükten sonra olayları ve nasıl geliştiğini netleştirmek için geçen birkaç ayın anıları arasında yolunu bulması biraz zamanını almıştı.

Reed cevap vermek için bir an duraksadı, muhtemelen onun gibi o zaman dilimine dair anılarını bir araya getiriyordu. “O kaçırıldıktan hemen sonra kaçırıldığını öğrendiğimiz ilk kurbandı. Teğmen sana güllerin ulaşp ulaşmadığını sormak için aradı. Ayrıca o lanet olası herifi kamerada ilk yakaladığımız zamandı. Polis sen uyurken evden gizlice çıktığımı ve gülleri bıraktığımı düşünüyor.”

“Ama yapmadığını biliyorum çünkü o, beni şafaktan önce uyandırdığın üst üste ikinci gündü.” Ona anlamlı bir bakış attı.

Bakışları ısındı ve dudaklarında bir sırıtış belirdi. “Bazen seni istemekten uyuyamıyorum. Güne yüzünde bir gülümsemeyle başlamanı, kollarımda sıcacık ve huzurlu hissetmeni seviyorum.”

Bu anıların samimiyeti içinde yankılandı. “Ve art arda ikinci gün mutlu uyandığım için...” diye onu teşvik etti.

“Cathy’yi kaçırıldığı sabah almış olamam çünkü seninle birlikteydim. Kaçırıldığı sırada uyumuyordun. Benim gizlice çıkıp yatağa

geri dönmem seni rahatsız etmediyse uyuduğuna ve farkında olmadığına dair gölge olmadan mazeretimi doğrulayabilirsin.” Reed parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Ama polis seni kandıracak kadar sinsi olduğum konusunda ısrar ederken buna inanacak mı?”

Biri ön kapıyı o kadar sert açtı ki duvara çarptı ve onu ürküttü.

“FBI,” oturma odasına giren altı adamdan ilki bağırdı.

Kate, ajan görmeden silahı hızla çantasına geri sakladı.

Ajan, Reed’e bağırdı, “Ellerini başının arkasına koy.”

Hemen itaat etti. Ajanlardan biri Kate’i tuttu ve ondan uzaklaştırdı.

Reed ayaklarını ayırmış, elleri başının arkasında bakışları ona sabitlenmiş bir şekilde duruyordu. “Sorun değil. Sadece söylediklerini yap.”

Dört ajan silahlarını Reed’e doğrultmuş tutarken biri onun yanında tutuyordu ve konuşan ajan Reed’in arkasına geçti, bir elini kelepçeledi, arkasına çekti, sonra diğer elini aldı, arkasına çekti ve onu da kelepçeledi.

Kalbi göğsünde gümbürdedi. Bu doğru olamazdı. “O hiçbir şey yapmadı.”

“Emily Bell’i bıçaklama suçundan tutuklandınız,” diye bildirdi ajan ona.

Reed’in gözleri kocaman açıldı. “Ne? Bu mümkün değil. Ne? Ona ne oldu?”

“Bir avukatın olana kadar hiçbir şey söyleme,” diye uyardı Kate suçlamadan şok olmuştu ve Emily Bell’in kim olduğunu merak ediyordu.

Reed ona baktı. “O benim avukatım.”

Kate’in gerçekten kafası rahat olmalıydı. Endişe ve travma net düşünmesini zorlaştırıyordu. “Bugün kulübede birlikte olduğun

kadın o muydu?”

“Evet. Haklarımın, arama emrini uygularken çiğnenmemesini sağlamak için oradaydı.”

Ajan Chapman odaya girdi. “Ve kulübe hiçbir ipucu vermezken kamyonetiniz verdi.”

Reed’in gözleri kocaman açıldı. “Ne?”

“Altı numarayı halletmek zorundaydın değil mi? Böylece Kate’e ulaşabilecektin.” Ajan Chapman bakışlarını ona dikti. “Burada ne işin var?”

Ses tonundan dolayı içine kapandı. “Onunla konuşmam gerekiyordu.”

“Öldürülebilirdin.”

“Bunu o yapmadı.” Biliyordu. Bir şeyler yanılttı.

“Bunu yaptığını gösteren kanıtlarım var.” Ajan Chapman çenesini Reed’i tutan ajana doğru uzattı. “Onu arabama koyun. Ofiste sorgulayacağım, sonra onu kaydedeceğiz.”

“Ben de sizinle geliyorum.” Kate gitmeye çalıştı ama Ajan Chapman yoluna çıktı.

“Koruyucu gözetim altında olmanız gerekiyor.”

“Ajan Kincaid’in suçu değil. Gizlice çıktım. Ve şimdi sizinle geliyorum çünkü bunu onun yapmadığını biliyorum.”

Ajan Chapman başını iki yana salladı. “Sadece onun olmasını istemiyorsun. Ama o, Kate.”

“O zaman bunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlayabileceksiniz, değil mi?”

Ajan Chapman dudaklarını sıktı. “Pekâlâ. Belki ona karşı elimde olanları duyduğunda bunu kabul edebilir ve onu sonsuza dek hapsedmemize yardım edersin.”

38. Bölüm

Ryan, Kate'i yalnız buldu, iki yönlü aynadan diğer odada oturan, elleri önündeki masaya kelepçelenmiş Reed'e bakıyordu.

Kate, Ryan'ı görünce iç çekti. "Tanrıya şükür buradasın."

Son birkaç saatini patronuna bilgi vermekle ve kız kardeşiyle, en iyi arkadaşı Ash'le o yokken evinde devam eden tadilat hakkında konuşmakla geçirmişti. Molly'yle tekrar konuşmayı umuyordu ama bunu Kate'le birlikte olmak için buraya gelmek için ertelemişti.

"Cidden koruyucu gözetimden gizlice çıkıp Reed'le yüzleştin mi?"

"Evet. Yaptı." Ajan Kincaid onlara katıldı. "Ben o pisliğin seni kaçırmış olabileceğini düşünüp takviye çağırdığımda Ajan Chapman yerel polisten bir bıçaklama kurbanı hakkında bir çağrı aldıklarını bildirmek için beni arıyordu. İlk başta Ajan Chapman bunu görmezden gelecekti çünkü kurban nehirde bulunmamıştı ta ki kurbanın adını duyana kadar."

"Kimmiş?" diye sordu Ryan.

"Emily Bell. Reed'in avukatı," diye ekledi ajan.

Kate dudaklarını sıkıca bastırdı. "O yapmadı."

Ajan Kincaid bir kâğıt uzattı. "Bunu söyleyebileceğini düşündüm, bu yüzden polis raporunu getirdim."

"O yapmadı," diye tekrarladı Kate.

"Yapmadı mı?" Ajan, Kate'in inatçılığına şüpheyle baktı. "Olay yerinden hâlâ bilgiler geliyor ama Emily diğer Reed'in öldürdüğü kadınlar gibi göğsünden bıçaklanmış olarak bulundu."

"Nerede?" diye sordu Kate.

“Apartmanının otoparkında.”

Kate başını iki yana salladı. “Bu hiç mantıklı değil.”

“Neden?” diye sordu Ryan, Kate’in fikrini anlamak istiyordu. Sadece inkar mı ediyordu? Yoksa onların bilmediği bir şey mi biliyordu?

“Yani diyorsun ki o gün kulübeden onunla eve gitti, dairesinde onu bıçakladı, sonra eve gitti?”

Ajan Kincaid kaşını kaldırdı. “Hayır.” Rapora baktı. “911’e çağrı akşam 7:33’te geldi.”

“Bulunmadan önce birkaç saat orada ölü mü yatıyordu?” Kate bu ihtimalden rahatsız görünüyordu.

Ajan Kincaid rapora tekrar baktı, sonra Kate’e sorgulayıcı bir bakış attı. “Hayır. Birisi ıslık sesi duydu ve sesi takip ederek araştırdı. Emily’yi bıçaklanmış halde buldular ve hemen bildirdiler.”

“O zaman Reed değildi. Ben onun evine o 911 çağrısından birkaç dakika önce varmıştım. Kanıtlayabilirim.” Telefonunu çıkardı ve ekrana birkaç kez dokundu, sonra telefonu Ryan ve ajana çevirdi. “Bakın. Ben Emily öldürülmeden önce Reed’in evine varmıştım.”

Ajan Kincaid kaşlarını çattı. “Bu, eve ne zaman geldiğini kanıtlıyor, peki Reed’i hemen gördün mü?”

“Evet. Kapıyı hemen açtı. FBI gelip onu tutuklayana kadar bir süre konuştuk.”

“Ne kadar sürdü?”

Kate telefonuna tekrar dokundu, sonra bir kez daha onlara çevirdi. “Yirmi yedi dakika.”

“Dur,” dedi Ajan Kincaid telefona daha dikkatli bakarak. “Konuşmanızı kaydettin.”

“Evet. Onun katil olduğuna inanmadığım için onunla yüzleştim ve eğer öyleyse yanılmak da istemedim. Çok şaşkın hissediyordum ve hiçbir şeyin anlamı yokmuş gibiydi.”

“Bu tamamen anlaşılabilir.” Ryan, Kate’in duygularını onayladı.

“Eğer yaptığını itiraf ederse kayda geçsin istedim. Ve inkâr edip bana kanıtlarsa, başkalarının da inanması için kayda geçsin istedim.”

“Bunu doğrulamamız gerekecek ama haklısın.” Ajan Kincaid bakış açısını değiştirdi. “Aynı anda iki yerde olup Emily’yi bıçaklamış olamaz. Belki de sadece rastgele bir eylemdi, ters giden bir kapkaç veya araba çalma girişimiydi. Kullanılan bıçak diğer kurbanların yaraları gibi uzun ve ince değildi. Hatta bulunduğunda bıçak hâlâ göğsündeydi.”

“Yani belki de bunun seri katille hiçbir alakası yok,” diye öne sürdü Ryan.

Ajan Kincaid ve Kate ikisi de şüpheyile baktılar.

Kate bu konudaki düşüncelerini dile getirdi. “Çok fazla tesadüf var. Reed yapmadı. Belki de diğer her şey hakkında da haklıdır, yani ona komplo kuruluyor. Eğer bu doğruysa avukatını öldürmek, fırsatı olduğu için polisi gerçekten onun yönüne çekti. Hepimiz bugün onları birlikte gördük ve avukatının onu eve bıraktığını izledik.”

“Reed’le zaman çizelgesi üzerinde çalışarak tam olarak ne zaman ayrıldıklarını ve Emily’nin ondan ayrıldıktan sonra ne yaptığını belirlememiz gerekiyor.” Ajan Kincaid kapıya döndü. “Reed’i sorgulamadan önce Ajan Chapman’ı bilgilendirmem gerekiyor.”

“Onu sorgulamak için bir neden yok artık,” diye seslendi Kate.

Ryan, Kate, Ajan Kincaid’i takip etmeden önce önüne geçti. “Aslında, var. Başka delilleri var.”

Kate'in kaşları çatıldı. "Ama bu bir yalan. O yapmadı."

"Emin olmaları gerekiyor Kate. Kanıtlar onu işaret ediyor. Eğer Reed'i şüpheli olmaktan çıkarıp serbest bırakırlarsa ve o başka bir kadını kaçar ve öldürürse -ya da senin peşine düşerse- o zaman sorumluluk onların olur. Kanıtları düzgün bir şekilde değerlendirmeden ve mazeretini doğrulamadan onu serbest bırakamazlar."

"Cathy Evans'ı almış olamaz. O sabah benimle birlikteydi."

Ryan bu bilginin neden daha önce kontrol edilmediğini merak etti. "Emin misin?"

"Evinden kaçırıldığına dair haberleri birlikte izlemiştik. Geceyi benimle geçirmişti. Beni erken uyandırdı. Polisin komşuların çığlıklarını duyduğunu söylediği zamandan önce." Ona Reed'in onu uyandırmak için baştan çıkarıcı davrandığını düşündüren bir bakış attı.

Mazeretler söz konusuysa bu iyiydi. Kate erkek arkadaşını gizlemediği sürece.

"Kate?"

"Eğer o olsaydı onu durduran ilk ben olurum. Hayatım tehlikede. Bu gece daha erken onu görmeye neden silah getirdiğimi sanıyorsun?" Silahı çantasından çıkardı, sadece görmesi için kısa bir süre, sonra tekrar sakladı.

"Kate," diye azarladı. "Ya o katil olsaydı ve onu senden alsaydı?"

"Eğer o olduğunu düşünseydim, önce onu vururdum."

Ryan ona inandı. Terörize edilmekten, hayatının alt üst olmasından bıkmıştı ve eğer âşık olduğu adam olsaydı onu böyle kandırdığı ve manipüle ettiği için ona daha da zarar vermek isterdi.

Ajan Chapman ve Kincaid geri döndü.

"Kincaid, bu gece Reed'le ne kadar süre kaldığınız hakkında beni bilgilendirdi." Ajan Chapman camdan hâlâ diğer odada öfkeyle bekleyen Reed'e baktı. "Bu gece için bir mazereti var."

“Ve Cathy Evans’ın kaçırılması için de. O sabah da benimle birlikteydi.”

Ajan Kincaid şüpheyle baktı. “Eğer seninle birlikteyse ve başka biri bunu ona yüklüyorsa Reed’in evinde olduğundan emin olmazlar mıydı? Yalnız. Mazereti olmadan.”

Kate gülümsedi. “Belki evdeymiş gibi görünüyordu ama benimleydi.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Ajan Chapman.

“Reed ve ben ikimizin de izlendiğinden şüpheleniyorduk. Bu yüzden bazen kamyonetini evde bırakır, evinin arkasından ara sokağa çıkar, birkaç blok yürür ve benim evime taksiyle geçerdi. Arka taraftan gizlice girerdi, böylece izleyen kişi benim evde yalnız olduğumu düşünürdü. Bu şekilde beni ele geçirmeye çalışırlarsa katil bilmeden Reed beni korumak için orada olurdu.”

Ryan, Kate’in ona bunu evlerinde konuştuklarında söylediğini ve zekice davrandıklarını itiraf etmek zorunda kaldığını hatırladı. “Tamam, eğer Reed katil değilse kim olduğunu bulmamız gerekiyor. Seri katiller tanınmak ister. Bu katil neden dikkat çekmek için Gül Biçen’i kullanıyor ama suçu başkasına yüklüyor? Benim gördüğüm tek mantıklı cevap Biçen’in başladığı işi bitirmeyi umuyor, Kate’i öldürecek, Reed bunun bedelini ödeyecek, sonra da planladığı her şeye devam edecek.”

Ajan Chapman başını salladı. “Anne Murphy’ye nasıl zarar verdiğindeki değişimi gördük. Biçen’in öldürme yöntemleriyle sınırlı kalmaktan memnun değil. Daha fazlasına ihtiyacı var.”

Kate, Ajan Chapman’a baktı. “Ryan, Reed’le ilgili başka kanıtlarınız olduğunu söylüyor. Neymiş?”

“Ona bunu sorduğumda dinleyebilirsiniz. Şu an Reed’i işaret eden çok sayıda dolaylı kanıt var. Ama bunu yapması için net bir

motivasyonu yok. Arkadaşları, iş arkadaşları, hatta eski sevgilileri tarafından bile seviliyor. Sabıka kaydı yok. Tek bir aile içi şiddet çağrısı bile yok. Şiddete meyilli olduğuna dair hiçbir belirti yok.”

Ryan bunu düşündü. “Birinin durduk yere cinayet işlemeye başlaması olağandışı. Böyle değil. Özellikle de Gül Biçen’in neredeyse dört yıl önce en son cinayetini işlemiş olması. Taklitçiler genellikle orijinal cinayetlerden bir yıl, belki iki yıl içinde ortaya çıkar. Bu daha sonra ortaya çıkmadıkları anlamına gelmez, ama nadirdir.”

“Demek katilimizi bir şey tetikledi ve bu bir şekilde Biçen’le bağlantılı,” diye araya girdi Ajan Kincaid.

“Ama ne?” diye sordu Ajan Chapman.

Ryan’ın aklının bir köşesinde rahatsız edici bir fikir vardı ama inandırıcı olması için daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. “Reed’i konuşturun. Kanıtları inceleyin. Bakalım hep birlikte çözebilecek miyiz?”

Ajan Chapman başını sallayarak onayladı. “Sen, Kate ve Ajan Kincaid buradan izleyin. Aklınıza bir şey gelirse veya konuşmaya ekleyebileceğiniz bir şey olursa bana mesaj atın. Bu davanın mantıksız bir yöne işaret etmesinden yoruldum.”

Ryan da olayları tam olarak böyle görüyordu.

Ama davalar böyleydi: Kararlı bir sonuca ulaşana kadar tek tek kanıt parçalarıyla ilerliyordunuz. Bu durumda Reed doğru şüpheli gibi görünüyordu ancak eldeki hiçbir şey tartışılmaz değildi.

Ryan dolaylı kanıtların neden Reed’i işaret ettiğini ve bunun gerçek katille nasıl bağlantılı olduğunu çözmenin eşiğinde olduklarını hissetti.

39. Bölüm

Ajan Chapman diğer odaya girip iki yönlü aynaya sırtını dönerek Reed'in karşısına oturduğunda Ryan, Kate'in yanında duruyordu.

"Kate iyi mi?" diye sordu Reed hemen, bakışları ajanda değil, camdaydı.

"İyi. Ama seninle benim konuşmamız gerekiyor. Cevaplarında çok net ve dürüst olmalısın. Bu ciddi bir durum Reed. Eğer Emily Bell'i bıçaklayan sen değilsen, kim bu kadar çok uğraşıp bana senin yaptığını inandırmaya çalışıyor, bilmem gerekiyor?"

Reed'in bakışları camdan ajana döndü. "Demek sonunda bana inanıyorsun. Ben yapmadım."

"Bu gece Emily'ye saldırmadığını biliyorum. Saldırı tarzı farklı. Ama o zaman kendime şunu sormak zorundayım: Bu rastgele bir saldırı mıydı? Ve öyleyse neden seni işaret etti?"

"Ne?" Reed şok olmuş ve kafası karışmış görünüyordu. "Benim ona saldırdığımı mı söyledi?"

"Bir bakıma." Ajan Chapman tablet ekranına dokundu ve Reed'e çevirdi. "Bize kimin saldırdığını anlatmak için kanını kullandı."

Ryan fotoğrafı görmek istedi ama göremedi.

Kate ona baktı, sonra tekrar Reed'e döndü. "O fotoğrafı görmemiz gerekiyor."

Ajan Chapman onların bunu görmek için sabırsızlandıklarını muhtemelen biliyordu. "Kaldırıma kaniyle bir 'R' çizdi."

Reed kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. "Bu hiç mantıklı değil."

Ajan Chapman parmağını ekranda başka bir resme kaydırды. “Bana neden birinci kurban Denise Simmons’ın cep telefonunu kamyonetinde senin parmak izlerinle bulduğumuzu söyle.”

Reed’in gözleri kocaman açıldı. “Ne? Hayır. Bu olamaz. Parmak izlerim onun telefonuna nasıl olur da bulaşır? Onunla hiç tanışmadım. Bildiğim kadarıyla beni diğer kurbanlarla ilişkilendirdiğiniz gibi ona hiç yakın olmadım.»

Ajan Chapman ekranı tekrar kaydırды. “Ve işler burada daha da ilginçleşiyor. Ajanlardan biri, seni ikinci kurban Kelly Russell’a bağlayabildiğimizi hatırladı. İkiniz aynı kafede bulunuyordunuz. Senin onun arkasında durduğun bir videomuz vardı. Ama video başka bir şey gösteriyordu. Kapüşonlu bir adamla aranızdaki bir takas. Kelly ona çarptı çünkü tezgâhtan geri çekilirken adam onun yoluna çıktı. Kasıtlı mıydı? Bence öyle çünkü sonra telefonunu düşürüyor ve senden onu almanı istiyor gibi görünüyor.»

Reed videoyu izliyor gibiydi. “Kapüşonun içinden yüzünü görecektik kadar yukarı bakmıyor.”

Ajan Chapman çenesini tablete doğru uzattı. “Ve sen de ona neredeyse hiç bakmadın.”

Reed dudaklarını büktü. “Sadece adama bir iyilik yaptım. Sana sırtını incittiğini ve eğilemediğini söyledi.”

Ajan Chapman öne eğildi. “Başka ne hatırlıyorsun?”

“Gençti. Yirmi yaşlarının başında, belki. Yardımım için teşekkür etmek için kahvemi ısmarladı.” Reed düşünceli görünüyordu. “Telefonu kamyonetime nasıl soktu?”

“İşte bunu öğrenmek istiyorum. Sürücü koltuğunun altında bulduk.”

Reed içini çekti ve arkasına yaslanmaya çalıştı ama elleri masaya zincirlenmiş olduğu için başaramadı. “Kamyonetimi şantiyelerde sürekli kilitlemeden bırakırım. Evdeyken kilitlerim. Eğer katil oysa ve beni takip ediyorsa o zamandan şimdiye kadar herhangi bir zamanda oraya koymuş olabilir. Bu bir iş kamyonu. Çok sık temizlemem.”

“Evinizde başka deliller de bulduk.”

Reed’in yüzü soldu. “Ne... Evime mi girmiş?”

“Sen buradayken olay yeri inceleme ekibi her kurbana ait olduğu bilinen en az bir eşya buldu.”

“Mümkün değil.” Reed başını iki yana salladı. “Olamaz.”

“Hepsi garajınızdaki alet sandıklarından birindeki bir çekmeceye özenle yerleştirilmişti. Çoğunlukla kıyafetler. Birkaç parça takı.”

“Onun andaçları.” Ryan tüm bunların nasıl geliştiğini izledi, katilin Reed’i nasıl tuzığa düşürdüğünü düşünerek.

“Neden andaçlarından vazgeçsin ki? Katiller onları tekrar tekrar cinayetlerini yaşamak için saklar sanıyordum.” Kate irkildi.

“Bazıları yapar. Bu durumda eşyalar Reed’i suçlamak için kullanıldı, bu yüzden biz de onların onun andaçları olduğunu düşünürüz. Katilimiz bize bunu Gül Biçen’e bir saygı duruşu olarak yapıyor gibi hissettiriyor ve asıl arzusu bir sonraki gelecek şey.”

Ajan Chapman ekranı tekrar kaydırды. “Bu, Kate’in evinin önünden çiçekleri bırakan adamın bize gönderdiğiniz videosu. Onu şimdi tanıyor musun?”

Reed ekranı inceledi. “Yüzünü görmek çok zor. Yüzünü kapüşon... Hassiktir. Kahvedeki kapüşonlu adamla aynı kişi olduğunu düşünüyorsun.”

Ajan Chapman omuz silkti. “Yani. Siyah kot pantolonlar ve kapüşonlular bu adamı hiçbir şekilde tanımlamıyor. Birçok insan

için yaygın kıyafetler. Erkekler ve kadınlar. Ama bu iki insanı birbirine bağlayan bir şey. Tesadüf mü? Belki. Ama sadece tesadüflerle uğraşıyoruz gibi.” Ajan Chapman tabletteki figüre baktı. “Tabii değilse.”

“Çünkü en başından beri haklıydım ve bu adam bana komplo kuruyor.”

“Ya da sadece dikkatimizi seninle dağıtmak istiyor ki Kate’e ulaşabilsin,” diye öne sürdü ajan.

Ryan bu katilin nihai amacının Kate’i öldürmek ve Reed’in katil olmadığını ortaya çıkararak istediği itibarı almak mı, yoksa Reed’i suçların bedelini ödemeye bırakmak mı olduğunu merak etmek zorundaydı.

“Bu adam hakkında hatırlayabileceğin bir şey var mı? Saç rengi? Gözleri? Sakalı var mıydı? Dövme? Bir şey?» diye sordu Ajan Chapman.

Reed başını iki yana salladı. “Hayır. Rastgele bir karşılaşmaydı. Benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sadece herkesin yapacağı şeyi yaptım ve adama yardım ettim.”

Ajan Chapman ekranı işaret etti. “Bu adam sana komplo kuruyor. Kanıtlamak istiyorsan bana yardım etmelisin. Bu adam sana yaklaşıyor.” Ajan Chapman parmağını tablete dokundurdu. “Senden bir adım uzaktaydı. Onunla konuştun.”

Reed öne eğildi. “Hatırlamıyorum.” Gözleri acıyla doldu. “O kendi öz kardeşinin ona borçluymuş gibi kadınları öldürmesine izin verdiği bir psikopata sikik bir saygı gösterisinden bir şekilde paçayı kurtaracak.”

Ryan’ın tüm benliğiyle bir aydınlanma yaşadı. Aklının bir köşesindeki o rahatsız edici şey birdenbire o kadar da uçuk görün-

müyordu. “Burada bekleyin,” dedi Kate’e ve diğer ajana, odadan fırlayıp Reed ve Ajan Chapman’ın olduğu odaya koşarken.

Ajan odaya böyle dalıp bir sorguyu böldüğü için şaşkınlıkla ona baktı. “Ryan?”

“Reed ve o adamın kafedeki videosunu gösterir misin?” Sesindeki aciliyet, ajanın doğrulup hızla ekranı videoya kaydırmasına neden oldu.

Ajan Chapman tableti ona uzattı. “Ne arıyorsun?”

Ryan videoyu izledi, beklediği şeyi gördüğünden emin olmak için geri sardı, sonra tableti tekrar ajana uzattı. “Şimdi de Kate’in evinde katilin mesaj bıraktığı videoyu aç.”

Ajan Chapman onu açtı ve tableti ona geri verdi.

Ryan izledi, sadece görmek istediklerini görmediğinden emin olmak için iki kez geri sardı. “Bu o.”

“Kim?”

“Çocukken nehirde balık tutarmış. Babasından ve amcasından her şeyi miras almış. Kulübeyi bulduğumuz yerle bağlantılı arazi ona ait. Tabii ki amcasının kurbanlarını nereye götürdüğünü aramak için orayı keşfedecekti.”

Ajan Chapman kaşını kaldırdı. “Phillip Poole olduğunu mu düşünüyorsun? O sadece bir çocuk.”

“On dokuz yaşında. Ve onu her gördüğümüzde aynı şeyi yapıyor. Bu tekrarlayan bir jest.” Ryan omuzlarını silkti ve ona gösterdi.

Ajan Chapman’ın gözleri kocaman açıldı. “Tamam. Evet. Ben de fark etmiştim ama her söylediğini vurgulamak için yaptığından başka bir şeymiş gibi pek düşünmemiştim. Ellerinle konuşmak gibi ama bu adam omuzlarıyla yapıyordu.”

“Aynen.” Ryan ekrana dokundu ve Phillip’in Kate’e güller ve bir not bırakırken çekilen videosunu oynattı. “İzleyin.” Tableti

çevirdi, böylece ajan ve Reed katilin kapıya doğru yürüdüğünü, eğilip gülleri ve notu bıraktığını, sonra dik durup omuz silktiğini ve kamerayı işaret ettiğini görebildiler. “Fark ettiniz mi?”

“Evet,” dediler ikisi de.

Reed kahve dükkânı görüntülerine geri döndü. «Şimdi şunu izleyin.» O videoyu oynattı. Kapüşonlu adam Reed’den telefonunu almasını istedi, omuz silkti, sonra telefonu Reed’den aldı, tekrar omuz silkti, Reed’e teşekkür etti, başka bir şey söyledi ve baristayla konuşmadan önce son bir omuz silkme ile konuşmayı bitirdi.

“Üç kez yapıyor,” diye belirtti Reed.

“Kendini tutamıyor,” dedi Ryan. “Doğuştan gelen bir hareket. Artık bunu hiç düşünmüyor bile.” Ryan durumu iyice düşünmeye çalıştı. “Amcasıyla zaman geçirdi. Adamı ve nasıl biri olduğunu biliyordu. Belki çocukken her şeyi bilmiyordu, ama sonra babası ölür ve ikisinden de her şeyi miras alır. Babasından kalan tüm o günlükler vardı. Ya paylaştığından daha fazlasını içeriyorlarsa?”

Ryan, Henry’nin tüm o günlüklerde ve karısına yaptığı sarhoş itiraflarda suçluluğunu nasıl döktüğünü düşündü. Kardeşini kaybetmenin ve Freddy’nin dönüştüğü canavar olmasındaki suç ortaklığının acısını dindiremiyordu. Freddy kardeşini elinden geldiğince korumuştur ve Henry kendini Freddy için aynısını yapamayacak kadar güçlü olmadığı veya onu acısını dindirmek için katil olmaktan alıkoyamadığı için suçluyordu.

Ryan, Henry’nin geride bıraktığı intihar notunu ve şimdi kendi düşüncelerini nasıl yansıttığını hatırladı. Kederini ifade etmek için kullandığı garip ifadeler şimdi onun için yeni bir anlam kazandı. Telefonunda onu açtı. “Phillip bize intihar notunu okudu, bu da babasının Freddy’nin yaptıklarını kaldıramadığına inanma-

mıza yol açtı. Ama ya babası o mektubu kendi oğlunda gördüğü bir şey hakkında yazdıysa? Freddy'yle zaten yaşadığı bir şey."

Ryan telefonunda resmini açtı ve kelimeleri tekrar okudu. *"Artık yapamıyorum. Geçmişini unutmak için çok uğraştım ama geri gelmeye devam ediyor. Her şeyi doğru yöne çevirmeye çalıştım ama kendimi başladığım ve bittiğim yere geri dönmüş halde buldum."* Ryan duraksadı ve yorumunu yaptı. "Eğer oğlunun davranışları ona Freddy'yi hatırlattıysa o zaman Phillip'i başkalarına zarar vermekten uzaklaştırmaya ve nazik olmaya yönlendirmeye çalışırdı." Ryan daha fazlasını okudu. *"Bittiğini sanıyordum. Ama korkarım ki caydırmak yerine sadece ilham verdi."* Ryan hem Ajan Chapman'a hem de Reed'e baktı, onların da anladığını umarak. "Freddy öldüğünde bittiğini sanıyordu ama bu sadece Phillip'e ilham verdi. *'Kalamam ve kalbimin kalanının, durduramadığım veya yok edemediğim yaşayan bir şey olan bu karanlıkla harap olduğunu hissedemem.'* Kardeşinin karanlığa teslim oluşunu izlemişti. Aynı şeyin oğluna da olmasını izleyemezdi. *'Çaresizim. Suç ortağıyım. Sorumluyum.'* Phillip'e hayat verdi. Kendi oğlunu ihbar edemez. *'Bitmesi gerekiyor ki gelecek azaptan kaçabileyim.'* Bu yüzden hayatına son verdi ki Phillip'in yapacaklarıyla yaşamak zorunda kalmasın çünkü Freddy'yi öldürmeye iten şeyin Phillip'in içinde de olduğunu biliyordu. O karanlık. İkisinin de yerine getirmesi gereken ihtiyaç."

Ajan Chapman küfretti.

Ryan günlükler hakkında daha fazla düşündü. "Eğer sosyal hizmet uzmanı Henry'yi duygularını işlemesine veya en azından dışarı çıkarmasına yardımcı olması için günlük tutmaya teşvik ettiyse o zaman bahse girerim Freddy için de aynısını yapmıştır. Belki de

Phillip'in Gül Biçen hakkında bu kadar çok şey bilmesinin nedeni Freddy'nin yaptıklarının bir kaydını bırakması ve Phillip'in bunu bir oyun kitabı ve bahane olarak kullanmasıdır. Belki de Henry haklıydı, bu Phillip'e ilham verdi, bu yüzden amcasına belki de aksi takdirde karanlık bir fantezi olarak kalacak olan bu yanını serbest bırakmasına izin verdiği için saygı duruşunda bulunuyor."

"Bütün bunlar sadece birer tahmin," diye belirtti Ajan Chapman ama inanıyor gibi görünüyordu.

Ryan bakışlarını üzerinde tuttu. "Biz kanıtlayana kadar öyle."

"Phillip'i de, size yaptığımız gibi, derinlemesine incelememiz gerekiyor," dedi Ajan Chapman Reed'e.

"Telefonu kamyonetime böyle mi soktu?" diye sordu Reed. "Mülkümün aramasına geldi. Neden? Orada olmaması gerekirdi, değil mi?"

Ajan Chapman başını salladı. "Hayır. Merak ettiğini söyledi."

"Bahse girerim," dedi Ryan. "Kulübeyi bulmamızı istiyordu. Hatta belki Kate'i de oraya getirmemizi umuyordu."

"Ve getirdiniz," dedi Kate kapı eşiğinden bir anda Reed'e koşup arkasında durarak ellerini omuzlarına koymadan hemen önce.

Reed hemen yanağını Kate'in koluna bastırdı.

Ajan Kincaid de onlara katıldı. "Phillip oradayken sürekli onu izledi."

Kate parmaklarını Reed'in saçlarında gezdirdi. "Yanıma geldi ve ailesi adına amcası için benden özür diledi. Ne diyeceğimi bilemedim."

Ajan Kincaid delillere geri döndü. "Kulübede onun orada olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Sadece dışarıda kısmi bir ayak izi."

"Reed'in botuna mükemmel bir şekilde uyuyor," diye ağzından kaçırdı Ajan Chapman.

Ryan başka bir şey hatırladı. “Birebir aynı botları giyiyorlardı.”
“Emin misin?” diye sordu Ajan Chapman.

Ryan günün erken saatlerini düşündü. “Evet. Eminim. Sahada sağlam botlar giymem gerektiğine dair bir not almadığım hakkında rastgele bir düşüncem vardı ve giymeliydim çünkü onlara ihtiyacımız vardı. Tenis ayakkabılarım ıslaktı ve çok kaydım.”

Reed ona baktı. “Beni ve Emily’yi şehre kadar takip etmiş, beni eve bıraktıktan sonra, bütün gece evde olduğumu düşündükten sonra onun peşine düşmüş olabilir.” Gözleri doldu. “Bir mazere-tim olmazdı.”

Kate, Reed’in omuzlarını sıktı. “Ama sonra ben o Emily’ye saldırırken ortaya çıktım.”

Reed gözlerindeki nemi silkti ve üzüntüsünü hafifletmek için derin bir nefes aldı, sonra öne eğildi. “Emily’nin kanıyla yazdığı fotoğrafı açın.”

Ajan Chapman açtı ve tabletini masaya koydu, böylece hepsi görebiliyordu.

Ryan ona baktı. “Ya o Reed için ‘R’ değil de ‘P’ ise ve o bilinci-ni kaybederken parmağı kaydıysa?”

Ajan Chapman bir an düşünceli kaldı, sonra düşüncelerini açıkladı. “Ona bu şekilde diğer kurbanlarında kullandığı bıçağa hiç benzemeyen bir bıçakla saldırması mantıklı değil.”

Reed’in acı dolu kaşları daha da çatıldı. “Emily yanında her zaman bir bıçak taşırdı,” diye ekledi. “Bana katil tarafından takip edildiğimi ve etrafımdaki kadınların kaçırılıp öldürüldüğünü söy-lerdi, kolay bir hedef olmak istemiyordu.”

“Bıçağı hiç gördün mü?” diye sordu Ajan Chapman.

“Evet. Bir kalem bulmaya çalışırken bir sürü başka şeyle birlikte çantasından çıkardı. Ona eğer onu korunma amaçlı kullanmak istiyor-

sa kolayca ulaşabileceği bir şekilde üzerinde taşıması gerektiğini söyledim. Gümüş ve siyah renkli, bir tarafında klipsi var. Bıçak çok kolay açılıp kapanıyor. Gömleklerinin altında, kalçasında taşımaya başladı.”

Ajan Chapman ekrana birkaç kez dokundu ve başka bir fotoğraf açtı. “Bu o bıçak mı?”

“Evet,” diye onayladı Reed.

“Bir kamyonetle hızla uzaklaşan adamın belirsiz bir tanımı var. Tahmin et ne?”

“Siyah kapüşonlu bir adam,” diye hep bir ağızdan söylediler Reed, Kate ve Ryan.

“Evet.” Ajan Chapman Ryan’ın gözlerine baktı. “Ve kamyonet tanımı Freddy Poole’un eskiden kullandığına uyuyor.”

“Tahmin edeyim, Phillip miras aldı.” Ryan, Phillip’in onu kullanacağına inanamadı ama amcasının karanlık eylemlerini yaşattığı için mantıklı olduğunu düşündü.

“Evet,” diye onayladı Ajan Chapman. “Başka ne sakladığını düşünüyorsunuz, bize göstermeye bu kadar hazır olduğu o depoda?”

“Bizim onu yaklaştığımızı bilmemeli,” dedi Kate. “Tuzak kurmak için bir fırsatımız var.”

“Seni yem olarak kullanmayacaklar,” diye hemen araya girdi Reed.

Ajan Chapman, Reed’in doğrudan bakışlarıyla karşılaştı. “Eğer Emily’nin altıncı kurbanı olduğuna inanıyorsa amcasının başladığı şeyi bitirmek için sadece Kate’e ihtiyacı var.”

“Ryan’ın bu adamın vücut dilinin Phillip’inkine uyduğuna dair varsayımı dışında o olduğuna dair gerçek bir kanıtımız var mı?” diye sordu Ajan Kincaid.

“Emily ameliyattan uyandığında onu teşhis edebilir.” Ajan Chapman hepsinin birden nefesi kesildiğinde gülümsedi.

“O yaşıyor mu?” diye sordu Reed, buna inanmıyordu ama doğru olması umuduyla bakıyordu.

“Evet. Gerçi en son kontrol ettiğimde kritik durumdaydı. Sanırım Phillip’le elinden geldiğince savaştı. Onu bıçakladığında muhtemelen kan kaybından öleceğini düşündü. Ama yardım ona çabuk ulaştı, bu yüzden iyileşme şansı çok yüksek.”

Reed büyük bir rahatlama nefesi aldı ve başını eğdi.

Kate, Reed’in omuzlarını tekrar sıktı. “Bu, Phillip’in veya katil kimse, Emily’nin öldüğüne inanmasını sağlamamız için daha da büyük bir neden. Böylece planının geri kalanını denemeye kalkışabilir. Sanırım bir şekilde gülleri bırakacak.”

“Peki sonra ne olacak?” diye sordu Ajan Chapman.

Ajan Kincaid cevap verdi, “Yerel polise Emily’nin öldüğüne dair sahte bir basın açıklaması yaptırırız. Belki de bunu başarısızlıkla sonuçlanan rastgele bir araba hırsızlığına bağlarız.”

“Kredi alamadığı için çok öfkelenecek,” diye tahmin etti Reed.

Ryan başını iki yana salladı. “Bu noktada umursadığını sanmıyorum. Artık her şey Kate’le ilgili. Bugün sana çok yakındı. Emily’yi gözetlemek ve görülmeden onu yakalamak için en iyi fırsatı bulmakla zaman kaybetmedi. Dürtüsel davrandı ve bu ona paha-lyaya mal oldu. Biçen’in cinayetini tamamlayamadı. Yedi cinayeti bitirmek istiyor ki devam edebilsin. Anne’le gördük. Kontrolünü kaybetti. Kendini tutması gittikçe zorlaşıyor. Emily’nin onun eliyle ölmesi, mümkün olan en kısa sürede Kate’e geçmesi için yeterli. Ama ona ulaşmak için bir yola ihtiyacı olacak. Koruyucu gözetim altında olduğunu biliyor.”

Kate şaşırdı. “Bu yüzden bu gece Emily’nin peşine düştü. FBI beni güvenli bir yere götürmeden önce altıncı kurbanı tamamladı.”

mak için. Bugün bu isteği yaptığımı duymuş olmalı. Eğer saklarsam bana ulaşamaz, bu da demek oluyor ki bu gece ya da yarın sabah bana ulaşması gerekecek.”

Ajan Kincaid başını salladı. “Evde olmadığını bilmiyor. Seni bir şekilde içeri gizlice sokmamız gerekecek.”

“Ajan vardiya değişimi,” diye önerdi Ajan Chapman. “Ama bu sefer eve daha fazla ajan yerleştirdiğimizi göstereceğiz. Ne de olsa Emily’nin güya öldüğü için bunu bekleyecektir.”

Ryan planı beğendi. “Her şeye hazır olmalıyız. Özellikle de Phillip’in Kate’i kendine çekmeye çalışmasına.”

Ajan Chapman masanın karşısından Reed’e baktı. “Seni henüz serbest bırakamam. Eğer eve gittiğini görürse bir şeylerin döndüğünü anlayacaktır.”

Ajan Kincaid bir öneride bulundu. “Phillip’i sorguya alırsın. Deriz ki mülkün aranmasından sonra Emily’yi Reed dışında kimse görmedi. Bugün bir şey görüp duymadığını bilmek istiyoruz.”

“Bu gece olmamalı,” dedi Kate. “Durumun hâlâ yüzde yüz Reed’e baktığınızı hissettirmesi gerekiyor. Ayrıca, gerçekten bana gülleri bırakıp Emily’yi altıncı kurban olarak görüp görmediğini bilmemiz gerekiyor. Bu konuda acele edip elimizi açığa vuramayız. Kazandığını sanıyor.»

Ajan Chapman başını salladı. “Uzun bir gece olacak. Ekibe Phillip Poole hakkında bulabildiğimiz her kaydı araştırmalarını söyleyeceğim. Bu adamın nasıl düşündüğünü ve geçmişinde bir sonraki adımda ne yapacağını anlamamıza yardımcı olabilecek ne olduğunu bilmek istiyorum.”

“Annesiyle tekrar konuşmamız gerekiyor.” Artık şüphelendikleri şeyle birlikte Ryan Bayan Poole’un oğlu söz konusu olduğun-

da paha biçilmez ve anlayışlı olacağını biliyordu. Eğer onu işbirliği yapmaya ikna edebilirlerse.

Ajan Chapman başını sallayarak onayladı. “Onu sabah ilk iş al-
dırıp getirteceğim. Ayrıca Phillip’in başına bir ekip de koyacağım.”

“Ve Emily için koruma,” diye ekledi Reed.

Ryan, Phillip’in kendilerini görüp görmeyeceğini merak etti.
“Gözetlemeye karşı dikkatli olacaktır.”

Ajan Chapman omuz silkti. “Şimdi kaçıp gitmesinin riske
alamam.”

“Kaçacağını sanmıyorum.” Ryan, Phillip’in Biçen’in başlattığı
şeyi bitirme ve Kate’i öldürme dürtüsünü göz ardı edebileceğın-
den şüphe ediyordu. “Bir tür planı var. Aksi takdirde Kate’i açıkça
kullanarak kolluk kuvvetlerine ne yaptığını söylemezdi. Bu çok
bariz. Keşfedilmeyi göze alıyor. Kate’e ulaşmasını zorlaştırıyor.
Peki ona nasıl ulaşacak?”

Ajan Chapman ellerini havaya kaldırdı. “İşte can alıcı soru bu.”

Kate hiç korkmuş veya caydırılmış görünmüyordu. “Geldiğini
biliyoruz. Bizim onu bildiğimizi bilmiyor. Bir avantajımız var. Sa-
dece onu nasıl kullanacağımızı bulmamız gerekiyor.”

“Onu bize bırakın.” Ajan Chapman eğildi ve Reed’in kelepçe-
lerini çözdü.

Reed bileklerini ovuşturarak ayağa kalktı, döndü ve Kate’i ku-
cakladı. “Bu kısmın bittiğine ve tüm bunları benim yapmadığıma
inandığına çok sevindim.”

Kate sıkıca sarıldı. “Onu yakalayacağız. Her şeyi için.”

Ryan, henüz bitmemiş olsa da Kate ve Reed için büyük bir
rahatlama nefesi aldı. Hâlâ katili yakalamaları gerekiyordu.

Ajan Chapman tableti aldı. “Ekibimi Phillip’in geçmişi üze-
rinde çalıştıracağım.” Reed’e baktı. “Bu gece seni bir otele bir ajan

götürecek. Ajan Kincaid ve birkaç ajan da Kate'i evine götürecek, Phillip'in temas kurup kurmayacağını görmek için bekleyecekler." Sonraki yorumlarını Kate'e yöneltti. "Seni bir ajan gibi giydireceğiz ve eve gizlice sokacağız. Sorusu olan var mı?"

Ryan başını iki yana salladı. "Ekibinle sana bırakıyorum. Kate sabah uğrayıp seninle kalacağım. Umarım bu yakında biter."

Ryan, FBI şapkası ve ceketini giyen Ajan Kincaid, üç diğer ajan ve Kate'i bekledi ve hepsi binadan ayrıldı. "Sabah görüşürüz," diye seslendi Kate'e, o FBI araçlarından birine götürülürken ve kendisi de kiralık arabasına doğru yürürken.

Kate ona el salladı ve gülümsedi. Yorgun olmalıydı ve Reed'le yakında tekrar bir araya gelecekleri için mutlu hissediyordu. Yanlış adama güvenmemişti. Reed'le gelecekleri için yaptıkları hayaller ve planlar hâlâ gerçekleşecekti.

Herkes mutlu sona ulaşamazdı. Ryan, Kate'in kendi mutlu sonuna ulaşmasını umuyordu.

Otel odasına geri döndü ve yolda sürerken bakamadığı birkaç mesaj aldı. Molly ya da kız kardeşi olduğunu tahmin etti ve odasına bir an önce varmak, sıcak bir şeyler sipariş etmek, duş almak ve belki de Molly'yle telefonda biraz zaman geçirmek için sabırsızlanıyordu. Bugünün ardından gününün nasıl geçtiği hakkında sıradan bir konuşma ona iyi gelebilirdi. Onu güldürürdü. Onunla flört ederdi. Belki de döndüğü zaman için bir randevu bile ayarlarlardı.

Otelin otoparkı tıklım tıklımdı ama arka tarafta bir yer buldu ve arabadan indi, bugünün bitmesini dört gözle beklerken birisi kolunu boynuna doladı ve ona bir şeyle dokundu.

"Tatlı rüyalar."

Ryan bayılmadan hemen önce sesi tanıdı ve şöyle düşündü: Kahretsin. Öldüm.

40. Bölüm

Bazen herkes olan bitenle meşgulken doğaçlama yapıp fırsatı değerlendirmek gerekir.

Kate'e ulaşmak için Reed'i kullanmayı düşündü ama bu çok barizdi. Onlar bunu beklerdi.

Kimse onun, Kate'in hayatındaki diğer adamı, onu geçmişe götüren bir katil varken ona tekrar yardım etmeye gelen adamı almasını beklemezdi.

Pekâlâ planladığı geleceğe çok yakındı.

Şimdi yapması gereken tek şey Kate'i Ryan'ın yardımına koşturmaktı.

Onu kurtaracağından değil tabii ki. Ya da kendini.

Hayır. Onun için planları vardı.

Ve sonra ne gelecekse.

Böylece aradı.

"Beni tekrar kontrol etmek için aramana gerek yoktu. Evdeyim. Güvendeyim. Her şey yolunda." Kate sesi çok rahatlamış ve emin geliyordu.

"Üzgünüm gülüm ama Ryan şu anda müsait değil."

Kate'in soluğu kesildi.

"Korumalarını alarma geçirmeden önce bilmen gereken bir şey var, gülüm. Eğer tek kelime edersen en ufak bir ipucu verersen, ölür."

"Evet Ryan, bugün kulübede olmak zordu."

"Eminim öyledir. Ne çok anı birikmiştir."

Arka planda bir kapı sesi duyuldu. "Odama geldim. Ne istiyorsun, Phillip?"

“Kim çözdü işi? Sen mi? Bugün konuştuktan sonra sensindir diye umuyorum. Amcamın neden seni seçtiğini anlayabiliyorum artık, dikenlerin arasında açmış bir gül gibisin.”

“Aslında Ryan’dı.”

Phillip konuğuna dik dik baktı. “Yani... mantıklı aslında. Yaptığı iş düşünülünce değil mi?”

Kate cevap vermedi. Bu sohbetin parçası olmak istemiyordu.

Ama o seçenek bırakmıyordu. “Oynamak istemiyor musun?”

“Bu bir oyun değil,” diye çıkıştı Kate. “Ne istiyorsan söyle ve Ryan’ı bırak. Onun bu işle bir ilgisi yok.”

“İlgisi var. Senin kafana girip Biçen’e dair ne biliyorsan döken oydu. Annemle babam hep bir terapistle görünmem gerektiğini düşünürdü. Belki Ryan’ı biraz elimde tutarım, şimdi kendim olduğime göre, bakalım benim hakkımda neler diyecek.”

“Hastasın sen. Yardıma ihtiyacın var.”

“Ben neysem oyum. Şimdi... Ryan’ı kurtarmak istiyorsan, gelmeni öneririm.”

“Neden geleyim? Beni öldüreceğini biliyorum.”

“Çünkü sırrını biliyorum. Hiçbirine anlatmadığın o sırrı.”

Kate’in nefesi kesildi.

Phillip gülümsedi. “Nerede olduğumu biliyorsun. Yalnız gel, yoksa işler çirkinleşir. Yakında görüşürüz. Beni bekletme. Sıkılırım. Ve Ryan... sen geldiğinde hâlâ tek parça olmayabilir.”

41. Bölüm

Kate konuşmayı dinlemesi için yanına çağırdığı Ajan Kincaid'e döndü. "Hepsini duydun mu?" Kalbi Ryan'a ulaşma telaşıyla hızlı atıyordu.

Ajan başını salladı. "Sır neydi, Kate?"

Derin bir nefes aldı, sonra itiraf etti. "Kimseye söylemedim. Tera-pistime bile. Sadece Ryan'a biraz bahsettim ama hepsini anlatmadım. Başta aptalca bir şey gibi gelmişti. Ama sonra... işe yaradı. Şimdi ise ikisi de öldü, ben de bunu geride bırakıp devam etmeye çalıştım. Ama şimdi bu..." Endişeden elleri sıkıca birbirine kenetlenmişti.

"Ne o sır?" diye ısrar etti ajan. "Zamanımız dar. Ryan onun elinde. Hemen harekete geçmeliyiz."

"İşte mesele de bu. Sanırım onu yalnızca ben kurtarabilirim."

"Nasıl?"

Yapabilirdi. Bir katili daha durdurabilirdi. "Beni tek başıma yollamanız gerek. Her şeyi itiraf ettirebilirim. Amcasından daha üstün olduğunu bana kanıtlamak istiyor. Bu durumu lehimize çevirebiliriz. Ryan'ı kurtarabilirim." Kurtarmalıydı. Onun yüzünden tehlikedeydi. "Gideceğimiz yerle ilgili Phillip'in bilmediği bir şeyi biliyorum."

Ajan Kincaid geri adım atmadı. "Hayatını bu şekilde riske atamayız."

Kate bu endişeyi takdir etti. "Yapmak istiyorum. Yapmam gerekiyor. Bu benim hatam." Phillip'in yaptıklarının bedelini ödemesini istiyordu.

Ajan Kincaid başını yana eğdi, gözlerinde bir soru belirmişti bile. “Bunların herhangi biri nasıl senin hatan olabilir?”

“Her şey benimle ilgili. Ryan’ı bana ulaşmak için kaçırdı.”

“Reed değilse katilin seni hedef almak için onu kullanabileceğini tahmin etmiştik.”

Kate de bunu düşünmüştü. “Phillip’in Ryan’ı seçmesi akıllıcaydı. Kimse böyle bir hamle beklemiyordu.”

Ajan Kincaid yaklaştı. “Sır, Kate!”

“Herkes artık kulübeyi biliyor. O sır olmaktan çıktı. Ama Freddy ve Henry’nin çocukken işkence gördüğü yeri kimse bilmiyor. Henry’yle orada intihar etmeden bir hafta önce buluşmuştuk. Bana Freddy’yle annesinden ve onlara yaptığı korkunç şeylerden söz etti. Yaramaz olduklarında günlerce aç susuz odaya kilitlediği yeri gösterdi. Eğer Phillip bu işi amcasıyla bağ kurmak ya da ona övgü olsun diye yapıyorsa Ryan’ı orada tutuyor. Orası Gül Biçen’in son durağı. Bugün aradığınız mülkte ama bulamadınız. Sanırım Phillip beni öldürürken boktan bir şekilde amcasının da bunu izlemesini istiyor.”

“Reed’in arazisinde başka bir yapı mı var yani?”

“Hayır. Freddy’nin yerinde. Gerçi şimdi Phillip’in oluyor sanırım.” O kadar kulübeye odaklanmıştı ki Freddy’nin yer altındaki mezarlığını hiç aklına getirmemişti.

“Ve hiçbir şey söylemedin mi?”

“Henry’yle görüşmemin bu cinayetlerle ilgili olduğunu düşünmemiştim.”

Ajan Kincaid kısa altın sarısı saçlarını eliyle geriye attı. “Ajan Chapman bu durumdan hiç memnun olmayacak.”

“Umurumda değil. Ryan’a ulaşmam lazım.”

“Tek başına gidemeyeceksin.”

Kate zaman daraldığını ve Ryan’ın kurtarılma çaresizliğine kapıldığını hissederek zihninde planlar yapmaya başladı çünkü kendisi de kaçırıldığında öyle hissetmişti. “Benim yalnız geldiğimi görmesi gerek.”

Ajan başını iki yana salladı. “Öyle bir şey olmayacak.”

“Bir planım var. Ama yardıma ihtiyacım var.” Sesine yansıyan endişeyi gizleyemedi. “Yolda tüm detayları konuşuruz.” Kate hızlıca olası senaryoları ve detayları kafasından geçirdi, büyük bir açık bulamadı, sonra odasından gerekenleri topladı. “İşe yarayacak. Biliyorum.” Ryan hayatta kalmalıydı. Ona bir şey olursa kendini affedemezdi. “Bana güvenin. Ve bu planı hayata geçirmeme yardım edin.” Bu defa bir katile karşı yalnız olmayacaktı.

Ajan Kincaid onun peşinden çıktı. “Bildğin gibi çok tehlikeli bir iş bu. Seni öldürmek istiyor.”

Korku boğazını sıkıyordu ama onu durdurmadı. “Ya seni onun yanına gönderirsem ve işler çıkmaza girerse? O zaman Ryan’ı hemen öldürür, muhtemelen de amcasının yaptığını aynen tekrarlar.” Phillip’in kolay yoldan kurtulmasına izin vermeyecekti. “Bu sefer değil. Bu defa zarar verdiği herkesin hesabını vermesini sağlayacağım.”

42. Bölüm

Ryan yavaş yavaş kendine geldi. Önce yakında birinin mırıldandığını duydu. Sonra gözlerinin arkasında zonklayan bir ağrıyı hissetti. Geniş bir odada olduğunu fark etti. Ortam bodrum katı gibi nemli ve küf kokuyordu. Hayır burası bir mahzen olmalıydı.

Soğuk, derisinin üzerinde ürpertiler oluşturdu. Birinin yaklaştığını hissettiğinde ense tüyleri diken diken oldu ama gözlerini henüz açmadı. Hareketsiz ve sakin kalmak daha iyiydi. Özellikle de elleri sırtından sandalyenin arkasına bağlanmışken ve ayak bilekleri sandalyenin ayaklarına sıkıca sabitlenmişken. Halatlar çoktan derisini acıtmaya başlamıştı.

“Uyandığını biliyorum. Sana verdiğim doz senin kilonda biri için en fazla kırk beş dakika etkili olur. Bence gayet isabetli bir hesaplama yaptım. Hadi ama Bay Psikolog konuşalım biraz.”

Tabii ki o herif dozu biliyordu, farmakoloji okuyordu. Kurbanlarını etkisiz hale getirmek için nasıl hastalıklı planları olduğunu kim bilebilirdi?

Ryan gözlerini açtı ve Phillip’e baktı. “Ne hakkında konuşmak istersin?”

“Seri katiller.”

“Hepsi birbirine benzer ama aynı zamanda farklıdır.” Ryan bu yeraltı odasına göz gezdirdi. Toprak zemin, bazı yerleri çökmüş taş duvarlar. Üstte çürümüş ahşap kirişler ve tahtalar. Phillip’in arkasında fırtına kapılarına çıkan merdivenler. Önünde eski bir masa, iki sandalye, bir fener, iki vazo ve tahta bir kutu vardı. Pencere

yoktu. Bir kenarda dizilmiş birkaç fener, loş ışıklarıyla karanlığı biraz olsun dağıtıyordu. Ryan karşısındaki avcıdan gözünü ayırmadan etrafa bakmaya çalıştı. “Neredeyiz?”

“Sanırım burası, amcamı ‘yaratan’ yer.”

“Freddy’yi büyükannen yarattı.” Bunu yapan bir yer değil, bir kişiydi. Bir çocuğun koşulsuz güvenebilmesi gereken biri.

“Öyle mi? Yoksa Freddy zaten böyle doğdu da o mu içindekini ortaya çıkardı? Yaptıklarına baksana.”

“Bence birisi ona da aynısını yaptı. Muhtemelen annesi ya da babası. Yani çok yakını biri.”

Phillip’in yüzü buruştu. “Yaralı insanlar, insanları yaralar. Bu saçmalığı duymuştum.”

“Sen buna inanmıyorsun.”

“Gerçekten tüm kötü insanların sonradan ‘oluştuğuna’ mı inanıyorsun?”

“Büyükannenin, amcanın ve senin şu an yaptıkların kötü değil mi yani?”

“Eskiden içimde karanlık ve ölümcül bir şey olduğunu düşündüm. Ama artık biliyorum ki o karanlık ve ölümcül şey benim.”

Bu sözler Ryan’ın iliklerine kadar ürpermesine neden oldu.

Korku vücudunu ince bir ter tabakasıyla kapladı. Ama odaklanmaya çalıştı.

Başını eğerek Phillip’i inceledi. Phillip, Ryan’ın ne söyleyeceğini merakla bekliyordu. “Bir seçim yaptın.” Sesini sakın ve kararlı tuttu, içinde giderek büyüyen korkuyu dışarı yansıtmamaya çalıştı. “Şiddet patlaması yaşamıyorsun. Biri sana acı verdi diye onu unutamayıp kendini buna mecbur hissetmiyorsun. Sen amcana hayrandın. Onun gördüğü ilgiyi sen de istedin. Çünkü evet içinde bir

şey vardı ve sen onu dışarı çıkardın. Yanlış olduğunu bildiğin halde yaptın. Şimdi de duramıyorsun. Tatmin edemeyeceğin bir arzuyla yaşıyorsun. Başta amcana saygı duruşu diye kendini kandırdın. Ama gerçekte sen sadece bunu yapmak istedin. Şimdi ise onun izinden gitmek yetmiyor. Daha çok acı vermek, daha vahşi olman gerekiyor. Sınırlarını test etmek istiyorsun ama onun yöntemi seni sınırılıyor. Olanlar yüzünden amcan kontrol duygusunu tekrar kazanmak için o kadınları kullandı. Belki ilk kurbanlar annesini öldürdüğünde hissettiği rahatlamayı tekrar yaşamak içindi. Ama sonrasında onlara yaptığı şeylerden sonra bir tür merhamet gösteriyordu. Annesinin ona asla göstermediği türden bir merhamet.”

“Benim merhametim yok.” Bu sözlerde gurur vardı.

Ryan, Phillip’in her an kendisine saldırıp onu öldürebileceğini hissettiğinde içinde dehşet dalgası yükseldi. Yine de dışarıdan sakin ve makul görünmeye çalıştı. “Bu seni ondan daha iyi yapmaz. Sen de diğerleri gibi bir katilsin. Oynadığını sandığın şeyden başka bir oyun yok. İçindeki bu çılgınlık seni çok daha hızlı ele verecek.”

Ryan, Phillip’in bu sözleri ciddiye almasını, sonunun kötü biteceğini anlamasını umuyordu. Bu olaydan özgür kalamayacak, içindeki arzuları dindirmek için öldürmeye devam edemeyecekti.

Phillip başını hızla iki yana salladı. “Kate ölecek. Başkaları da ölecek.”

“Kate’in peşini çoktan bırakmalıydın. O gülleri gönderip onunla dalga geçmemeliydin. Amcanın yapamadığı şeyleri başatabileceğini sandın. Bu kibirli bir hayal. Gerçek dışı. Artık kim olduğunu biliyorlar. Seni durduracaklar.” Ryan, Phillip’in hata yaptığını görmesini istiyordu. “Polis gelmeden önce teslim ol. Yaralanmak istemezsin.” Phillip’in de amcası gibi silahlı polislerin karşısında olmak istemeyeceğini biliyordu.

“O onu öldürttü!”

Ryan başını iki yana salladı. “Hayır. Amcan da senin yapmadığın şeyi yapmalıydı. Kate’i serbest bırakıp kaçmalıydı. Ama onun peşine düştü. Başladığı işi bitirmeye çalıştı. Seninle ortak noktası bu. Ya ömür boyu hapis ya da polis kurşunuyla ölüm arasında kalınca o da kolay olanı seçti. Yaptıklarının sorumluluğunu almadı. Sen alacak mısın?”

Phillip gözlerini hırsla dikti.

“Sen sadece ün peşindesin, bedelini ödemek istemiyorsun. Cezayı başkalarına uygun görüyorsun. İstedğin her neyse onu her fırsatta almayı kafaya koymuşsun.”

“Yani benim gibi biri için hiç umut yok mu?”

“Umut değişmek isteyenler içindir. Sen istemiyorsun. Bundan hoşlanıyorsun. Yetmiyor bile sana. Bu yüzden hata yapacaksın ve yakalanacaksın. Zaten sürece başladın bile.”

“Ben yakalanmak için fazla zekiyim.”

Ryan gözlerini devirdi. “Suç işleyip de yakalanmam sanan herkesin söylediği şey bu. FBI seni aramaktan vazgeçmeyecek.” Ryan kendine baktı. “Ve beni kaçırdın. Planın ne? Kate’i buraya getirip önce onu, sonra beni öldürüp kaçmak mı?”

“Evet.”

Ryan başını iki yana salladı. “Her şeyi düşündüğünü sanıyordur ama bazı şeyleri gözden kaçırdığın kesin. Diyelim ki bu planını gerçekten gerçekleştirdin. Peki sonra ne olacak? Başka bir yerde cinayetler işlemeye devam mı edeceksin? Hayatının geri kalanında aranan biri olacaksın. Bir yerde bir açık vereceksin. Birisi seni tanıyacak çünkü yüzün haberlerde her yere yayılacak, buna emin ol.”

Phillip sırtıyordu. “Harika. Beni bir fenomene dönüştürsünler. Amcamın ceset sayısını geçeceğim.”

“Yani bütün mesele bu mu? Onu geçmek mi?” Ryan, Emily’nin hâlâ hayatta olduğunu söylemedi.

“Yoksa amcandan kurtulan kişiden intikam mı almak istiyorsun?” Kate, mahzen merdivenlerinde durmuş, gözlerini Phillip’e dikmişti.

Ryan şaşkınlıkla irkildi. Onun burada olduğuna inanamıyordu. Kalbinde buradan sağ çıkabileceğine dair bir umut belirdi.

Kate birkaç basamak daha inerek eskiden belki de kök sebzelerin saklandığı bu mahzene adımını attı. Kendinden emin ama temkinliydi.

Phillip ona doğru ilerleyip bir ipi çekti. Kate’in indiği merdivenin üstündeki metal kapı hızla kapanıp kilitlendi. “Partiye hoş geldin. Küçük ve özel bir kutlama. Ve buradan yalnızca birimiz canlı çıkacak.” Phillip göz ucuyla Ryan’ın arkasındaki köşeye baktı.

Ryan yere kazılmış çukura ve yanına serilmiş plastik örtüye döndü. Sığ mezarı görünce nefesi kesildi, kalbi hızla atmaya başladı.

Phillip bir şarkı ya da bir melodi mırıldanmaya başladı.

Ryan gözlerini tekrar tehditkâr adama çevirdi.

Kate başını yana eğip gözlerini kısarak baktı. “Bu şarkıyı tanıyorum. Neydi bu?”

“Hatırlayacağınızı düşünmüştüm. Hep mırıldanırdı. ‘Güller kırmızı, menekşeler mavi. Eğer beni görüyorsan... senin için artık çok geç.’”

Kate’in tüyleri ürperdi. Bu sözler ikisinin de içinde buz gibi bir ürperti uyandırmıştı.

Phillip keyifle gülümsedi. “O melodiyi kafasından atamazdı, adeta bir çağrıydı onun için. Şimdi ise aynı çağrı benim içimde.

Ve bu iş bittiğinde ben de o çağrıya tekrar tekrar cevap vereceğim. Ceset sayısı gittikçe artacak.”

Ryan onun bir video oyunundaymış gibi konuştuğunu düşündü. Cinayet işledikçe puan kazanıyormuş gibi. Şiddet artık onun için sıradan bir şeydi. Her şey bir sonraki sahne, bir sonraki zaferdi.

Kate birkaç adım geri çekilip Ryan’la Phillip arasından yan tarafa geçti. Elleri yanlarında, gözleri Phillip’in üzerindeydi.

“Oldukça kendinden emin görünüyorsun,” dedi Kate, kararlı bir ifadeyle.

Ryan onun yalnız gelmediğini umut etti. Alnından çenesine kadar bir ter damlası süzüldü.

“Korumanı yukarıda mı bıraktın?” Phillip, FBI’nın mahzenin kapısında olduğunu düşünse bile bundan rahatsız olmuyordu.

“İstedğin gibi yalnız geldim.”

Phillip cıkladı. “Pek de iyi yalan söylediğin söylenemez. Ama ne fark eder. Kurduğum kilit mekanizması yüzünden buraya girmeleri saatlerini alır.”

Eğer Phillip cinayet işlemeye devam etmeyi planlıyorsa ama şu anda FBI dışarıda bekliyorsa buradan nasıl çıkmayı umuyordu? Görünüşe göre kaybedecek bir şeyi yoktu. Ama öldürülmek de istemediğine göre hâlâ bir kaçış planı olmalıydı.

Kate bir katille kapalı kalan birinin ne kadar sakin kalabilirse o kadar sakin görünüyordu. Bu da demek oluyordu ki FBI gerçekten oradaydı ve onları güvenli bir şekilde çıkaracaklarını düşünüyordu.

Ryan bir şeyleri kaçırıyor gibiydi.

Phillip Kate’e baktı. “Ceketini çıkar ve bana doğru at. Yavaşça.”

Kate itaat etti. Elinin titremesi korku gösteren tek şeydi.

Phillip ceketini eline alıp yokladı, silah var mı diye kontrol etti. Sadece telefonunu buldu ve onu kapattı. “Şimdi yavaşça benim için dön.”

Kate yine söyleneni yaptı ama kafasını çevirerek gözünü Phillip’ten ayırmadı.

“Şimdi de gömleğini kaldır, bir daha dön. Üzerinde dinleme cihazı olmadığından emin olayım.”

“Varsa ne olacak? FBI’ın zaten dışarıda olduğunu düşünüyorsun.”

“Yine de... işleri onlar için kolaylaştırmaya niyetim yok.”

Kate gömleğini yukarı çekip bir kez daha döndü. “Ama zaten bizi burada kilitleyerek işleri kolaylaştırdın.” Kate arkasındaki çürük raflı duvara yaslandı. Geri kalan her şey gözlerinin önündeydi.

Ryan rafların üzerindeki fenerlerin düşüp yangın çıkarmasından endişelendi.

Arkasından bir esinti hissetti, gizlice baktı ama sadece duvara dayalı tahta bir palet görebildi.

“Şu an nerede durduğumu biliyor musun?” diye sordu Phillip Kate’e. “Sana anlattı, değil mi?”

43. Bölüm

Kate'in omurgasından aşağı soğuk bir ürperti indi. Phillip'in gözlerindeki kibirle her şeyi anlatmaya ne kadar istekli olduğunu fark ettiği için onu konuşturmalıydı. Ama bu daracık alanda soğukkanlı bir katille baş başa olmak aklını başından alıyordu. Yine de kendini toparladı, planı hatırladı ve Phillip'in sorusunu yanıtladı. Kalbi onun acımasızlığı karşısında sıkışsa da.

“Büyükannenin mezarının üzerindesin. Baban ve amcan onu burada gömdü. Çünkü o, küçükken onları bu karanlık yere kilitlerdi. Çığlık atarak dışarı çıkmak için yalvarmalarını dinlemekten zevk alırdı. Kapıyı açacakmış gibi yapar, onları umutlandırır, sonra da sessizce ortadan kaybolurdu. Günlerce aç ve çaresiz kalan çocuklar buraya giren fareleri yemek zorunda kalırlardı.”

Kate o duvarlarda yankılanan korkunun, karanlıkta kapalı kalmanın ve umutsuzluğun hâlâ bu havada asılı olduğunu hissetti.

“Bunu neden seninle paylaştı?” Phillip'in gözleri öfkeyle doldu.

“Baban, kardeşi Freddy'yi –benim tanıdığım canavarı değil, sevdiği kardeşini– anlamamı istiyordu.”

“O bir canavar değildi,” diye bağırdı Phillip. “O bir avcıydı.” Bu sözlerinde büyük bir gurur vardı. “Sen ise sadece bir avdın.”

Kate onun ses tonundaki tehdidi hemen hissetti. “Ben avdan fazlasıydım. Bu boğucu kabustan kurtulup detayları hatırlayabilmem uzun zaman aldı. Canavarın arkasındaki kişiyi bulmaya çalıştığımı hatırlıyorum.” Midesi bulanırken elini karnına bastırdı. “O sessizliğiyle beni cezalandırıyordu. Ve beni öldürmeyeceğini

asla düşünmedim ama zaman zaman içinde bir parça merhamet gördüğümü sandım. Bu benim için ne ifade ederdi bilmiyordum. Onun için ne anlam taşıdığını da. Ama bu, bana ait küçük bir zafer gibiydi. O benden çok şey aldıktan sonra sanki ben de ondan bir şey kazanmıştım.” Derin, kesik bir nefes aldı ve devam etti. “Kendimi kaybetmiş olsam da insanlığımı koruyabildim. Çünkü bana yaptıklarına rağmen ona acımayı başarabiliyordum.” Gözyaşları yüzünden süzülürken elini göğsüne, ağırlaşan kalbinin üstüne koydu.

“Kate.” Ryan yalnızca adını söylerken bile içinde barındırdığı şefkat Kate’in içine işledi.

Bunu içinde tutalı çok uzun zaman olmuştu.

Phillip’in bakışları daraldı ve öfkeyle doldu. “Babam sana her şeyi anlattı, değil mi?”

İçinden yükselen öfke Kate’in üzerine sert bir dalga gibi çarptı.

“İkiniz burada oturup konuştunuz ve o da benimle hiç paylaşmadığı aile sırlarını sana döküverdi. Bense bu yeri ve olanları ancak o öldükten sonra keşfetmek zorunda kaldım.” Sesindeki öfke ve küçümseme dikkat çekiciydi. “Tüm sırlarını sana açtı ama bana sadece hayal kırıklığını, amcama benzediğim için duyduğu öfkeyi ve asla istediği iyi çocuk olamayışımın acısını bıraktı.”

Kate başını iki yana salladı. Babasının onayını isteyen o küçük çocuk için üzölmüştü ama bu karanlık, ölümcül yolu seçmiş adam için üzölmüyordu. “Seninle ilgili hiçbir şey söylemedi. Buraya gelmemi istedi çünkü yaşadıklarımı anlamamı, olanların nedenlerini kavramamı ve bir şekilde bununla baş etmemi sağlamak istiyordu.”

“Çünkü sen gerekliydin!” Phillip derin derin nefes alıyordu, duyguları kontrolden çıkmıştı. “Öğrendiğin şey bu değil mi?”

Kate'in içi o yalın gerçekle sıkıştı. Ama Freddy'nin hikâyesi bundan çok daha fazlasını içeriyordu. Ve Phillip, Freddy'nin, sadece acımasız bir katil olmadığını kabul etmek istemiyordu. "Eğer senin düşündüğün buysa sen amcandan çok daha korkunçsun. Onun içinde büyükannenin hayaleti vardı. Ona söylediği her şey, yaşattığı her şey, adamın içinde yaşıyordu. Onu susturmak, tekrar öldürmek istiyordu. Zihni, gerçeği, ruhu bundan dolayı bozulmuştu. Bu onun yaptıklarını mazur göstermez ama en azından bir açıklamadır. Seninki ne?"

"Ben karanlığım. Ölümcülüm. Çünkü böyle doğdum."

"Saçmalık." Bu sözlere bir an bile inanmadı. Gözlerini kıpmış, öfkesini göstermekten çekinmemişti. "Sen ölümcül egonun peşinden gidiyorsun, hepsi bu." Bu sert sözler Phillip'i sinirlendirdi ama Kate cevap vermesi için ona fırsat tanımadı. "Onu tanıdığını sanıyorsun ama aslında hiçbir şey bilmiyorsun. İnsanların sadece bir araç gibi görülmesi ne demek, hiç yaşamadın. Önemsiz hissettirilmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun. Sesinin, fikrinin, seçiminin yok sayıldığı bir hayat yaşamadın. Bunların hiçbirisi senin başına gelmedi. Aksine her şeye sahiptin! Ama sen bunu bir oyun uğruna çöpe attın. Ve bu oyunu kazanamayacaksın."

Kate, Phillip'e usulca başını salladı. Yaramaz bir çocuğa yapılan uyarı gibiydi. "Babanın bana söylemek istediği şeyi bilmek ister misin? Freddy'ye etkim olmuş. O gün yolda bana saldırmak için değil, beni eve götürmek için geliyormuş."

Ryan bu sözlerle irkildi, tıpkı Henry'nin bunu söylediğinde Kate'in hissettiği gibi. Onun Kate ve Gül Biçen hakkında bildiğini sandığı hikâyeye yepyeni bir boyut katılmıştı.

“Sen onu mahvettin!” Phillip birkaç adım atıp sonra hızla Kate’e döndü. “Diğerleri gibi olsaydın hâlâ burada olurdu. Bu işi birlikte yapabilirdik. O beni anlardı.”

Kate yavaşça başını iki yana salladı. Böyle zeki, bu kadar potansiyeli olan birinin bunu harcamasına üzülmüştü. “Hiçbir şey anlamamışsın. Onun öldürmekten keyif aldığını sanıyorsun.”

Phillip, kolları yanlarında sıkıca dururken, öfkeyle titriyordu. “Keyif alıyordu. Günlüğünden okudum.”

“Belki sadece duymak istediğini duydun. Ama bir şey istemekle ona mecbur olmak arasında fark var. Sen hep kendi arzularının peşindesin. O ise içinde bitmek bilmeyen bir ihtiyaca teslim olmuştu. Bu ihtiyaç onu hem yedi bitirdi hem de kendinden nefret etmesine, bunu sorgulamasına sebep oldu. Başta Henry’nin, Freddy’nin beni eve götürmek için peşimden geldiği yönündeki iddiasını önemsememiştim. Ama sonra Ryan’la konuştukça o gece kulübede bir ses duyduğumu hatırladım. Şimdi biliyorum ki o ses babandı. Kaçtıktan sonra Freddy’yle konuşmayı başarmış olmalı. Ama sonra polisler geldi ve Freddy bu işin sonunu getirdi.”

Phillip’in vücudu kasıldı, dudaklarını ince bir çizgi haline getirerek sıkıca kapattı. “Hayır. Yalan söylüyorsun.”

“Baban Freddy’yi seviyordu. Onun çektiği acının, yaşadığı işkencenin son bulmasını istiyordu. Hatta sırf acı çekmesin diye onu öldürmeyi düşündüğünü itiraf etti. Eğer o gece Freddy ölmeseydi ve kadınları öldürmeye devam etseydi, önce onu, sonra kendini vurmayı planlıyordu.”

Kate, Ryan’a baktı. “Evde kulübe hakkında konuştuktan sonra o gece yolda yaşadığım bir anı geri geldi. Freddy elini arkasına koydu. Polislerin onu vuracağını biliyordu. Ve bunu istiyordu. Elini çıkarmadan hemen önce bana baktı ve sessizce ‘Üzgünüm,’ dedi.”

“Hayır! O olduğu kişi için özür falan dilemedi amına koyayım.” Phillip’in gözleri öfkeyle parlıyordu.

Kate geri adım atmadı. “O an, o dönüştüğü canavar değildi. Doğduğu çocuktur. Keşke bunu daha önce hatırlasaydım. Keşke sen de görebilsen. Bir canavar olmak zorunda değilsin. Babanın seni yetiştirmek için gösterdiği çabayı hatırla. Henry asla göremediği sevgiyi sana verdi. Güzel bir hayatın vardı. Birçok insanın hayalini kurduğu bir hayat. Ama sen her şeyi amcanı geçmek ve bir seri katil olmak gibi saçma bir fantezi uğruna heba ettin. Ne yani? Ünlü mü olacaktın? Ölümsüz mü?” Bu düşünce onu tiksindirmişti.

“Kimse seri katillerle gerçekten ilgilenmez. Onlar sadece birer merak nesnesidir. Bir sirk gösterisi gibi. İnsanları dehşete düşüren hikâyelerdir. İzleyenler korkuyu hisseder, kalpleri hızla atar. Sonra kendi hayatlarının o kadar da kötü olmadığını düşünerek rahatlarlar. Sonra da kurbanların adlarını unutur, neden o canavarın zihnine girmeye çalıştıklarını bile hatırlamazlar. Çünkü ortada hatırlamaya değer bir şey yoktur. Sadece insanlığın en kötü hali kalır geriye.”

Phillip’in kolları yeniden sıkıca iki yanına indi. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Kate hiçbir neşe belirtisi olmadan içinden güldü. “Seni fazlasıyla iyi tanıyorum. Senin taklit ettiğin kişiyi de gördüm. Kabul etmeliyim ki sen ondan da betersin. Merhametsizsin. Hiçbir şey hissetmiyorsun. Ve peşinden koştuğun şeyi asla tekrar bulamayacaksın.”

Phillip kıpırdamadı. “Neymiş o?”

“İlk cinayetin verdiği heyecan,” dedi Ryan. “Freddy, annesini öldürdüğünde büyük bir rahatlama, coşku ve özgürlük hissetmiş olmalı. Nihayet özgürdü. Bu hissi tekrar tekrar yaşamak istedi.

Ama Kate'in dediği gibi, o heyecanı kaybetti. Sen ise daha Anne Murphy'ye gelmeden bunu yitirmiştin. O yüzden yeni bir şey denemek zorunda kaldın. Başlangıçta aldığın o sarhoş edici hissi bulmak için her yolu denedin."

Phillip, arkasındaki bıçağı çıkardı.

Onu görünce Kate'in midesi burkuldu, kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Phillip bıçağı ona doğrulttu. "Seni öldürürken ne kadar keyif aldığımı göstermekten büyük zevk duyacağım."

Kate korkusunu yuttu ve plana göre Phillip'i oyalamaya çalıştı. "Ama ben yedinci kurban olacaktım."

"Evet, öyle. Olacaksın. Sanırım duymadın, bu gece altıncı kurbanımı aldım."

"Hayır, almadın," dedi Kate, hafif bir gurur ve rahatlamayla, Phillip'in başarısız olduğunu bilerek. "Emily hâlâ yaşıyor. Ve seni suçladı. Gerçek anlamda. Kendi kanıyla adını yazmaya çalıştı."

Phillip'in yüzündeki huzursuzluk her halinden belliydi. "Yalan söylüyorsun."

"En ufak bir yalan bile yok." Kate, sonun yaklaştığını hissediyordu ve Phillip'in hak ettiğini bulması için sabırsızlanıyordu. "Kaçtığını sandın. Reed'i suçlamak için her şeyi kusursuzca planladığını düşündün ama hatalar yaptın. Örneğin Cathy Evans'ı sabahın erken saatlerinde evinden alman gibi. O sırada Reed kesinlikle benim yanımdaydı."

Phillip, bıçağı avucunda öfkeyle sıktı. "Siktir."

"Ve şimdi FBI senin geçmişini, sahip olduğun her şeyi, hayatının her köşesini didik didik ediyor. Tam da istediğini elde edeceksin. Herkes beş kadını senin öldürdüğünü öğrenecek. Gül Biçen'i tak-

lit ettiğini ve kendi adını duyurmak istediğini bilecekler. Eminim kendine bir lakap bile bulmuşsundur. Ama artık hiçbir önemi yok, çünkü ömrünün geri kalanını parmaklıklar ardında geçireceksin.”

Phillip’in gözleri kısıldı. “Kazandığını sanıyorsun.”

Kate Ryan’a doğru bir adım attı. Onu tehlikeden uzak tutmalıydı. “Bu bir oyun değil. Kazanan yok. Ama benim buradaki görevim, senin başka birini daha öldürmemeni sağlamak. Hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin.”

“Beni asla yakalayamazlar.” Böylesine bir özgüvenle.

Ama Kate onun bu özgüvenini birazdan elinden alacaktı.

Bir adım daha attı ve bu sefer Ryan’ın yanına gelip elini sandalyenin arkasına koydu.

Phillip muhtemelen onun Ryan’ın arkasına saklanmaya çalıştığını sandı.

Ama Kate’in başka planları vardı. “Yalnız gelmediğimi biliyorsun.” Arkasından gelen soğuk bir esinti saçlarına ve yanağına değdi.

Phillip hafifçe duraksadı. “İçeriden sürgülü kapıyı geçemezler.”

Kate, Phillip’in sıkça yaptığı gibi omuz silkti. “Ama buna rağmen buradalar.”

Phillip’in gözleri bir anda büyüdü. “Hayır! Sana anlatmış ama na koyayım!”

“Evet, anlattı.”

Phillip bıçağıyla Kate’e doğru atıldı.

Ryan kurtulmaya çalıştı ve Phillip’in ona ulaşmasını engellemek istedi.

Kate onun sandalyesini yana doğru devirdi, böylece onu doğrudan tehlikeden uzaklaştırdı. Kendisi de onun yanına düştü, başını kaldırıp Phillip’e baktı.

O anda arkalarında duran tahta palet toprağa düştü ve annelerinin onları kapattığı bu zindandan kurtulmak için iki akıllı çocuğun kazdığı gizli tünelden ajanlar içeri doluştu.

Phillip bıçağını kaldırarak Ryan ve Kate'in üstüne çöktü. Kate bıçağın acısını hissetmeye hazırlarken gözlerini kapattı. Ama Ryan vücudunu yana savurarak Kate'le bıçak arasına girdi. Ve sonra...

Karanlık odada yankılanan yüksek bir patlama sesi. Tek el bir silah sesi.

Phillip yere yığıldı, yüzüstü düştü, ardından bacağını tutarak kıvrandı. Parmağının arasından sızan kan görülüyordu.

Kate hızla doğrulup bıçağı ondan aldı ve üstünde dikildi. Phillip acı içinde kıvrılırken küfrediyordu, kan yarısından akmaya devam ediyordu. Kate'in içinde ona dair tek bir merhamet kırıntısı yoktu. Sadece derin bir rahatlama vardı. "İyi bir hayat yaşamak için her fırsatın vardı ama sen yardım alması gereken ve zamanında yardım alamayıp annesinin yarattığı canavara yenik düşen bir adamın izinden gitmeyi seçtin. Saygın bir adamın itibarını lekelemeye çalıştın. Hayatta kalmayı başarmış birini tekrar travmaya sürükledin. Beni de kaçırabileceğini sandın. Ama artık kurban değilim! Ne onun ne de senin!"

Öfkesi azaldı, adrenalini düşüyordu. Kate sırtını Phillip'e döndü ve Ryan'a yardım etmeye yöneldi. Onun bir katil tarafından kaçırılmış, bağlanmış ve rehin tutulmuş olmanın korkusunu hayal etmesi gerekmiyordu.

Ajan Chapman, Kincaid ve siyah taktik kıyafetli birkaç kişi odaya doluştu. Hepsi Phillip'in başında omuz omuza durdu. Ajan Chapman, Phillip'i acımadan yüzüstü çevirdi, kollarını arkaya aldı ve kelepçeledi. İki ajan onu kollarından tutup ayağa kaldırdı. Phil-

lip küfrediyor, bağılıyor ama kimse bacağındaki yaraya aldırımıyordu. FBI dışarıda bir ambulans bekletiyordu zaten.

Kate, Ryan'ın bağlarını çözdü ve onun kalkmasına yardım etti.

Ryan bileklerindeki izleri tutarak derin ve titrek bir nefes aldı, belki de bu cehennem çukuruna getirildiğinden beri ilk kez gerçekten nefes alıyordu. Kate'e döndü. "Tüneli biliyor muydun?"

Kate başını salladı. "Henry bu mülkte buluşmayı teklif ettiğinde neyle karşılaşacağımı bilmiyordum." Titreyen parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Açıkçası çok korkmuştum. Ama sesindeki o içten yalvarışı da duydum. Bana, Freddy'nin bana neden zarar verdiğini ve olanları açıklayabileceğinin sözünü verdi."

"Böyle bir şeyin üstesinden gelmeye çalışırken cevaplara ulaşmak cazip olmuştur. Ama bana Henry'yle buluştuğunu anlatırken neden bunların hiçbirinden bahsetmedin?"

"Biz Gül Biçen'in beni nereye götürdüğüne odaklanmıştık, nedenine değil. Tüm bunları yeni katil yakalandıktan sonra anlatmayı düşünüyordum. Tekrar burada olacağımı asla düşünmemiştim." Kate kollarını göğsünde kavuşturdu ve dirseklerinden aşağı yukarı ovalayarak içini kaplayan ürpermeyi silmeye çalıştı.

Ryan'ın bakışları anlayışla doluydu. "Katili bulmak, Freddy'nin sana neden zarar verdiğini öğrenmekten daha önemliydi."

Kate kendini sardı; tehlike geçmiş olsa da kırılgan ve yorgun hissediyordu. "Henry bana gizli kiler kapılarını gösterdiğinde ve içeri davet ettiğinde neredeyse kaçacaktım. Önce o indi. Oda şu an buradakilerden bile fazla fenerle aydınlatılmıştı."

Phillip yukarı götürülürken küfrediyor ve tehditler savuruyordu.

Kate oralı olmadı ve anlatmaya devam etti. "Masaya oturduk. Ben, Henry ve Freddy." Vazoyu işaret etti. "Henry en baştan başla-

dı. Durmadan konuştu. Çocukluklarını anlattı, Freddy'nin onun için yaptıklarını, annelerinden gördükleri eziyetleri. Bu yeri tarif etti. Anneleri onları buraya getirip günlerce burada bırakmış. Ne kadar bağırp çağırsalar da kimse duymazmış.” Gözlerinde yaşlar birikti. Bu kadar yıl geçmesine rağmen, o çocuklara hâlâ üzülmüyordu. “Ama onlar akıllı çocuklarmış. Eğer anneleri onları burada aç bırakmaya karar verirse hayatta kalamayacaklarını biliyorlarmış. O yüzden bir tünel kazmışlar ve çıkışı gizlemişler. Ormandan yiyecek bulur, nehirden su getirirlermiş.” Gözlerini masadaki vazolardan Ryan'a çevirdi. “Komşuları balıkçıymış. Çocuklara tek bir soru bile sormadan yardım etmiş.”

“Freddy'nin kullandığı kulübenin sahibi o olmalı.”

“Muhtemelen. Henry bana komşunun arazisindeki kulübe hakkında hiçbir şey söylemedi. Tek bildiğim Biçen'in beni götürdüğü yerin burası olmadığıydı. O yüzden de bunun yeni katille alakalı olduğunu düşünmedim.”

Ryan'ın dudakları hafifçe aşağı kıvrıldı. “Freddy'i iki ayrı kişi olarak görüyorsun. Çocukken başka, Gül Biçen olduğunda bambaşka biri.”

Kate başını salladı ama bir açıklama getirdi. “O benim hâlâ kabusum.” Bir an durdu, her şeyi kafasında oturtmaya çalışıyordu. “Bunca itiraftan sonra Henry neden oğluyla ilgili korkularını bana anlatmadı?”

“Çünkü gerçek olmasından korkuyordu. Oğlunun onu seven bir babaya sahip olduğu için kendini şanslı hissetmek yerine bir katile hayran olmasıyla yüzleşemedi. Sen haklıydın. Henry, Phillip'e elinden gelenin en iyisini verdi ama Phillip, amcasının kötü şöhretini kendine mal etmek istedi. Amcasıyla ilgili her şey ortaya

çıkınca dikkatler üzerine toplandı. Bundan çok hoşlandı. Daha fazlasını istedi.”

Kate başını iki yana salladı. “Bu şekilde dikkat çekmeye çalışması ürkütücü.”

“Bu bile ceza indirimi için yeterli değil.” Ryan hafifçe gülümse-di. “Onu sen yakaladın Kate.”

“FBI yakaladı. Ben sadece nasıl yapılacağını çözdüm.” Hafif mahcup bir bakış attı. “Eğer tünelden haberim olduğunu bilseydi işler çok farklı gidebilirdi.”

“Bildiğini biliyor olsaydı seni neden buraya çağırırsın ki?”

“Yani buraya gelmem tam anlamıyla aptallık olurdu. Sanırım her şeyden sıyrılabilceğine olan güveni onu ele verdi.” Kate’in bakışları köşede duran naylon örtünün yanındaki dar ve sığ mezara kaydı. “Mezar sana. Nehir de bana.”

Ryan elini sıktı. “Bu kez değil. Bir daha asla. Onun sonu geldi.”

“Egosuna kurban giden beş canın kaybı kabul edilemeyecek kadar çok.”

“Kesinlikle öyle. Aileleri, onun yakalanmasına sevinecek. Senin sayende adalet yerini buldu.” Ryan kolunu uzattı teselli vermek istercesine.

Kate onun yanına sokuldu. Omzuna sarılan kolunun altında kollarını beline sardı. Yardımı ve desteği için minnettardı, ona sarıldı.

“Sanırım Ajan Kincaid sana silah vermeyi reddetti.”

“Evet,” dedi ajan merdivenlerden inerken. “Kate’in artık başka korkular yaşamasına gerek yoktu. Kutlanmaya değer bir zafer yeterliydi.”

Kate, Ryan’dan hafifçe uzaklaşıp Ajan Kincaid’e döndü. “Onu etkisiz hâle getirmek için bu kadar beklemeniz beni şaşırttı.”

Ajan omuz silkti. “Sana hesaplaşma sözüm vardı. Ayrıca öldürmemek için. Ona bu işi kolayca bitirme fırsatı vermek istemedik.” Ajan Kincaid merdivenlerin başına bir göz attı, sonra yeniden onlara döndü. “Ajan Chapman seninle konuşmak istiyor, eğer olay yerini bize devretmeye hazırsan.”

Ryan masaya doğru yürüdü, bakışlarında merak vardı. “Sadece bir şeye bakmak istiyorum.” Tırnağıyla masanın ortasında iki vazanın arasına yerleştirilmiş ahşap kutunun kapağını kaldırdı.

Kapakta farklı boyutlarda ama hep aynı şekilde çizilmiş güllerle süslenmiş kalın bir deftere baktı. Gül Biçen’in günlüğüydü.

“Dokunma. O artık delil,” diye uyardı Ajan Kincaid.

Ryan kaşını kaldırdı. “Bir bakış bile atmama izin vermeyecek misiniz yani?”

“Eminim delil olarak kayda geçtikten sonra Ajan Chapman sana gösterecektir.”

Ryan günlüğü olduğu yerde bıraktı, iç geçirdi. “Peki.”

Kate onun arkasından gelip defteri kutudan aldı ve açtı.

“Kate,” diye çıkıştı Ajan Kincaid.

Kaşlarını kaldırdı. “Ne yapacaksınız? Beni mi tutuklayacaksınız? Buyurun.” Kate defteri çevirdi, ilk sayfaya baktı. “Her yeri gül dolu. Onları tekrar tekrar çizmeden duramamış.” Kitabı onlara doğru çevirdi.

Ryan sayfaya bakakaldı. “İçinde daha neler var acaba? Freddy Poole ve Gül Biçen hakkında daha neler öğreneceğiz?”

Kate defteri ona uzattı. “Benim için bilmem gereken her şey bu kadar. Artık onun zihnimde olmasını istemiyorum. Asıl ihtiyacım olan şey dışarıda beni bekliyor.” Kate onları ve bu yeri arkasında bırakarak uzaklaştı.

Uzunca bir yol kat etmişti. Bu kez travma onu alt etmek yerine ayağa kalkmasını sağlamıştı. Bir katille yüzleşip onu durdurabilecek kadar güçlüydü artık.

Phillip hücrelerinde çürümeye mahkûmdu. Amcasından fazla can alma hedefine ulaşamadan ve Kate'ten Biçen'i indirdiği için intikam alamadan.

Kate onların kazanmasına izin vermeyecekti.

Çünkü tüm acılarına ve travmasına rağmen, her ikisinden de güçlüydü.

44. Bölüm

Ryan, Kate'in kendini kaybedeceğinden endişe etmiyordu. Elbette yaşadıklarını sindirirken iniş çıkışlar yaşayacaktı. Yine bir katille burun buruna gelmiş, adam her şeyini elinden almaya kalkmıştı. Ama o artık geçmişle bugün arasındaki farkı görebiliyordu. Bu kez bir canavarı alt etmişti.

Üstelik onu ölümden kurtarmak için buraya gelecek kadar cesurdu. Yaşadıkları gerçeküstüydü, sadece içinde yankılanan korku hissi her şeyin ne kadar ciddi olduğunu hatırlatıyordu. Ama artık onun için de her şey sona ermişti.

Bu düşünce göğsündeki ağırlığı hafifletti. Duygusal yükü daha sonra başa çıkacaktı. Şimdilik güvende olduğunu, hayatta kaldığını ve buradan neredeyse hiç zarar görmeden çıkacağını bilmek yeterliydi.

Buranın kâbusu, o sığ mezar ve Phillip'in ölümcül niyeti bir süre peşini bırakmayacaktı.

Ryan tekrar günlüğe odaklandı. Nedeni bilmeden son sayfalara geçti ve Freddy'nin son yazdıklarını okudu. Ardından hızla merdivenleri çıkıp, hâlâ elinde tuttuğu günlükle karanlığa ve harabelerle çevrili eski evin bulunduğu alana doğru koştu.

Reed'in kollarında Kate'i görünce yanlarına gitti. "Kate. Bunu görmem gerektiğini düşünüyorum."

Elindeki kitabı ona uzattı ve Freddy'nin neredeyse son sözlerini okumasına izin verdi.

Bana öyle bakıyor ki içimde artık hissedemediğim bir şeyi arıyor gibi. Onu ne kadar uzun süre elimde tutarsam, içimdeki karanlığı dürten o şeyin uyanıp tüm pisliği silkeleyerek dışarı çıkmak istediğini

daha fazla hissediyorum. Eğer bakışları meydan okuma ve öfke dolu olsaydı, tıpkı diğerlerinin bana baktığı gibi, umursamazdım. Bu benim hak ettiğim olurdu.

Ama gözlerinde görmezden gelemeyeceğim bir şey var.

İçime, daha önce kimsenin bakmadığı gibi bakıyor. Belki her zaman onu koruduğum için yanımda olan kişi sadece öyle bakmıştı.

Onun, benim bile artık ulaşamadığım derinliklerde gömülü olanı görmesini istiyorum.

Ne olabileceğimi... benden alınanı...

Döktüğü gözyaşlarının, içimde yitip giden şey için dökülmesini istiyorum. Eskiden olan ve bir daha asla olmayacak olan için.

Ona söyleyemediğim bir özrü görmesini istiyorum. Çünkü bu özür hiçbir zaman yeterli olmayacak. Ama içtenlikle hissediyorum.

Ve gerçekten üzgünüm. Özür dilerim.

Kate sayfaya gözlerini dikmişken yanaklarından yaşlar süzüldü. Ryan'a bakarak, "Sonunda o kelimeleri söyledi ve ben artık olamayacağı biri için gözyaşı döküyorum," dedi.

"Belki de o son anda, o yolda, seninle ve ölümle yüzleşirken senin ona olmasını sağladığın kişiydi. Hiç kimse tamamen kötü ya da tamamen iyi değildir. Sen onun en karanlık yanını gördün ama sana içinde kalan iyiye dair küçük bir ipucu da gösterdi. Ne yaparsın bilemem Kate ama belki ileride hayatına giren insanlarla yaşadıklarını hatırlarsın. Bazen insanlar seni hayal kırıklığına uğratar. Ama bazen de seni şaşırtırlar."

"Tüm bunlardan sonra, birinin kim olduğunu bana gösterdiği anda, ona dair hislerime güvenebileceğimi artık biliyorum." Gözlerini Reed'e kaldırdı, sonra başını onun omzuna yasladı. Güveni ve sevgisi her halinden belliydi.

Ajan Chapman küçük gruplarına yaklaşıp Ryan'ın telefonunu uzattı. "Sanırım bu size ait."

“Teşekkürler.” Ryan ekranı açtı ve Molly’den gelen mesaj bildirimini görünce gülümsedi. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyordu.

Ajan Chapman boğazını temizledi. “İyi misiniz?”

Ryan onun samimi bakışlarına karşılık verdi. “Evet. İyiyim. Enjekte ettiği şeyin etkisi geçti.” Yaşadıklarını düşünmek istemiyordu. Şu anda fazlasıyla taze ve ağır geliyordu.

“Kamyonentinin torpido gözünde enjektörü ve bir sedatif bulduk.”

Ryan, Gül Biçen’in kamyonetine döndü. “Onun gibi olmak istiyordu. Kendisiyle amcasını aynı kişi sanıyordu.”

“Peki öyle değil miydi?” diye sordu ajan.

“Hayır,” dedi Kate onun yerine. “Biri kaybolmuş ve paramparça olmuş bir adamdı. Diğeri ise pişmanlık duymadan öldüren soğukkanlı bir katil. İkisi de yaptıkları korkunç şeylerde suçluydu. İkisinin de yaptıklarının bir mazereti olamaz. Ama Phillip bambaşka bir yaratık. İnsanlara zarar verdiğinin farkında bile değil. Onun tek gördüğü şey sona ermesini istemediği o sapkın oyun. İçindeki karanlık ve ölümcül canavarı serbest bıraktı ve bundan zevk alıyor.”

Ajan Chapman’ın omuzları titredi. “Bu... karanlık bir yorum.”

Kate kaşlarını çatı. “Kendini bize gösterdi. Ve artık yaptıklarının bedelini ödeyecek. Tek istediğim buydu. Ailelerin içi rahat olsun, bir daha kimseye zarar veremeyecek.”

“O artık sana da zarar veremeyecek,” dedi Ajan Chapman, sonra Ryan’a döndü. “Burada bir ambulans var. Ne olur ne olmaz, bir kontrol ettirelim seni.”

“İyiyim ama tamam.” Kurtarılmış olmanın verdiği rahatlama az önce mezara gideceğini düşündüğü korkuyu tamamen silememiştir. Kendisi için hazırlanmış o mezarı her hatırlayışında hâlâ içi ürperiyordu.

Kate, Reed'in yanından ayrılıp Ryan'a yaklaştı. "Her şey için teşekkür ederim. Beni sana ulaşmak için kullanmasına üzgünüm."

"Senin suçun değil. Ayrıca ne zaman istersen. Gerçekten Kate. Beni araman yeter."

"Bu teklifini ciddiye alabilirim. Terapistim iyi biri ama sen daha iyisin çünkü yanımdaydın. Onları görüyorsun. Bana da ne olduklarını ve kim olduklarını net gösterdin. Bu çok yardımcı oldu."

"Buna sevindim. Şimdi eve git. Mutlu olmaya odaklan."

"Ve özgür olmaya." Kate derin bir nefes verdi. Rahatlaması gözle görülüyordu ama hâlâ biraz temkinliydi. Zamanla o karanlık bodrumdaki korkuyu ikisi de geride bırakacaktı. "Nihayet bitti."

"Gerçekten devam edebilirsin artık," dedi Ryan onu cesaretlendirerek.

Ajan Kincaid yaklaştı. "Paramedikler seni kontrol ederken yanında kalacağım. Sonra seni otele bırakırım."

Ajan Chapman da bu planı onayladı. "Yarın sabah eve dönmeyen önce ofise uğra. Bu gece olanlar hakkında bir ifade almam gerekecek."

Ryan ambulansa doğru yürürken patronundan gelen aramayı yanıtladı. "Alo, Ajan Booker."

"Ryan. İyi misin? Uyuşturucu verildiğini söylediler ama zarar görmemişsin."

"İyiyim. Şimdi kontrol ediliyorum." Ambulansın arkasına oturup paramediğin nabzını ve tansiyonunu ölçmesine izin verdi. "Adamı yakaladık. Önemli olan bu."

"Hayır sadece bu değil. Benim için ekip önemli. Şimdi bana tam olarak ne olduğunu anlat."

Ryan olanları baştan sona anlattı. "Yani aslında şüpheliyi etkisiz hale getirip beni ve Kate'i kurtaran kişi Ajan Kincaid'ti."

“Ona şükran borçluyum ve bunu ona da iletceğim. Peki ya Kate nasıl?”

“Yaşadıklarına rağmen gayet iyi. Reed’in onu kandırmadığını bilmek büyük bir rahatlama oldu. İçgüdülerine güvenebileceğini gördü. Bu süreci geride bırakmak için yapması gereken şeyler var ama üstesinden gelecek. Ve Reed de onun yanında olacak.”

“Peki ya sen? Son vakanda yaşadığın kayıplardan sonra bu olayla baş etmende yanında kim olacak?” Sesi gerçek bir endişe taşıyordu.

“Ailem var.” İçinden de Molly’yi düşündü ama onunla ilişkisini patronunun bilmesine gerek yoktu.

“Ne zaman dönüyorsun?”

Paramedik bileğindeki sıyrığı sarmaya hazırlanırken Ryan boşta kalan elini kaldırdı. “Yarın gece dönerim. Sabah burada birkaç işimi toparlamam gerekiyor. Kate’e de veda etmek istiyorum. Neden sordunuz? Yeni bir dava mı var?”

“Uyuşturulup kaçırıldıktan sonra birkaç gün izin almayı hak ettin bence.”

İyiyim demek istedi ama elbette böyle şeylerin ilk şok geçtikten sonra insanın peşini bırakmadığını biliyordu. Ve dürüst olmak gerekirse bir seri katilin karşısında sandalyeye bağlı şekilde uyanmak... hiç de güzel bir gün sayılmazdı. Hem de hiç. Hâlâ vücudunda adrenalinin ve korkunun etkilerini hissediyordu.

“O izni alacağım.” Ailesiyle vakit geçirecekti. Molly’yle yüz yüze bir buluşma ona çok iyi gelecekti. Molly onu oyalandı, güldürdü. Ve en azından bir süreliğine sadece kendisi olabilir, işle ya da bir sonraki davayla ilgili düşünmek zorunda kalmazdı. Çünkü elbette bir sonraki dava olacaktı. Yakında.

Ama önce, bu dosyayı kapatması gerekiyordu.

45. Bölüm

Paramediklerden onay alan Ryan gece saat on bir civarında oteline döndü. Ajan Chapman'dan sabah Gül Biçen'in günlüğünü okuyabileceğini ve Phillip Poole'un kurşun yarası tedavi edildikten sonra yapılacak sorguya katılabileceğinin sözünü almıştı.

Olan bitenden sonra hâlâ diken üstündeydi. Yemek siparişi verdi, ardından hızlıca duş aldı. Sıcak su kaslarındaki gerginliği hafifletti. Kurulandı, eşofman altı ve bir tişört giydi, bileklerini yeniden sardı, çorbası, salatası ve ekmekleri teslim aldıktan sonra yorgunluğu tüm bedenine yayıldı.

Olanları düşünmek istemiyordu ama biriyle konuşmak istiyordu. Numarasını tuşladı ve açmasını umarak bekledi.

Molly'nin yumuşak sesi onu rahatlattı. "Selam yabancı. Saat geç oldu. Uzun bir gün müydü?"

Koltuktaki yerine yerleşti. "Aslında evet." Arka planda sessizlik vardı, bu yüzden Molly'nin barda olmadığını düşündü. "Bu saatte aradığım için üzgünüm."

"Aramana sevindim. Arayacağını umuyordum. Günün nasıldı?"

"Neredeyse ölümcüldü. Seninki nasıldı?"

Hattın diğer ucunu bir sessizlik kapladı.

Bunu böyle söylememeliydi. "Molly canım, özür dilerim. Bu—"

"İyi misin?" diye araya girdi. "Ne oldu? Yaralı mısın? Hastanede misin? Neredesin? İstersen hemen gelirim—"

"Dur, sakın ol. Gerçekten iyiyim. Sorun yok." Onu böyle telaşlandırdığı için kendini kötü hissetti ama gerçek ağzından istemsizce çıkıvermişti.

Molly derin bir nefes verdi ve rahatladı.

Ryan bu kadar endişelenmesine sevindiğini fark etti.

“Baştan alalım.” Bir süre durdu. “Bugün yaşadığın her şeyin paylaşabildiğin kadarını anlat bana.”

O anlayışlı hali içindeki düğümü çözdü, kalbini yumuşattı. “Nereden başlasam bilemiyorum.”

“Sen anlat, ben dinliyorum.”

İç geçirdi ve kaşığını eline aldı. Karnı pek aç gibi olmasa da bir kaşık aldı. Sıcak patates çorbası ve peynirimsi tadı damağına yayıldığında fikrini değiştirdi. Çorba her zaman onun için bir teselli yemeğiydi ve menüde olduğunu duyduğunda sevinmişti. İçinden biraz olsun rahatlama gelse de asıl onu rahatlatan Molly’nin sesi ve dikkatle dinlemesiydi. Sözcükler dudaklarından bir itiraf gibi dökülmeye başladı. “Bugün öğleden sonra aradığımız kulübeyi sonunda bulduk.” O an saatler değil, günler öncesi gibi geliyordu. “Tüm kanıtlar şüpheliye işaret ediyordu ama bir şeyler ters gibiydi. Kate... buraya yardım etmek için geldiğim kadın... oraya gitmeye ve kabusunun geçtiği yeri görmek konusunda güçlü ve cesaretliydi.”

“Senin desteğin vardı arkasında.”

Ona oranın sadece bir yer olduğunu anlamasına yardım etmişti.

Ve sonra o rutubetli bodrumda Kate iki farklı canavarla yüzleşmişti; ikisi de katildi ama biri diğerinden çok daha farklıydı.

Ne kadar konuştuğunu bilmiyordu. Molly onu sessiz ama dikkatli bir şekilde dinliyordu. Hikâye ondan akıp giderken Molly oradaydı.

“Verdiği ilacın hâlâ bir etkisi var mı?”

“Hayır. Sedatif birkaç saat önce etkisini yitirdi.”

“Sesin kulağa yorgun geliyor. Zor bir gündü senin için. Kate içinse... şu anda ne halde olduğunu hayal bile edemiyorum.”

“Reed’le birlikte evinde olduğunu biliyorum. Olması gereken yerde, onun yanında. Bu yaşadıkları ilişkilerini daha da sağlamlaştıracaktır.”

“Yani bir seri katili alt ettikten sonra... hayatın geri kalanı gözüne daha kolay gelmeli.”

Ryan elini başının üzerinden geçirdi. “Benim hayatımı kurtardı.”

“Bence o da senin için aynı şeyi söylerdi. En çok ihtiyaç duyduğu anda yanındaydın. Anlamsız görüneni anlamlı kıldın. Bazen birinin tek ihtiyacı kafasındaki soruların susmasıdır. Bazen de sadece ‘neden’ sorusunun cevabıdır.”

“Bu durumda ‘neden’ her iki katil için farklıydı.”

“Cevap her zaman mantıklı olmak zorunda değil. Aileler için asla mantıklı olmayacak. Sevdiklerini kaybettiler. Bu kolay değil. Ve bu olayda gerçekten trajik.”

Kız kardeşinin davası sırasında tanıştıklarında kayıplardan biraz bahsetmişlerdi. Ama Molly kendi hayatına dair detaylara hiç girmemişti. “Sen kimi kaybettin Molly?”

Yanıt vermesi bir anını aldı. “Ağabeyimi.”

Ryan kız kardeşini kaybetmişti ve bunun kalpte nasıl bir boşluk açtığını çok iyi biliyordu. “Başın sağ olsun.”

“Yıllar geçti. Ama zaman ne unutturuyor ne de eksikliği daha az hissettiriyor, değil mi?”

“Hayır. Kız kardeşimi çok özlüyorum.”

“Ben de ağabeyimi. Doğum günü yaklaşıyor,” dedi üzgün bir sesle. “O gün hep zor geçer. Hayatta olsaydı nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyorum.”

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.”

“Biliyorum,” diye iç geçirdi. “Yemeğini bitirdin mi?”

Biradan son yudumunu aldı. “Evet.”

“Daha iyi hissediyor musun?”

“Yemek güzeldi. Sohbet harikaydı.”

“Keşke burada olsaydın.” Bu dilek sesinden açıkça anlaşılıyordu.

“Bence de keşke orada olsaydım. Yarın akşam evde olacağım.”

“Sabah vardiyam var, bu yüzden dokuzda çıkıyorum. İstersen bana gelebilirsin.”

Gerçekten istiyordu. Hem de çok. “Geleceğim.”

“Artık biraz uyumalısın.”

“Denerim.”

“Telefonu açık tutmamı ister misin?”

Teklifi takdir etti ve neredeyse kabul edecekti. “Buna bayıldım ama sanırım ikimizin de günü bitirme zamanı geldi. Hâlâ hatta olduğunu bilmek seni daha çok arzulamamı sağlar.”

“Tatlı rüyalar Ryan.”

“Sen de güzel rüyalar gör canım.” Uykuya onun tatlılığıyla, ona duyduğu ihtiyaçla dalacaktı ve tüm karanlıklar silinecekti.

Yarın davaya odaklanacaktı. Bu geceyse çok istediği kadının yatağında olduğunu hayal etti.

46. Bölüm

“Yetkililer son on ay içinde beş kadını kaçırıp tecavüz eden ve öldüren kişiyi yakaladı.

Kadınların cesetleri nehirde bulundu ve kimlikleri Denise Simmons, Kelly Russell, Tina Parker, Cathy Evans ve son olarak Anne Murphy olarak tespit edildi.

Dün gece Emily Bell’in apartmanının önünde bıçaklandığını bildirmiştik. İlk haberlerde Emily’nin olay yerinde öldüğü söylenmişti ancak FBI bu bilgilerin yanlış olduğunu doğruladı.

Emily dün gece acil ameliyata alındı ve bu sabah stabil durumda olduğu, tamamen iyileşmesinin beklendiği açıklandı.”

“Sikeyim, HAYIR!” Phillip hastane yatağında öfkeyle bağırdı. Masadaki su sürahisine uzanmak istedi ama kelepçeler yüzünden yapamadı. Bu da onu daha da öfkелendirdi. Kelepçelere asıldıkça metal sesi arttı ve bileklerini acıttı.

Hemşireden televizyonu bir filme çevirmesini istemişti ama kadın hiçbir şey söylemeden kanalı haberlere getirmişti.

Kapısının önünde duran iki görevli içeri kimseyi sokmuyordu. O yatakta debelenirken bile göz ucuyla bile bakmadılar. Umursamıyorlardı.

“Şüpheli dün gece FBI’ya danışmanlık yapan bir psikoloğu kaçırmasının ardından gözaltına alındı. Bu kişi Phillip Poole’un yıllardır terör estirdiği ve her kaçırdığı kadından sonra ona gül bırakıp sonuncusunun o olacağını ima ettiği, Gül Biçen’in yedinci ve hayatta kalan tek kurbanı Kate Doyle’la bağlantılıydı. Phillip Poole” –adını üst üste

kullanıyorlardı. Ona ait bir lakap bile vermemişlerdi. Oysa hak etmişti, lanet olsun– *“bu ölümcül oyununu tamamlayamayacak çünkü federal ajan tarafından bacağından vurulmasının ardından bugün hastaneden taburcu edilecek ve işlediği tüm suçlardan tutuklanıp yargılanacak. Kurbanlarının aileleri bu katilin artık ömrünün sonuna kadar parmaklıklar ardında olacağından dolayı içleri rahat olabilir.”*

Stüdyodaki diğer spiker kameraya üzgün bir ifadeyle baktı. “Tüyler ürpertici bir haber Susan. Kısa bir aradan sonra hava durumu ve trafikte tekrar karşınızda olacağız.”

Hepsi bu mu? Beş kadını öldürmüştü ve tüm söyledikleri bu muydu? Ona bir lakap takmak yok muydu? Her şeyi nasıl yaptığını anlatan özel bir program ayırmak da yok muydu?

Hayır! Sadece, “Hapse gidiyor, şimdi havanın soğuk mu sıcak mı olacağına bakalım,” diye geçiştiriyorlardı. Sikikler!

Yumruklarını yatağa indirmeye çalıştı ama kelepçeler buna engel oldu, sadece canını daha çok acıttı.

Koridora bakan iç camdan gelen bir tıklama başını o yöne çevirmesine neden oldu.

Kate ve erkek arkadaşını birlikte gördü ve Kate’e öfkeyle baktı.

Kate bu sabah çiçekle birlikte gönderdiği notu cama yapıştırdı ve ona gülümseyerek baktı.

“Beni asla yakalayamayacaklar.”

Kate önce kendini sonra onu işaret etti ve dudaklarını oynatarak şöyle dedi: “Seni yakaladım.” Sonra notu buruşturup elinde sıktı ve uzaklaştı.

“Geri gel buraya kaltak! Seni gebertirim!”

Arkasına bile bakmadı. Ne durdu ne de onu duyduğunu belli etti.

Yatakta öfkeyle kıpırdandıkça dün gece bu yatağa kelepçelenmeden önce kurşun yarası temizlenip dikilen bacağı daha da sızladı.

Kapıdaki ajanlardan biri kafasını içeri uzattı. “Sakin ol ve sesini kes.”

“Daha fazla ilaç istiyorum. Bacağım mahvoldu.”

“O zaman kıpırdama. Bir buçuk saatin var sıradaki dozuna.”

“Annem ne zaman gelecek? Onu hemen görmek istiyorum.”

“Ne zaman göreceğine biz karar veririz,” deyip kapıyı kapattı. Ama tam kapatmadı. Böylece içeride ne yaparsa duymaya devam edeceklerdi.

Artık hayatı böyle geçecekti. Başkalarının kontrolündeydi. Ne yiyeceğine, ne zaman uyuyacağına, ne giyeceğine, kimleri görebileceğine ve ne zaman göreceğine hep başkaları karar verecekti.

Elinden kayıp giden gücün yerinde artık hiçbir şey yoktu.

Şimdi başkalarının insafına kalmıştı.

Bacağındaki dayanılmaz ağrı bile bu gerçek karşısında hafif kalıyordu.

47. Bölüm

Ryan, Kate ve Reed'le birlikte Emily'nin hastane odasında buluştuğunda hepsini gülümserken ve kahkahalar atarken buldu. “Beni de içine alın şu muhabbetin çünkü iyi bir kahkaha bana da iyi gelir.”

Kate ona dönüp canlı ve neşeli bir ifadeyle baktı. “Artık ona P. P. diyorum—çocukça ve biraz da güldürüyor ama böyle olsun istiyorum—bu sabah bana çiçek göndermiş. Altı tane.”

Ryan kaşını kaldırdı. “O zaman ya Emily’yi bıçaklamadan önce ya da hemen sonra ayarlamış olmalı.” Emily’ye döndü. “Sen nasılsın?”

Emily yorgun görünüyordu ama ayıktı. “Ağrım var. Aldığım ilaçlar kafamı biraz bulandırdı ama iyiyim. Ve o pislik hapse gidecek.”

“Hepimiz buna sevindik,” dedi Ryan sonra tekrar Kate’e odaklandı.

“Güllerle birlikte bir not vardı. ‘Beni asla yakalayamayacaklar’ yazıyordu.”

“Kibirli,” diye ekledi Ryan.

“Ben de hemşireden saat başı onun odasındaki televizyonu açmasını istedim, çünkü P. P.’nin o sırada haberlerde öne çıkacağını biliyordum. Ve tahmin et bakalım neyi öğrenmiş.”

“Artık herkes onun yakalandığını ve seni öldürmediğini biliyor.”

“Ve P. P. asla istediği lakabı alamadı.” Kate bu durumu memnuniyetle onayladı.

Ajan Chapman yanlarına katıldı. “FBI basın sözcüsüne bir katile isim takarak onu yüceltmenin kurbanları gölgede bıraktığını ve onların önemini azalttığını özellikle vurguladım.”

Kate kıkırdadı. “Onun gönderdiği notu camına tutup, ‘Seni yakaladım,’ dedim.”

Ryan ona tebrik etmek istedi ama temkinli olmayı tercih etti. “Kate sana takıntılı biriyle dalga geçmek iyi fikir değil.”

“Sadece o anlık fırsatı değerlendirmem gerekiyordu. Artık işim bitti. Onunla da, bu hikâyeyle de. Reed’le dün gece konuştuk. Ben evimi satacağım. O da kendi evini satacak. Sonra birlikte bir ev alacağız.”

“Önce o kulübeyi yerle bir ettireceğim,” diye ekledi Reed. “Bu öğleden sonra bir emlakçı arkadaşım ile görüşeceğim, hem evi hem de arsayı satışa çıkaracak.”

Kate, Reed’e yaslandı ve gözlerinin içine baktı. “Ev arayacağız. Sonra evleneceğiz.”

Reed’in gözleri bir an açıldı ama ardından hemen yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. “O zaman işe koyuluyorum, hayatım.”

“İyi olur. Çünkü her şeyi istiyorum. Evi, yüzüğü, birlikte kuraçığımız mutlu hayatı.” Kate’in yüzündeki mutluluk herkese bulaştı.

“Tebrik ederim,” dedi Ryan. Ajan Chapman ve Emily de onun sözlerine katıldılar.

Kate, Reed’in yanından ayrıldı ve Ryan’a sarılacak kadar yaklaşıp kollarını ona doladı. Ryan onu hafifçe sardı ve başını eğerek onun kulağına fısıldamasına izin verdi. “Geldiğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum.”

Ona bakarak, “Aynı şeyi yapardın Kate. Hayatta kalırdın.” dedi. Kate ona tekrar sarıldı.

Ryan onu hafifçe bıraktı ve ekledi, “Düğün fotoğraflarını bana göndermeyi unutma.”

Reed, Kate’i tekrar yanına çekti. “Ne zaman gidiyorsun?”

“Birkaç saate. Ajan Chapman’la hâlâ tamamlamamız gereken bazı işler var.” Ryan, Emily’ye baktı. “Kate’in travma ve TSSB üzerine uzmanlaşmış harika bir terapisti var. Hastanedeyken ve eve döndüğünde sadece bedeninin değil, zihninin de bu yaşadıklarını işlemeye ihtiyacı olacak, bunu unutma.”

Emily başını salladı ama enerjisi giderek tükeniyor gibiydi. “Unutmam. Daha önce böyle bir şey hiç yaşamadım. Hâlâ gerçek olduğunu kabullenmeye çalışıyorum.”

“Hastane faturası seni kendine getirir,” diye espri yaptı Ajan Chapman. “Ryan’la bizi mazur görün, konuşmamız gereken bazı şeyler var.”

Vedalaştılar ve Kate, Reed ve Emily’yi geride bırakıp Phillip’in korunduğu bölüme doğru koridordan ilerlediler.

Yürürken Ryan dün gece bodrumda buldukları günlüğü çantasından çıkardı. “Bu sabah biraz inceledim. Gerçekten ürkütücü. Gül Biçen... Freddy... yazdıkları doğrudan ve filtresiz. O gülü defalarca çizmiş, saymak neredeyse imkânsız. Ama yazdıkları... İşkence çeken bir zihnin yansımaları. Pişmanlık nöbetleri geçiriyor, ardından yeniden başka bir ‘gül’ bulma ve onu kendine ait kılma ihtiyacından söz ediyor; ancak böyle huzur bulabileceğini düşünüyor.”

Ryan günlüğü açıp sayfaları karıştırarak yürümeye devam etti. Phillip’in odasının önüne geldiklerinde içeriden gelen bir mırıldanmayı duydu. Odaya girerken Biçen’in şiirini sesli okudu: “Güller kırmızı, menekşeler mavi. Eğer beni görüyorsan... senin için çok artık geç.”

Phillip sırtıttı. “Aklıma kazındı şimdi.”

Ryan onu dikkatle inceledi. “Sen o değilsin. Umarım bir gün bunun farkına varırsın. Belki o zaman yaptığının masum kadınlara zarar vermek ve onları öldürmek olduğunu kabullenirsin.”

“Ben böyle doğdum.”

“Hayır kendini bu hale sen getirdin,” diye düzeltti Ryan.

“Babam bunu bende gördü.”

“Senin değeri olmayan bir adama saplantılı bir genç olduğunu gördü. Oynadığın tüm video oyunları, izlediğin haberler, filmler... Hepsi seni gerçek insanların acısını hissetmekten uzaklaştırdı. Ama insanlar hisseder. Hayatlarında olanlar da hisseder. Ama sen sadece bir şeye odaklandın: Kazanma arzusuna.”

“Hiçbir şey bilmiyorsun.” Phillip’in sesi şımarık bir çocuk gibiydi.

“Senin için mesele sadece sayıydı. Amcanı geçmekti derdin. Yediye ulaşmak, Kate’i öldürmek ve böylece ‘kazanmak’. Ama bunun bir ödülü yok. Kimseye bir puan da kazandırmıyor.”

“Ölümsüzlük. Adım, herkesçe bilinmesi.”

“Onu da elde edemedin,” dedi Ajan Chapman dudaklarını sıkarak. “Çünkü biz artık biliyoruz ki şiddeti yüceltmek, sadece daha fazla şiddet doğuruyor. Sen bunun en açık örneğisin. Bu yüzden seni cezaevine sevk edeceğiz. Ömrünün geri kalanını da en az senin kadar vicdan yoksunu insanlarla geçireceksin. Senin kurbanlarına hiç göstermediğin empati ya da pişmanlığı onlar da sana göstermeyecek.” Ajan Chapman kapıya yöneldi.

Ryan peşinden gitti.

“Dur. O benim defterim.”

Ryan defteri kaldırdı. “Bu, federal bir davanın delili.” Phillip’in tehdit ve küfürlerini umursamadan odadan çıktı, Ajan Chapman’la birlikte koridorda bekleyip Bayan Poole’un onlara ulaşmasını bekledi.

“Oh, iyi ki buradasınız,” dedi kadın Ryan’a.

“Anlamadım, neden öyle dediniz?”

“Oğluma yardım etmeye geldiniz, değil mi?” Yüzü umut doluydu.

“Üzgünüm Bayan Poole ama ben mağdurlar ve tanıklarla çalışıyorum, seri katillerle değil.”

“Ama...” Gözleri şaşkınlıkla doldu. “O zaman neden buradasınız?”

“Dün gece oğlunuzun bıçakladığı Emily Bell’in durumunu kontrol etmek için geldim. Ayrıca Kate ve Reed’in sabah nasıl olduklarını görmek istedim, hepimiz zor bir gece geçirdik.”

“O aklını yitirmiş olmalı. Bu Poole ailesinin laneti. Hepsi çataktır,” diye açıklamaya çalıştı Bayan Poole.

Ryan başını iki yana salladı. “Oğlunuz aklını yitirmiş değil. Ne yaptığının farkındaydı ve yine de yaptı. Zeki ve hesapçı biri. Suçlarını tekrar tekrar planladı ve uyguladı. Elbette psikolojik desteğe ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Terapi yaptıklarının ne kadar yanlış olduğunu anlamasına ve belki pişmanlık duymasına yardımcı olabilir. Ama bu, seçimlerinin bedelini ömrü boyunca hapiste ödeyeceği gerçeğini değiştirmez.” Ryan bu sabah Bayan Poole’a karşı pek sabırlı değildi. Oğlu için yardım istiyordu ama oğlu Ryan’ı dün gece uyuşturmuş ve kaçırmıştı, bu yüzden anlayış gösterecek hâlde değildi.

“Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu elimden alacaklar.” Kadının bu hali Ryan’ın sertliğini yumuşattı. Çünkü gerçekten çok şey yaşamıştı. Dört yıl önce kayınbiraderinin seri katil olduğunun ortaya çıkmasıyla altüst olan bir hayat, ardından gelen boşanma ve kocasının intiharı, şimdi de oğlunun amcasının izinden gitmesi... Kadın artık yalnızdı.

“Bayan Poole şu an her şeyin kontrolünüz dışında olduğunu ve her şeyin alt üst olduğunu hissediyor olabilirsiniz. Size en iç-

ten tavsiyem Phillip'in yaptıklarının sorumluluğunu kendisinin üstlenmesine izin vermeniz. Onun yarattığı karmaşanın içine siz girmeyin. Avukat tutabilir, suçlamalarla yüzleşebilir çünkü artık bir yetişkin. Ona manevi destek vermek istiyorsanız, bu sizin kararınız. Ama bundan sonrası onun hayatı ve bu süreci sizin görevinizmiş gibi üstlenmeyin. Kendi hayatınızı yaşamanız gerek. Çünkü oğlunuz üniversitede kalıp, iş bulup toplumda yerini alsaydı sizinle olabileceği gibi artık hayatınızda olamayacak."

"Ona öylece sırtımı dönemem."

"O size döndü," dedi Ajan Chapman. "Ona doğruyu ve yanlış öğrettiniz. Ona güzel bir hayat verdiniz. Ama o her şeyi elinin tersiyle itti. Artık onun için yapabileceğiniz pek şey yok, onu her zaman olduğu gibi oğlunuz olduğu için sevmek dışında. Ama artık o sizin olmasını istediğiniz çocuk değil."

Bayan Poole ellerini birbirine kenetleyerek oynadı. "Son zamanlarda konuştuğumuz her seferde bana karşı çok sert ve saldırgandı. Eskiden bildiğim oğlumdan eser yoktu. Artık dayanamıyorum. Onun yanına gitmek istemiyorum."

"Kimse sizden bunu yapmanızı beklemiyor. Böyle bir zorunluluğunuz yok," dedi Ajan Chapman omzuna hafifçe dokunarak. "Belki de onu şimdi görmek için doğru zaman değil. Belki önce kendinizle baş başa kalıp onunla nasıl bir ilişki kurmak istediğinize karar vermelisiniz. Belki de size saygılı bir şekilde ulaşacağı zamanı beklemelisiniz, böylece gerçekten dürüst ve sağlıklı bir konuşma yapabilirsiniz."

Bayan Poole başını kararlı bir şekilde salladı. "Sanırım haklısınız. Bu en doğrusu." Hızla uzaklaştı, şimdi gitmezse Phillip'in odasında kilitli kalacakmış gibi bir aceleyle yürüdü.

Ryan, Chapman'ın koluna yumruğunu hafifçe vurdu. "Gerçekten iyi bir tavsiyeydi."

"Ergenlik çağında bir oğlum var. Eşimle birlikte bağırış çağırışı durdurmak ve sorunların özüne inmek için birçok yöntem denedik." Ajan Chapman gülümsedi. "Bir de tabii oğlumuzun saçma görünen şeyler için dünyanın sonu gelmiş gibi hissetmesinin aslında onun için hiç de saçma olmadığını anlamaya çalışıyoruz."

"Sanırım son işimizden sonra senin üzerinde etkim olmuş."

"Peki sence seni neden bu kadar hızlı kabul ettim? İnsanları dinleyip onlarla doğru şekilde konuşabilmek kolay bir iş değil. Phillip'in sana yaptıklarından sonra ona siktiri çekmek isteyebildin ama bunun yerine duyması gerekeni söyledin. Dinlemek istemese bile."

"Çoğu insan sadece haklı olmak ister."

"Ya da başkalarının ne düşüneceğini önemser," dedi ajan. "Bayan Poole da kötü bir anne gibi görünmek istemiyor. Ama bu ortamdan uzaklaşması gerekiyor. Aile meselesi evet zor ama bazen bir yerden çekip gitmek gerekir. Tıpkı senin şimdi yapman gerektiği gibi."

"Bu diğer davalarımın hiç benzemiyordu."

"Genelde vaktini sorgu odasında ya da hastane odalarında geçiriyorsundur. Ama bu sefer seni uyuşturup sandalyeye bağladılar."

"Daha kötüsü de olabilirdi." Ryan sırtından ürperen soğuğu bastırmaya çalıştı. O anları tekrar düşünmek istemiyordu.

Ajan Chapman, Ryan'ın elindeki günlüğü işaret etti. "Biraz zaman alıp onu okumak ister misin?"

Ryan defteri uzattı. "Biçen'in karanlık düşüncelerini kafama sokmaya niyetim yok. Phillip'in onu nasıl bu kadar iyi taklit ettiğini

anlamak için bu kadarı yeterli. Freddy ve Phillip Poole'un akıl sağlığını anlamak artık seri katiller üzerine uzman psikiyatlara kalsın."

"Bence sen her ikisini de çok iyi çözdün. Biri bir canavara dönüştürüldü, diğeri kendi iradesiyle canavar olmayı seçti." Ajan Chapman asansöre yöneldi, Ryan da onu izledi. "Phillip'in kurbanları kulübeye götürürken giydiği botları ve kamyonundaki gül damgasını bulduk. Ayrıca bodrumda bulunan bıçakla kurbanların yaraları da eşleşti. Uzmanlar bıçağın genişliği ve uzunluğu hakkında tahminde bulunmuşlardı, bu bıçak tam da onların tarif ettiği gibi. Muhtemelen Phillip, günlüğü ve bıçağı bodrumdaki kutunun içinde ya da babasının eşyalarının arasında bulmuş. Babasının ve amcasının küllerini bodrumda saklaması ise gerçekten tüyler ürpertici."

Asansöre bindiler, Ryan lobinin düğmesine bastı. "Henry, Kate'e annelerinin onları küçükken oraya kapattığını söylemişti. Yaramazlık yaptıklarında ya da ortadan kaybolmaları istendiğinde. Belki de Henry, oğlunun Gül Biçen'e hayran olan tek kişi olmadığını fark etti ve Freddy'nin mezarını görünür bir yere koymak istemedi. Onu gizli bir yere, gerçekten huzur içinde yatabileceği bir yere sakladı."

"Yine de yeğeninin bir gün kalkıp adam öldürmeye karar vermiş olmasına hâlâ inanamıyorum."

"Bu sadece bir anda verilmiş bir karar değildi. Üç yıl boyunca bu fikre saplantılı şekilde kafasını taktı, planlar yaptı ve sonunda düşünmek artık yetmez oldu. Eminim bu süre boyunca dürtülerini bastırmak için başka yollar denemiştir. Oynadığı video oyunları... Belki istekli partnerlerle yaşadığı sert cinsel deneyimler. Hatta küçük hayvanlar üzerinde öldürme pratikleri bile yapmış olabilir. Babası ve

amcası onu balığa götürürdü. Belki avcılığa başladı. Sonuçta burası Maine. Burada avlanacak bolca yer ve türlü çeşit kuş, hayvan var.”

“Soruşturmayı tamamladıkça ve dava sürecinde Phillip Poole hakkında çok daha fazlasını öğreneceğimizden eminim.”

Asansörden çıktılar ve lobinin çıkışına doğru yürümeye başladılar.

“Tüm bu süreçte sana bol şans.”

“Yeni bir dosya mı çıktı?”

Ryan başını iki yana salladı. “Hayır. Ama yakında bir şey çıkacağından eminim.”

“Yine ihtiyacım olursa sana ulaşmamda bir sakınca var mı?”

Ryan elini uzattı. “Hiç sorun değil.” Ajanla tokalaştı. “Kendine dikkat et.”

“Geldiğin için teşekkür ederim.”

“Lafı bile olmaz.” Ryan otoparkta ajanla yollarını ayırdı, kiralık aracına bindi ve hastaneden ayrılıp havaalanına doğru yola koyuldu.

Eve dönmek, ailesini ve Molly’yi görmek için sabırsızlanıyordu. Bu yaşadıklarını annesiyle kız kardeşine anlatmak istemiyordu. Zaten yeterince endişelilerdi. Ama kendine de saklayamazdı. Bir gün öğrenirlerse onlara anlatmadığı için kızacaklardı.

Genelde işi bu kadar olayların içine girmek değildi ama bu son iki dava onu tam ortasına çekmişti. Bir sonraki davanın daha kolay ve sarsıcı olmayan bir şey olmasını diliyordu.

Ama dileklerinde dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Çünkü bu işte hiçbir şey kolay değildi ve uğraştığı vakaların doğası gereği travma kaçınılmazdı.

Yine de belki bir dahaki sefer sadece karakolda ya da FBI binasında kalır ve sahaya çıkmayı kolluk kuvvetlerine bırakırdı.

Evet, tabii.

48. Bölüm

Ryan saat 21.00'den biraz sonra elinde bir şişe şarapla Molly'nin kapısını çaldı. Mavi saçlı güzeli görmek için sabırsızlanıyordu. Eve gelesi fazla olmamıştı, çantasını kendi evine bırakmış, uçakta yazdığı vaka raporunu patronuna göndermiş, anne babasını arayıp eve döndüğünü ve pazar günü Thea'yla birlikte kahvaltıya sabırsızlandığını haber vermişti. Duş alıp üstünü değiştirmiş, buzdolabından şarap şişesini almış, bu davayı ve evinden uzakta geçirdiği zamanı katlanılır kılan kadını görme isteğine engel olamamıştı.

Molly kapıyı açtı. Üzerinde siyah bir atlet, ortasından yukarıda biten dar siyah bir etek ve siyah botlar vardı. Saçları dalgalı ve göz alıcı, yüzündeki o sıcak gülümsemesiyle kapıda belirdi. "Merhaba. Gelmişsin." Gözlerindeki heyecan Ryan'ı gülümsetti ve egosunu okşadı.

O da Molly'yi gördüğüne sevinmişti. Elindeki şarabı gösterdi. "Sana hediye getirdim."

Molly şişeye gülümsedi, eliyle içeri buyur etti. "Buyur."

Ryan kadına dokunma isteğine karşı koyup yanağına bir öpücük kondurdu.

Molly hafifçe utanarak gülümsedi.

Ryan salonla yemek alanının birleştiği odaya girdi ve ona dönerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Molly kapıyı kapattı ve kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Bu kadar uzak mesafede bile bu kadar iyi bir buluşma yaşattığın için. Aynı odada olmadan hiç bu kadar güzel vakit geçirdiğimi hatırlamıyorum."

“Benimle misin?” diye sordu Molly.

Ryan yanlış anlaşılma olmasın diye açıkça cevap verdi. “Evet. Eğer sen de istiyorsan.”

Molly aralarındaki mesafeyi kapattı, bir santim uzağında durup başını kaldırdı ve bakışlarını onunla buluşturdu. “Seni ne kadar istediğimi gör.” Kollarını boynuna doladı, vücudunu ona yasladı ve dudaklarını onunkilerle buluşturdu.

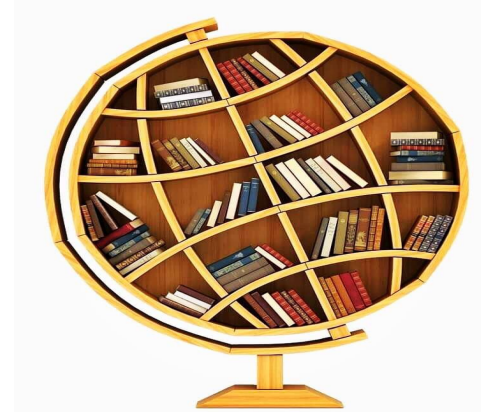
Ryan öpücüğünde hissettiklerini net şekilde algıladı. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Seni özledim.

Kendini onun kollarına, yatağına ve paylaştıkları o eşsiz ana bıraktı. Her şeyi unuttu. Sadece Molly vardı.

Bu duygu güzel geldi. Güvende olmak, istenmek, özgür hissetmek ve yaşadığını bilmek.

Buna gerçekten ihtiyacı vardı. Molly’ye. Çünkü yakında yeni bir dava çıkacaktı. Yardıma ihtiyacı olan bir kurban ya da tanık daha olacaktı.

Tek umduğu şey bir sonraki davada yine doğrudan tehlikenin içine düşmemesiydi.

Yazar Hakkında

Jennifer Hunter, Ryan Strickland gerilim serisiyle hayatın karanlık tarafını keşfetmiştir. Ayrıca, *New York Times* çoksatan yazarı Jennifer Ryan adıyla, heyecan dolu çağdaş aşk romanları ve kadın romanları da kaleme alır. Onun derin duygular barındıran hikâyeleri, sizi içine çeken karakterlerle, sırlarla, ihanetlerle, karanlık entrikalarla ve sayfaları hızla çevirmenizi sağlayan gerilimlerle doludur. Daha fazla bilgi için www.jennifer-ryan.com adresini ziyaret edebilirsiniz.